VALENTIN ALBULESCU

CU BASCHETBALIȘTII ROMÂNI ÎN FINLANDA

VALENTIN ALBULESCU

CU BASCHETBALIŞTII ROMÂNI ÎN FINLANDA

Sorin Constantor
26 Sept. 1970

EDITURA
CONSILIULUI
NAŢIONAL
PENTRU
EDUCAŢIE
FIZICĂ
ŞI SPORT

COPERTA DE N. SĂFTOIU

La elaborarea lucrării au mai colaborat:
PROFESOR ALEXANDRU POPESCU, ANTRENOR FEDERAL
capitolele cuprinzînd analiza comportării
echipelor străine și a echipei României, și
PROFESOR GH. CHIRALEU
(unele «generalități asupra celei de a XV-a ediții
a campionatelor europene de baschet masculin»)

Cuvînt înainte

Pasiuni comune pentru sport au făcut ca un grup de turişti români să se găsească împreună, la începutul lunii octombrie 1967, printre suporterii echipei naţionale de baschet a României, participantă la campionatele europene din Finlanda.

Printre aceştia se găsea şi organizatorul şi animatorul acestei interesante călătorii, Valentin Albulescu. Cu ochiul de reporter şi cu pasiunea de susţinător activ al jocului de baschet, Valentin Albulescu, în timpul călătoriei care l-a purtat prin locuri şi oraşe necunoscute şi l-a pus în contact cu oameni din diferite ţări, şi-a ţinut cu multă rigurozitate un jurnal de bord. În marea sală a sporturilor din Helsinki, el a urmărit seară de seară echipele participante, şi-a notat tot ce era interesant, a discutat cu antrenorii şi specialiştii, s-a documentat asupra baschetului internaţional şi astfel, la întoarcere, a avut materialul din care a început să plămădească interesanta lucrare « Cu baschetbaliştii români în Finlanda».

Consider că lucrarea este, aşa cum arătam, deosebit de interesantă, fiindcă ea reuşeşte, într-o pondere absolută, să ne ducă fără oboseală în istoria baschetului

mondial și în filele baschetului românesc, cu succesele și insuccesele lui; treptat și pe nesimțite iei cunoștință cu unele reguli ale jocului, ca pe un ecran derulîndu-se frumusețea acestui joc sportiv.

Dar ochiul reporterului nu prezintă numai baschetul, ci îi găsește acestuia un decor potrivit, și rînd pe rînd ne sînt prezentate orașele Helsinki, Turku și Tampere, cu monumentele lor culturale, istorice și arhitectonice, cu oamenii și obiceiurile lor.

Lucrarea este cursivă și antrenantă, fiecare din cele zece zile aduce și înfățișează lucruri noi, astfel că la sfîrșit ai regretul că nu au fost mai multe zile.

ION TULPAN
Președintele Federației române
de baschet

SCURT ISTORIC

Acum mai bine de trei sferturi de veac, către sfîrşitul anului 1891, studenţii ultimilor doi ani ai colegiului Springfield, statul Massachusetts (S.U.A.), au întîmpinat cu totală indiferenţă pe noul lor profesor de educaţie fizică, tînărul James A. Naismith. De altfel, în acea epocă, studenţii nu simţeau nici un fel de atracţie pentru orele de educaţie fizică şi prea puţin pentru sporturile ce se desfăşurau într-o sală mică şi neîncăpătoare. Aceasta determinase pe mulţi profesori, de altfel destul de experimentaţi, să renunţe la « chinul » de a populariza în rîndurile studenţilor chiar sporturile clasice.

Într-o asemenea ambianţă şi-a început activitatea tînărul profesor James A. Naismith, căutînd, ca şi predecesorii săi, să insufle discipolilor săi interesul pentru fotbal, rugby, atletism, box etc., adaptîndu-le fireşte la dimensiunile reduse ale sălii pe care o avea la dispoziţie. Dar noul profesor, lovindu-se şi el de nepăsarea studenţilor săi, era pe punctul de a renunţa la predarea orelor de educaţie fizică şi sport. Totuşi, în dorinţa de a găsi o ieşire din dificila situaţie în care se găsea, frămîntîndu-şi mintea zi şi noapte, a ajuns la concluzia că numai propunîndu-le un nou joc, atractiv şi interesant, cu principii şi reguli uşor de memorat, ar putea să-i atragă pe elevii săi la orele pe care le ţinea.

Şi într-adevăr, după multă chibzuinţă, James A. Naismith a prezentat studenţilor săi un joc cu totul nou, fixînd un număr redus de reguli (13) care au rămas şi astăzi, în cea mai mare parte, principiile fundamentale ale jocului de baschet.

Acest nou joc sportiv a plăcut de la început foarte mult, fiind practicat cu o deosebită ardoare de elevii diferitelor clase ale colegiului din statul Massachusetts. Dovada o avem în faptul că, doar la cîteva luni de la introducerea acestui joc pasionant, în gazeta cole-

giului au apărut (ianuarie 1892) cele 13 reguli. Problema numelui ce urma să fie dat noului joc a iscat discuții aprinse. Unul dintre studenți, cu numele de Mahan, a propus ca jocul să poarte numele inițiatorului său, adică *Naismith-ball*. Lovindu-se de rezistența profesorului, același student a venit după cîteva zile cu propunerea ca jocul să fie denumit *baschet-ball*, nume care i-a rămas pînă în zilele noastre. Traducerea exactă a denumirii este *mingea la coş* (*baschet* = coş şi *ball* = minge).

În prezent, baschetul este unul din cele mai răspîndite jocuri sportive de pe glob. Doar trei sporturi întrec popularitatea baschetului, toate trei avînd însă o vechime mult mai mare. Acestea sînt, în ordinea preferinței, fotbalul, atletismul şi boxul.

Baschetul se practică în întreaga Europă, în numeroase țări din Asia, Africa, Australia şi în cele două Americi, încît Federația internațională de baschet amator (F.I.B.A.) numără peste 110 de țări membre.

Ca număr de practicanți, baschetul deține întîietatea în Statele Unite, R.P. Chineză şi R.P.D. Coreeană. Într-o statistică recent publicată de F.I.B.A. se constată că după numărul de sportivi legitimați şi răspîndire, baschetul se află în primele cinci discipline sportive din lume.

Primul joc de baschet s-a disputat la colegiul Springfield în 1891, între două echipe formate fiecare din cîte 9 jucători, deoarece clasa respectivă avea 18 studenți. Mingea a fost pusă în joc printr-o aruncare de la centru de către arbitrul principal, ambele echipe fiind aliniate în fundul sălii, pe linia celor două coşuri (după sistemul de astăzi al jocului de polo).

Cele 13 reguli care au stat la baza primului joc sînt următoarele:

1. Să se joace cu o minge cel puțin de dimensiunea celei de fotbal.

2. Mingea poate fi aruncată în toate direcțiile, cu o mînă sau amîndouă, niciodată cu pumnul sau piciorul.

3. Jucătorul nu are voie să alerge cu mingea. El trebuie s-o arunce din locul unde a prins-o. Deplasarea înainte este permisă numai aceluia care a prins-o în mare viteză.

4. Mingea trebuie ținută pe mîini sau între ele. Corpul şi brațele nu sînt admise la ținerea mingii.

5. Nu este permisă împingerea, ținerea, punerea piedicii sau lovirea adversarului în orice fel. O asemenea greşeală este considerată fault. O a doua greşeală de acelaşi gen duce la eliminarea jucătorului împricinat pînă la marcarea unui gol. Dacă se observă o lovire intenționată, jucătorul este descalificat pînă la sfîrşitul jocului şi nu mai are drept de înlocuire.

6. Se consideră fault lovirea mingii cu pumnul, precum şi abaterile de la punctele 3, 4 şi 5.

7. Dacă o echipă face trei faulturi unul după altul, fără ca adversarul să fi comis şi el faulturi, se consideră automat gol.

8. Se consideră gol cînd mingea aruncată la coş rămîne în el. Jucătorii nu au voie să mişte coşul.

9. Dacă mingea iese din teren, ea se repune în joc de jucătorul care o va atinge primul. Pentru aruncarea înapoi în teren a mingii, jucătorul respectiv are la dispoziţie doar 3 secunde. Dacă această durată este depăşită, mingea este repusă în joc de către adversar.

10. Al doilea arbitru (primul funcţionează în teren) judecă pe jucător, ţine evidenţa faulturilor şi a timpului de joc, înştiinţează pe arbitrul principal cînd un jucător înregistrează 3 faulturi unul după altul, cînd un jucător este descalificat etc.

11. Arbitrul principal urmăreşte mingea şi decide cînd aceasta este în joc sau în afara jocului, stabileşte cînd este gol şi cînd se sancţionează un jucător.

12. Se joacă două reprize a 15 minute, cu o pauză obligatorie de 5 minute între reprize.

13. Echipa care marchează mai multe goluri cîştigă întîlnirea. Cînd rezultatul este egal, partida se poate prelungi pînă cînd o echipă marchează golul victoriei. Prelungirea partidei, în caz de egalitate, poate fi efectuată numai cînd cei doi căpitani de echipă sînt de acord cu aceasta.

Într-o primă carte, intitulată «Jocul de baschet» (30 pag.) şi apărută la New York în anii 1893—1894 şi semnată de James Naismith şi un coleg al său, pe nume Luther H. Gulick (care se pare că a contribuit la crearea acestui joc), se dau indicaţii asupra modului de aşezare a echipelor pe teren, precum şi a numărului de 5 sau 9 jucători într-o echipă, în funcţie de dimensiunile terenului de joc, care pe atunci erau 27 × 18,5 m şi respectiv 16,8 × 23 m.

Mai mult decît în alte sporturi, regulile de joc au fost modificate continuu, străbătîndu-se astfel o cale destul de lungă de la primele 13, publicate în gazeta colegiului Springfield (1892), la acele 88 de articole ale regulamentului de baschet care se aplică actualmente de către toate federaţiile naţionale membre ale F.I.B.A. Cu toate modificările — care astăzi par fundamentale — faţă de anul de bază 1891, regulamentul nu s-a îndepărtat substanţial de la cel stabilit de James A. Naismith, dar, paradoxal, el s-a «îndulcit» faţă de regulile drastice ale inventatorului baschetului. De-a lungul anilor au dispărut sancţiunile date jucătorilor care lovesc mingea cu pumnul sau piciorul,

s-a renunțat la eliminarea — pînă la marcarea unui coş — a jucătorului care a comis două faulturi consecutive şi la acordarea automată a două puncte adversarilor echipei care înregistrează trei faulturi consecutive. Numeroasele modificări ulterioare au permis mărirea numărului de faulturi admis unui jucător la cifra de cinci (şi abia după aceea eliminarea lui definitivă de pe teren), posibilitatea înlocuirii jucătorului descalificat pentru lovirea intenționată a adversarului cu un alt jucător (în regulamentul inițial această înlocuire era interzisă), au prelungit durata jocului la 20 de minute repriza, renunțîndu-se la sancționarea cu faulturi unele abateri prevăzute în regulamentul inițial etc.

La Jocurile Olimpice din St. Louis (1904) s-a organizat pentru prima dată o demonstrație a acestui joc atractiv. Imediat după aceea baschetul a fost introdus în Germania de către dr. Schmidt, care asistase la demonstrație şi îndrăgise din primul moment jocul cu mingea la coş. În Franța, jocul lui Naismith a apărut în jurul anilor 1905—1906. Ulterior baschetul se răspîndeşte în toată Europa. Federația internațională de baschet amator (F.I.B.A.) ia însă ființă mult mai tîrziu, abia în anul 1932, stabilindu-şi primul său sediu în Elveția (în prezent sediul Federației internaționale se află în R.F.G., în oraşul München). Trei ani mai tîrziu se organizează primul Campionat european, la care au participat 10 reprezentative naționale.

Baschetul este introdus pentru întîia oară în cadrul disciplinelor olimpice, la cea de-a XI-a Olimpiadă de la Berlin din anul 1936. Desigur, mari favoriți ai competiției olimpice a baschetului au fost sportivii americani (de altminteri, ei au obținut medaliile de aur la toate edițiile Jocurilor Olimpice dintre anii 1936—1968), care cu 45 de ani mai înainte introduseseră acest joc sportiv. În preajma pregătirilor de plecare ale lotului de sportivi ai Statelor Unite la Berlin, s-a pus cu insistență şi problema participării dr. James A. Naismith la desfăşurarea întrecerilor pentru titlul olimpic, ținînd seama că lui i se datora paternitatea acestui joc atît de îndrăgit.

Opinia sportivă din Statele Unite a îmbrățişat cu mare căldură propunerea şi a inițiat în acest scop o colectă, întrucît forurile de resort din S.U.A. rămăseseră nepăsătoare la cererea formulată de iubitorii baschetului ca dr. James A. Naismith să fie prezent la Berlin. Datorită opiniei publice, spectatorii, jucătorii, arbitrii şi antrenorii au contribuit cu toții pentru plecarea peste ocean a părintelui baschetului şi astfel dr. James A. Naismith a putut participa, la o vîrstă destul de înaintată (peste 70 de ani), la cel mai însemnat eveniment al vieții sale.

În prima zi a jocurilor de baschet, dr. Naismith, însoţit de secretarul general al Federaţiei Internaţionale de Baschet Amator, dr. William Jones (aflat şi acum, după 32 de ani, în aceeaşi funcţie) şi de un grup de jucători americani, îşi făcu apariţia pe terenul pe care avea să se desfăşoare solemnitatea deschiderii oficiale a întrecerilor.

În faţa tribunei, el a fost întîmpinat de tot Comitetul Olimpic, în frunte cu secretarul acestuia, dr. Diem, care rostise un cuvînt de bun sosit la manifestările sportive ce urmau să înceapă.

Emoţionat peste măsură, dr. Naismith abia putu să răspundă: « Cînd am intrat prima oară cu mingea în mînă pe terenul de la Springfield, urmat de cei 18 studenţi ai mei, nu mi-am putut închipui că voi vedea vreodată să fie jucat la J.O. jocul produs de imaginaţia mea ». Apoi creatorul baschetului felicită jucătorii pentru onoarea pe care o au de a reprezenta ţările lor, mulţumindu-le pentru cinstea pe care i-au acordat-o prin defilarea prin faţa sa şi le reaminteşte de datoria de a lupta nu numai pe teren, ci şi pentru propagarea acestui sport foarte util tineretului. După rostirea acestor frumoase cuvinte, doctorul a trecut prin dreptul reprezentativelor naţionale, strîngînd mîna fiecărui căpitan de echipă, în timp ce toţi cei de faţă îl aclamau. Tot lui i-a revenit onoarea de a arunca prima minge a celui dintîi joc, după care partidele de baschet au fost declarate deschise.

La sfîrşitul competiţiei, primele trei clasate se aliniară în faţa tribunei oficiale pentru ceremonia de premiere. Jucătorii, în afara premiilor, respectiv a medaliilor olimpice, au fost încoronaţi de tinere germane, reprezentante ale comitetului de organizare. O fetişcană se îndreptă spre dr. Naismith, îi ridică pălăria şi îi încunună capul albit cu o frumoasă cunună olimpică. Cel încununat rămase un minut încremenit şi abia după aceea, entuziasmat, îşi aruncă pălăria în sus şi strigă: « Aceasta este cea mai fericită zi a vieţii mele, o cunună olimpică pentru jocul de baschet! »

După mai bine de trei ani, la sfîrşitul lunii decembrie 1939, Naismith a încetat din viaţă, mulţumit că sportul creat de el a reuşit să ajungă la mare cinste printre sporturile olimpice şi să se răspîndească în mai puţin de 100 de ani aproape pe tot întinsul globului pămîntesc.

DE-A LUNGUL CAMPIONATELOR EUROPENE DE BASCHET

Au trebuit să treacă aproximativ 30 de ani pentru ca jocul cu mingea la coş, singurul sport inițiat şi răspîndit de americani (şi importat de către europeni), să se consolideze definitiv în rîndurile jocurilor sportive practicate pe bătrînul continent.

După ce în 1932 s-a înființat în Elveția Federația Internațională de Baschet Amator, la un răstimp de numai trei ani se organizează în aceeaşi țară *prima ediție a Campionatelor europene de baschet*. Au răspuns invitației lansate de F.I.B.A. zece țări, care şi-au trimis la Geneva, în mai 1935, reprezentativele lor naționale (Belgia, Bulgaria, Cehoslovacia, Elveția, Franța, Italia, Letonia, România, Spania şi Ungaria).

După disputarea partidelor eliminatorii, s-au calificat în semifinale selecționatele Letoniei, Elveției, Spaniei şi Cehoslovaciei, spre surprinderea tuturor fiind eliminată echipa Franței, una din marile favorite ale acestui campionat.

Şi în semifinale s-a produs o mare surpriză — formația Cehoslovaciei, învingătoarea Franței în eliminatorii, a fost întrecută de echipa Spaniei cu 21:17. În cealaltă semifinală, singura reprezentantă a țărilor baltice (unde baschetul era extrem de răspîndit), selecționata Letoniei, a dispus cu uşurință de formația țării gazdă cu 29:19. Finala a revenit, conform aşteptărilor, tot reprezentativei Letoniei, care a obținut o victorie comodă în fața Spaniei cu 24:18. Ordinea primelor patru clasate a fost următoarea: Letonia—campioană europeană, Spania, Cehoslovacia şi Elveția.

Următoarea întrecere a fost încredințată țării victorioase la primul Campionat european de la Geneva. Şi astfel, în mai 1937, a avut loc la Riga cea de-a doua ediție, care a atras la startul competiției un număr mai redus de echipe participante (8) şi a adus pentru prima

ECHIPA LETONIEI (GENEVA, 1935), PRIMA CAMPIOANĂ EUROPEANĂ

oară pe terenul de joc o formaţie reprezentantă a continentului african (deci prima derogare de la regulamentul Campionatului european), selecţionata Egiptului, care însă, după două jocuri şi tot atîtea înfrîngeri, a preferat să se retragă din campionat. La Riga, în 1937, nu mai sînt prezente decît 4 dintre reprezentativele naţionale care au evoluat în 1935 în Elveţia (Letonia, Franţa, Italia şi Cehoslovacia). În schimb iau parte şi celelalte două ţări baltice (Lituania şi Estonia), precum şi o ţară vecină, Polonia.

Campionatul european de la Riga s-a încheiat cu o « lovitură de teatru », medaliile de aur revenind jucătorilor selecţionatei Lituaniei, în timp ce marea favorită a întrecerilor, formaţia ţării gazdă, învingătoarea de la Geneva, Letonia, s-a clasat abia pe locul VI.

Finala a fost dramatică, victoria fiind obţinută de echipa Lituaniei, la o diferenţă minimă, în faţa reprezentativei Italiei (marea revelaţie de la Riga), cu scorul de 24:23. Pe locurile III şi IV s-au situat, în ordine, echipele Franţei şi Poloniei.

Cu cîteva luni înainte de invadarea Poloniei de către trupele hitleriste (în aceeaşi lună mai a anului 1939), conform tradiţiei instaurate, locul desfăşurării celui de-al treilea campionat european a fost stabilit oraşul Kaunas, capitala ţării învingătoare în 1937.

La această ediție, numărul țărilor participante a fost identic cu cel de la Riga, adică tot de 8 echipe. Cu această ocazie s-a renunțat la partidele eliminatorii, modul nou de disputare fiind după sistemul turneu (fiecare echipă jucînd cu celelalte 7 formații).

Selecționata Lituaniei și-a demonstrat și de data aceasta valoarea ridicată, dispunînd de celelalte reprezentative cu scoruri categorice. O singură opoziție neașteptată le-a fost rezervată campionilor europeni și aceasta s-a datorat primilor învingători de la Geneva, echipa Letoniei, care după ce capotase inexplicabil în propria capitală în 1937, a fost la un pas să recucerească titlul pierdut. Scor final Lituania-Letonia 37:36. Pe următoarele locuri însă, în ordine schimbată, s-au situat tot formațiile de la ultimele Campionate europene, adică Polonia și Franța.

După o întrerupere de 7 ani, datorită flagelului care a zguduit aproape toată Europa, în mai 1946, în aceeași localitate unde se desfășurase primul Campionat european, Geneva, s-au reluat întrecerile pentru cel de-al patrulea titlu al continentului nostru, întreceri care s-au încheiat surprinzător cu victoria unui outsider, selecționata Cehoslovaciei. De data aceasta, organizatorii au hotărît ca ediția a IV-a să se desfășoare în 3 grupe eliminatorii, care să califice în semifinale patru echipe. Aceste echipe au fost: Cehoslovacia și Ungaria (rezultat 42:28 în favoarea primei echipe), Italia și Franța (37:35). Finala a revenit, după o partidă extrem de pasionantă, reprezentativei Cehoslovaciei, care a întrecut « in extremis » formația Italiei cu scorul de 34:32. Locurile următoare au fost ocupate, în ordine, de către echipele Ungariei și Franței. Totalul echipelor participante s-a ridicat la 10 (ca și în 1935).

La numai un an, onoarea de a organiza cea de-a V-a ediție a Campionatelor europene a fost încredințată, după tradiția stabilită dinaintea celui de-al doilea război mondial, ultimei țări învingătoare, respectiv Cehoslovaciei. În luna mai a anului 1947, țara gazdă nu mai reușește să reediteze performanța sa de la ultima ediție, deoarece la acest Campionat european participă pentru prima oară selecționata Uniunii Sovietice. Întrecerile de la Praga au reunit un număr sporit de concurenți, 14 reprezentative naționale grupate în 4 serii. Primele două clasate din fiecare serie s-au calificat în cele două semifinale. Formațiile Uniunii Sovietice și Cehoslovaciei, învingătoare în cele două semifinale, s-au întîlnit între ele pentru a stabili cine se va urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului laureaților. Spre regretul miilor de înflăcărați susținători ai echipei lor favorite, Cehoslovacia a capotat fără drept de apel în fața reprezentativei U.R.S.S., cu scorul final de

37:56. Surprinzător, pe locul III s-a clasat formația Egiptului (din nou prezentă la un campionat european), întrecînd după o partidă viu disputată echipa Belgiei, cu 50:48.

Începînd cu anul 1949, Campionatele europene s-au desfăşurat cu regularitate din doi în doi ani. Menținînd tradiția lunii mai, cel de-al VI-lea Campionat european a fost organizat pentru prima şi ultima oară de o țară neeuropeană, Egiptul, care mai luase parte la două ediții anterioare, iar în 1947 la Praga realizase o performanță remarcabilă, reuşind să obțină un loc pe podiumul învingătorilor, cucerind medaliile de bronz. Dar organizarea de la Cairo, din 1949, a campionatului, a reprezentat un insucces total în ceea ce priveşte participarea reprezentativelor europene (doar Franța, Grecia, Turcia şi Olanda), la care s-au mai adăugat trei țări afro-asiatice (Egipt, Siria şi Liban), însumînd cel mai redus număr de participanți la o asemenea competiție de amploare şi fiind în fond mai mult o reuniune internațională de baschet.

În această situație, care n-a mai fost experimentată în continuare, titlul, bineînțeles fără glorie sau valoare reală, a revenit, după cum era normal, țării gazdă, care a întrecut cu dezinvoltură în partida cheie formația Franței, cu scorul de 57:36. Totuşi, trebuie să semnalăm că această aşa-zisă a VI-a ediție a Campionatului europeano-africano-asiatic a înscris numele formației Egiptului pe tabelul reprezentativelor naționale învingătoare.

Organizarea celui de-al VII-lea Campionat european a fost încredințată țării care nu lipsise de la nici o ediție şi care pînă la confruntarea din 1967 (în Finlanda) a participat neîntrerupt la toate cele XV «europene» de baschet. Această țară era Franța, astfel că în iunie 1951 s-au întîlnit la Paris cele 16 echipe naționale invitate de F.I.B.A. Formula de disputare a fost aceeaşi ca la Praga cu patru ani în urmă.

Întrecerea finală pentru titlul de campion european a dat loc la o partidă extrem de echilibrată pe tot parcursul celor 40 de minute de joc. Selecționata U.R.S.S. a reuşit să obțină victoria în ultimul minut în jocul cu formația Cehoslovaciei, la o singură jumătate de coş 45:44, după ce scorul la pauză indica egalitate (19:19). Reprezentativa țării gazdă a realizat din nou o performanță meritorie, obținînd locul III după o dispută crîncenă cu o echipă dîrză (care se va afirma la următoarele ediții ale campionatelor), cea a Bulgariei (55:52).

Învingătoare în două ediții din ultimele trei, Uniunea Sovietică primeşte dreptul de organizare a celui de-al VIII-lea Campionat european. Desfăşurat la Moscova la sfîrşitul lunii iunie şi începutul lunii iulie 1953, acest campionat a reunit la startul întrecerii 17 reprezen-

tative. De menționat că la această ediție au luat parte şi trei selecționate afro-asiatice (Egipt, Liban şi Israel). Sistemul de disputare se menține acelaşi în ceea ce priveşte cele 4 serii inițiale, dar se desființează cele două semifinale, stabilindu-se două grupe mari (pentru locurile I—VIII şi IX—XVII), în care echipele şi-au disputat jocurile după sistemul turneu.

Formația Uniunii Sovietice a încheiat întrecerile fără să fi suferit vreo înfrîngere, dispunînd în majoritatea cazurilor, la scoruri categorice, de adversari. În schimb, pentru locurile II şi III s-a dat o luptă aprigă între patru echipe care au terminat la egalitate de puncte, dar au fost despărțite prin coşaverajul direct dintre ele. Iată ordinea după această departajare: 2. Ungaria, 3. Franța, 4. Cehoslovacia şi 5. Israel, revelațiile campionatului fiind fără doar şi poate selecționatele Ungariei şi Israelului.

Cea de-a IX-a ediție a Campionatelor europene a fost încredințată țării care obținuse medalia de argint la ultimele întreceri de la Moscova. Desfăşurată în luna iunie 1955 la Budapesta, competiția continentală s-a încheiat cu o surpriză de mari proporții. Marea favorită a jocurilor, reprezentativa Uniunii Sovietice, a suferit neaşteptat două înfrîngeri, în fața Ungariei (68:82) şi a Cehoslovaciei (74:81), coborînd astfel pe treapta a treia a ierarhiei baschetului european. Titlul de campioană a fost cucerit de către țara gazdă. Ungaria, care cu toate că a pierdut o partidă împotriva Cehoslovaciei cu 65:75, totuşi şi-a adjudecat victoria în această competiție, deoarece învingătoarea capotase şi ea de două ori: în partida cu Polonia (68:72) şi în cea cu formația, pe atunci modestă, a Iugoslaviei (49:52). Deci ordinea primelor trei medaliate a fost următoarea: 1. Ungaria, 2. Cehoslovacia, 3. U.R.S.S. În total au participat 18 reprezentative naționale.

Ediția jubiliară, cea de-a X-a, a fost organizată de Bulgaria. Cele 16 echipe înscrise s-au întîlnit la Sofia în luna iunie 1957, în 4 serii eliminatorii. În grupa finală pentru locurile I—VIII, formația U.R.S.S. s-a reabilitat după eşecul suferit la Budapesta şi a încheiat campionatul fără vreo înfrîngere. Totuşi jucătorii sovietici au trebuit să depună toate eforturile pentru a întrece la scoruri minime pe principalii adversari clasați pe locurile următoare: 60:57 cu Bulgaria şi 62:60 cu Cehoslovacia. Învingătoarea ultimei ediții, echipa Ungariei, a ocupat locul IV. Mai trebuie remarcat că, la Sofia, rezultatul partidei care a decis medalia de argint a fost determinat de condițiile anormale în care s-a disputat jocul dintre Bulgaria şi Cehoslovacia, încheiat cu victoria primei formații cu scorul de 82:80. Cu şaizeci de secunde înainte de sfîrşitul întîlnirii, jucătorii cehoslovaci conduceau

cu 80:73 şi numai o «minune» mai putea să întoarcă rezultatul în favoarea Bulgariei. Dar acest neprevăzut s-a întîmplat totuşi, bineînţeles, cu largul concurs al spectatorilor care, părăsind tribunele, au înconjurat ameninţător terenul de joc, şi al arbitrilor, care, în asemenea condiţii, au renunţat să mai fluiere corect. Conducerea F.I.B.A. nu a reacţionat, cum era de aşteptat, iar reprezentativa Bulgariei a putut obţine astfel singura ei medalie de argint din istoria Campionatelor europene.

Cea de-a XI-a ediţie a campionatelor de pe bătrînul continent a fost organizată de Turcia, în luna iunie, 1959, la Istanbul. La această ediţie, sistemul de disputare s-a modificat substanţial. Cele 17 echipe participante au fost repartizate tot în 4 serii. Primele două clasate din cele 4 serii au fost împărţite în 2 grupe semifinale. Ocupantele locurilor I şi II din aceste grupe s-au întrecut în finală pentru primele patru locuri ale clasamentului final. Titlul de campioană europeană a revenit din nou, de data aceasta, cu mai multă uşurinţă decît la precedenta ediţie, selecţionatei U.R.S.S., care a obţinut victorii în toate cele 9 partide disputate. Din ierarhia următoarelor trei clasate a dispărut echipa Bulgariei (posesoarea discutabilelor medalii de argint de la Sofia), pe locul II promovînd formaţia Cehoslovaciei, iar pe locurile III şi IV reprezentativele Franţei şi Ungariei.

Organizarea următoarei ediţii (a XII-a) a revenit Iugoslaviei, care în precedentele campionate ocupase locuri medii în clasamentele generale (cea mai bună performanţă — locul VI la Sofia, în 1955). Campionatele europene de la Belgrad (aprilie-mai 1961) au reunit cel mai mare număr de echipe (19), cifră care nu va fi depăşită, deoarece la următoarele ediţii s-a limitat numărul participanţilor la numai 16 reprezentative naţionale, dintre care unele calificate direct (ca urmare a rezultatelor înregistrate), iar altele în urma unor turnee preliminare.

Formula de desfăşurare a Campionatului european de la Belgrad a fost extrem de greoaie şi complicată. (De altminteri, după această experienţă, care a reprezentat în realitate un insucces, s-a trecut la un sistem mult mai simplu şi mai echitabil).

Ca şi la Budapesta (1953) şi la Sofia (1955), reprezentativa ţării gazdă s-a situat printre protagonistele campionatului continental. Astfel, în prima semifinală, formaţia Iugoslaviei a întrecut echipa Franţei, fără prea multă dificultate, cu scorul de 75:65. Cea de-a doua semifinală a reprezentat o simplă formalitate pentru jucătorii sovietici. Rezultat final U.R.S.S.—Bulgaria 77:54. În finală, selecţionata Iugoslaviei a opus o vie rezistenţă reprezentativei Uniunii Sovietice, cedînd la un scor onorabil 53:60, dar obţinînd o binemeritată medalie

de argint şi reprezentînd totodată punctul de plecare spre răsunătoarele performanțe din anii următori, culminînd cu titlul de vicecampioni mondiali, realizat în 1967 la Campionatele mondiale din America de Sud, şi vicecampioni olimpici la ultima ediție de la Ciudad de Mexico. Pentru locurile III—IV s-au întîlnit învinsele semifinalelor, echipa Bulgariei întrecînd destul de comod formația Franței (după ce cedase surprinzător în fața aceleiaşi echipe în cadrul turneului I) cu scorul de 55:46, revenind după 4 ani pe podiumul medaliaților.

Cel de-al XIII-lea Campionat european s-a desfăşurat în Polonia, țară ce s-a situat în general undeva între locurile V—VIII în majoritatea edițiilor precedente. Pentru prima oară de la înființarea acestor campionate, țara organizatoare nu a stabilit ca loc de desfăşurare a competiției capitala sa, respectiv Varşovia, ci un oraş cu o populație de peste 400 000 de locuitori, situat după alte două mari localități, Lodz şi Cracovia. Acest oraş, care nu e altul decît Wroclaw, a fost ales în special pentru grandioasa sa sală de sport, cu o capacitate de peste 10 000 locuri. Data de disputare a fost începutul lunii octombrie 1963 şi, conform regulamentului, a reunit 16 reprezentative naționale. Ele au fost împărțite în două grupe a 8 formații şi şi-au măsurat forțele după sistemul turneu. După cele şapte jocuri din grupă şi după o zi de pauză, s-au disputat semifinalele şi apoi finalele pentru toate locurile din clasamentul general. Selecționata Uniunii Sovietice a trecut cu uşurință peste toți adversarii care i-au fost opuşi. În semifinale a surclasat formația Ungariei cu scorul de 89:51, iar în finală, cu toată galeria răsunătoare a celor aproximativ 10 000 de spectatori, a întrecut şi echipa Poloniei la o diferență apreciabilă (61:45). Totuşi, trebuie consemnată performanța jucătorilor polonezi care pentru prima oară apar pe treapta a doua europeană. Dar şi succesul formației Poloniei rămîne sub semnul întrebării. În semifinala disputată împotriva echipei Iugoslaviei, pe care a întrecut-o cu 83:72, reprezentativa Poloniei a fost favorizată fățiş de arbitri şi desigur că în alte condiții nu ar fi ocupat mai mult de locul III. Puternica selecționată a Iugoslaviei a trebuit să se mulțumească cu medalia de bronz, dispunînd categoric de echipa Ungariei cu scorul de 81:61. În orice caz, ediția de la Wroclaw a consemnat fără îndoială creşterea valorii jucătorilor iugoslavi şi ridicarea pe primele trepte ale baschetului european a echipei Poloniei, care şi la următoarele ediții va confirma progresul arătat în 1963.

Pentru a doua oară Moscova a fost gazda unui campionat european, între 30 mai şi 10 iunie 1965, cînd s-a desfăşurat cea de-a XIV-a ediție, păstrîndu-se acelaşi mod de disputare. Tot 16 echipe sînt repre-

zentate la această confruntare, repartizate în aceleaşi două grupe. Singura noutate a acestui campionat european a fost faptul că cele două grupe s-au disputat în două oraşe diferite (Moscova şi Tbilisi), partidele finale fiind programate în capitala Uniunii Sovietice.

În grupa I, reprezentativa U.R.S.S. a întîmpinat o neaşteptată rezistenţă din partea echipei Cehoslovaciei (79:74), dar mai ales din partea formaţiei României (62:60), pe care a întrecut-o în ultimele secunde ale jocului. În semifinală, jucătorii sovietici au trecut cu uşurinţă de selecţionata Poloniei, terminînd partida cu o diferenţă de 14 puncte (75:61), iar sportivii iugoslavi au obţinut victoria « in extremis » în faţa revelaţiei acestor campionate, formaţia Italiei (83:82). Jocul, care a stabilit ordinea primelor două medaliate, s-a desfăşurat în nota de dominare a reprezentativei U.R.S.S.; aceasta şi-a adăugat la lanţul victoriilor pe cea de-a opta şi totodată cea de-a cincea victorie consecutivă. Întrecînd selecţionata Iugoslaviei cu scorul de 58:49, baschetbaliştii sovietici şi-au demonstrat din nou valoarea de necontestat pe tărîm european şi au reuşit ca în perioada ultimilor opt ani (cinci ediţii, între anii 1957—1965) să înregistreze numai victorii. Pentru medalia de bronz, selecţionata Italiei n-a mai evoluat la nivelul ultimelor jocuri şi a pierdut în faţa formaţiei Poloniei cu 70:86, declarîndu-se mulţumită cu locul IV.

Dreptul de organizare a celei de-a XV-a ediţii a Campionatelor europene din 1967 l-a căpătat federaţia finlandeză de baschet, deşi reprezentativa sa nu a strălucit de-a lungul campionatelor la care a luat parte, situîndu-se de obicei la periferia clasamentelor generale. Finlandezii au stabilit ca cele două grupe ale « europenelor » (fiecare formată din 8 echipe, după formula ultimelor întreceri) să se dispute în două localităţi, Helsinki şi Tampere, urmînd ca finalele pentru locurile I—IV şi IX—XII să aibă loc în capitala Finlandei, iar restul finalelor în oraşul Tampere.

Desigur, mare favorită a celei de-a XV-a ediţii rămîne selecţionata U.R.S.S., mai ales că în acelaşi an cucerise pentru prima oară şi titlul de campioană mondială. Pentru locurile II—IV se prevede o luptă foarte strînsă între echipele situate pe primele locuri la ultimele campionate ca Iugoslavia şi Polonia (clasate pe locurile II şi, respectiv, V la aceleaşi Campionate mondiale), Cehoslovacia şi Finlanda (cu şanse sporite de data aceasta, datorită avantajului terenului propriu). Dar acestea erau şansele hîrtiei şi ale specialiştilor, pe cînd cele ale *outsiderilor* nu sînt niciodată posibil de prevăzut. . .

ROMÂNIA LA CAMPIONATELE EUROPENE DE BASCHET

În anul 1919, pe un teren situat pe actualul bd. Bălcescu (unde se ridică construcția noului Teatru Național), publicul bucureştean a avut ocazia să vadă pentru prima oară o partidă de baschet. Jocul a fost introdus, imediat după primul război mondial, de către un american pe nume Stevens.

La scurt timp după primele demonstrații de baschet din centrul Capitalei, jocul se răspîndeşte şi în unele licee. Primul liceu care îmbrățişează cu mult entuziasm baschetul este « Mihai Viteazul », apoi liceele « Matei Basarab », « D. Cantemir », « Spiru Haret », « Krețulescu » etc.

Între anii 1920—1929 sînt organizate numeroase competiții interşcolare, cîştigate an de an de către liceul « Mihai Viteazul ». În 1929 se realizează primul campionat al Capitalei, la care iau parte 8 echipe, dînd cîştig de cauză formației T.C.R. (Ş. Băicoianu, G. Poulieff, A. Balş, Hylard şi S. Botez), alcătuită mai mult din jucători de tenis. În 1931 ia ființă Federația română de baschet şi volley, la care se afiliază toate cluburile care au secții la această disciplină. Primul preşedinte al federației a fost ales profesorul de educație fizică C. Marinescu (pentru o scurtă perioadă), iar ca vicepreşedinte neobositul profesor N. Duțescu (care va funcționa după puțin timp ca preşedinte pînă în 1939). Noua federație organizează primul campionat al regiunii Muntenia (mai bine-zis al oraşului Bucureşti), considerîndu-l totodată şi campionat național, ediția 1931—1932. Titlul de campioană a revenit echipei Y.M.C.A. Începînd cu anul 1932, datorită numărului mare de participanți (peste 20 de echipe), se stabilesc două categorii, iar în 1934 este înființat şi campionatul feminin (bineînțeles cu un număr mult mai restrîns de echipe).

Invitaţia trimisă de F.I.B.A. Federaţiei române de baschet şi volley în luna martie 1935 — ca România să figureze printre cele 10 formaţii stabilite să ia parte la primul Campionat european de la Geneva din luna mai a aceluiaşi an — a fost primită cu căldură de toţi iubitorii baschetului din Bucureşti, deoarece acesta era în continuare singurul centru unde se desfăşura o activitate organizată. Dar ca să te prezinţi la Geneva şi deci să onorezi amabila invitaţie a forului internaţional de baschet amator (care cu această ocazie dădea o apreciere favorabilă dezvoltării baschetului din ţara noastră), trebuia să dispui de mijloace materiale pentru a deplasa în Elveţia o echipă naţională formată din cel puţin 8 jucători.

Problema financiară, care părea de neînvins din cauza indiferenţei totale a celor ce se ocupau de destinele sportului românesc, a făcut ca pregătirea reprezentativei noastre să fie ca şi inexistentă. Totuşi, mulţumită unei liste de subscripţie salvatoare, care a acoperit în cea mai mare parte cheltuielile de transport, cum şi contribuţiei personale a jucătorilor care au făcut deplasarea, s-a reuşit cu 2 zile înainte de plecare să se stabilească lotul şi să se obţină un paşaport colectiv pentru Elveţia. În această grabă de nedescris s-a opinat şi mai apoi s-a aprobat ca selecţionata României să fie alcătuită pe scheletul echipei Sportul Studenţesc, care cucerise campionatul naţional ediţia 1934—35. În aceste condiţii, reprezentativa României a fost compusă din următorii jucători: Emma Dumitrescu (C.F.R.) şi C. Riegler (Sportul Studenţesc), ambii jucînd în posturi de fundaşi, după sistemul de desfăşurare al partidelor de baschet din acea perioadă; Bălteanu, Nicu Grozăvescu (Sportul Studenţesc) şi Samy Grunştein-Gruia (Aurora), toţi atacanţi. În afara celor 5 titulari au mai fost incluşi în lot şi trei rezerve: Nae Alexandrescu, O. Belitoreanu şi M. Bercuş (toţi de la Sportul Studenţesc). Ca antrenori şi conducători au fost desemnaţi C.O. Lecca şi Genu Grozăvescu, amîndoi jucători la Sportul Studenţesc. Din lot lipsea nejustificat marele talent al baschetului şi voleiului românesc, Costy Herold, despre care ziarele de pe atunci afirmau că a refuzat să facă deplasarea din cauza unor examene la A.N.E.F., dar după cum îmi spunea după 32 de ani antrenorul emerit Herold, fusese « luxat » de conducerea Sportului Studenţesc, care luptase pentru trimiterea jucătorilor săi.

Şi astfel a început odiseea sportivilor români care participau la prima confruntare intereuropeană de baschet. După o călătorie dificilă în vagoane de clasa a III-a, baschetbaliştii români au sosit la Geneva în dimineaţa zilei începerii campionatelor. Ei au fost cazaţi de către organizatori la pensiunea Silvain, împreună cu jucătorii spanioli, cu

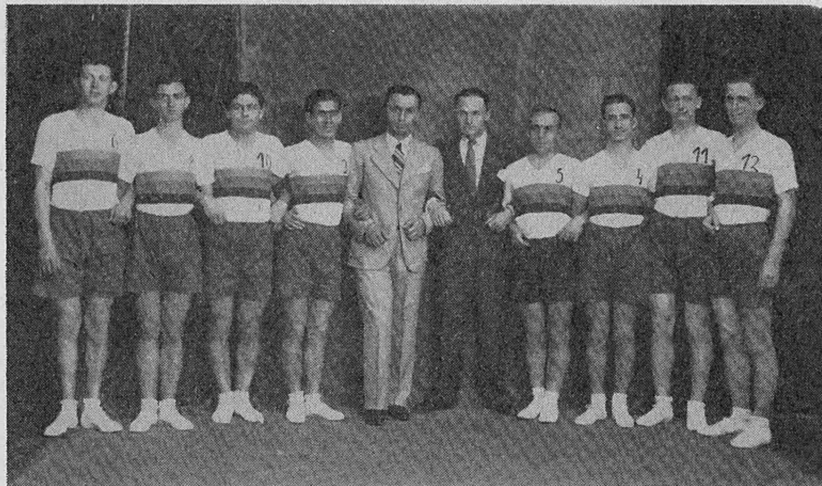
care au legat o strînsă prietenie pe tot timpul şederii în frumosul oraş elveţian. Partidele au fost programate în sala expoziţiei din Geneva şi au atras la finală peste 6000 de spectatori, cifră care pare şi astăzi de domeniul fantasticului.

Echipa noastră, cu o medie de înălţime sub 1,80 m (cel mai înalt jucător, Nae Alexandrescu, 1,84 m), cu o tehnică rudimentară şi fără vreo pregătire fizică, avînd o tactică oarecum « la întîmplare », a suferit eşecuri după eşecuri, fiind surclasată de formaţii cu renume din Europa. Totuşi, România a fost la un pas să scape de lanterna clasamentului, în partida cu echipa Ungariei (inferioară ca valoare României): baschetbaliştii noştri, sosiţi în grabă în sală, după un banchet dat în cinstea lor de consulul român, au condus pînă aproape de finalul jocului, dar oboseala şi vinul şi-au spus cuvîntul şi victoria a revenit jucătorilor maghiari.

Din amintirile fostului component al echipei naţionale din 1935, arbitrul de mai tîrziu Mihai Bercuşi, vă împărtăşim cîteva date interesante de la acest prin campionat european:

— Mingea după orice coş marcat şi înregistrat regulamentar de oficiali se angaja de la centrul terenului între cei doi pivoţi ai echipelor. În această situaţie, era net avantajată formaţia care beneficia de pivoţii cei mai înalţi.

FORMAŢIA ROMÂNIEI LA PRIMUL CAMPIONAT EUROPEAN DE BASCHET (GENEVA, 1935)

— Dacă ajungeai cu balonul în zona de atac, nu mai aveai dreptul să te întorci înapoi în zona de apărare, sub sancţiunea pierderii mingii.

— Cel mai spectaculos joc a fost cel dintre echipele Franţei şi Cehoslovaciei, denumit şi partida coloşilor (media înălţimii celor două formaţii era între 1,85—1,86 m).

— Jucătorii spanioli erau să producă cea mai mare surpriză a campionatului european, punînd în dificultate, o mare parte a timpului de joc, pe cîştigătorii titlului, selecţionata Letoniei, datorită driblingului lor excepţional.

Întoarsă acasă, echipa României, deţinătoare a ultimului loc, a fost atacată vehement în presă. Iată ce scria « Gazeta Sporturilor »: « Am fost primii care am aplaudat şi încurajat eforturile celor care au pregătit deplasarea baschetbaliştilor români la Geneva. Ne ridicăm cu hotărîre împotriva uşurinţei, cînd e vorba de o echipă românească care reprezintă tricolorul peste hotare. Echipa României a pierdut lamentabil. A pierdut la diferenţe care nici într-un caz nu sînt cele reale. La Geneva nu ne-a reprezentat echipa României, ci o simplă şi modestă formaţie de club. Ceea ce nu era permis. . . şi F.R.B.V. trebuie făcută direct răspunzătoare de această tristă aventură ».

Indiferent însă de criticile aduse entuziaştilor pionieri ai baschetului românesc, rămîn de consemnat cu satisfacţie eforturile deosebite depuse de cei care au contribuit la plecarea şi chiar la evoluţia pe terenul de joc a formaţiei României în prima ediţie a Campionatelor europene de baschet.

La următoarele două campionate ale continentului nostru, din 1937 şi 1939 (de la Riga şi Kaunas), echipa României a fost absentă. Invitată şi în 1937 de F.I.B.A., dar neconfirmînd participarea, doi ani mai tîrziu baschetbaliştii români n-au mai fost solicitaţi de forul internaţional. De această lipsă regretabilă s-a făcut vinovată şi presa sportivă din acea vreme, care a luat poziţie împotriva prezenţei la Campionatele europene a echipei României, motivînd-o prin valoarea ei scăzută pe plan internaţional. Astfel singura posibilitate de luare de contact cu echipele reprezentative de baschet fruntaşe din Europa a fost ratată, « jocul cu mingea la coş » continuînd să se desfăşoare la un nivel mediocru şi rezistînd numai datorită entuziasmului cîtorva sute de « microbişti » ai acestui dinamic şi frumos sport.

După terminarea celui de-al doilea război mondial, activitatea baschetbalistică s-a întins cu repeziciune în întreaga ţară şi mai ales în cîteva oraşe din Transilvania, ca Tg. Mureş, Cluj, Oradea etc. Datorită acestei dezvoltări rapide, se organizează în septembrie 1946 în ţara noastră

prima competiție de amploare, Balcaniada de baschet, dar în schimb nu se participă la cea de-a IV-a ediție a Campionatelor europene de la Geneva.

Un an mai tîrziu, la următoarea ediție desfășurată la Praga (27. IV—3. V. 1947), echipa națională a României este în sfîrșit prezentă cu un lot de nu mai puțin de 13 jucători (S. Ferencz, Gh. Teodorescu, H. Kevorkian, S. Sădeanu, I. Vulescu, C. Herold, H. Dlugoș, A. Neagu, Bădulescu, Al. Popescu, C. Babaliescu, V. Popescu și Pal Marossi), fără vreun antrenor, dar cu un conducător care înlocuia pe hîrtie și antrenorul, C. Vîrgolici. Iată cum a redat în paginile sale ziarul «Sportul popular» evoluția baschetbaliștilor români în partida disputată în compania formației Poloniei (32:51): «În primul lor joc, echipierii României s-au prezentat timizi, ca un licean la primul lui rendez-vous. Partida cu Polonia a fost pierdută din cauza acestei timidități, a acestui trac inexplicabil pentru debutul lor în această grandioasă competiție. Pentru cine-l cunoștea, Vulescu nu mai era Vulescu, Bădulescu un oarecare, Puiu Popescu a tras o singură dată la coș, Nae Bădulescu de loc, iar Uță Vulescu a ratat de la 2-3 metri. . . noroc cu Sim Sădeanu, care a marcat la rînd 6 coșuri splendide și cu Herold, atletul echipei și jucătorul care a impresionat pe specialiștii cehoslovaci».

Iată și cîteva spicuiri din presa cehoslovacă de atunci «Svobodna Slovo»: «Polonezii vor fi greu de învins, chiar de către favoriții campionatului. Românii au fost cel puțin egali în cîmp, dar au avut trăgători slabi». «Rude Slovo»: «Românii au opus o rezistență serioasă polonezilor, care s-au dovedit însă mai buni trăgători».

Totuși echipa noastră națională a ocupat în clasamentul general locul X din totalul celor 14 formații participante, obținînd 3 victorii concludente în fața selecționatelor Olandei, Austriei și Albaniei. Din comentariile apărute după reîntoarcerea în țară a jucătorilor noștri, se poate evidenția faptul că echipa României a avut o principală deficiență structurală. Formația noastră a fost alcătuită din trei grupări diferite, fără un sistem sau o concepție de joc unitară, ceea ce a contribuit la o evoluție nesatisfăcătoare în ansamblu. Importantă însă, pentru jucătorii români prezenți la jocurile de la Praga, a fost fără îndoială vizionarea partidelor disputate timp de 6 zile, precum și prilejul fericit de a face cunoștință cu calitățile baschetului practicat de echipele fruntașe ale acestui sport. După vizionarea acestor jocuri s-au putut constata multe deficiențe ale baschetului nostru, dar concluzia definitivă poate fi cuprinsă într-un singur cuvînt: antrenor. Lipsa unui antrenor, a unui conducător tehnic, a avut repercusiuni grave în comportarea echipei. Totodată se semnala lipsa condiției fizice (racilă care se perpetua), absolut necesară unei

echipe ce trebuie să reziste unui tempo susținut pe toată durata unei partide. Formațiile de elită ale acestui campionat au fost toate atletice. Jucători cu o detentă şi o mobilitate excepțională sînt adevărații baschetbalişti. Astfel jucătorii sovietici fac antrenamente complimentare de atletism şi gimnastică, în afara antrenamentelor obişnuite de baschet. La Praga, datorită condiției fizice mult superioare, echipa U.R.S.S. a introdus cu succes apărarea om la om, cu care şi-au pus în dificultate absolut toți adversarii.

Pe lista celor mai buni jucători de la Praga întîlnim numele lui Robert Busnel (actualul preşedinte al federației franceze), denumit la acele campionate «vulpoiul» sau «logicianul baschetului francez», arătîndu-se că orice pas al lui este calculat, orice minge gîndită, un adevărat conducător de joc în teren care dă tot timpul directive coechipierilor.

Ziarul «Sportul popular», semnalînd că după cîteva săptămîni de la încheierea Campionatelor europene echipa noastră va participa la cea de-a II-a Balcaniadă de la Tirana, propune să se soluționeze de urgență problema conducătorului de pe margine al reprezentativei României şi să se trimită un antrenor la cursul de antrenori de la Paris din luna iunie 1947. Urmarea: la Tirana pleacă în calitate de antrenor tot conducătorul delegației, de data aceasta av. D. Danielopol, iar la Paris nu pleacă nimeni!

După 1947 trebuie să sărim peste două ediții, deoarece se consideră că baschetul are încă un nivel scăzut (Cairo, 1949 şi Paris, 1951) şi iată-ne din nou prezenți, pentru a treia oară, la cel de-al VIII-lea Campionat european de la Moscova din 1953 (23. V.—4. VI,).

Echipa noastră națională avusese în ultimii ani o activitate internațională destul de intensă, trebuind menționată chiar şi unica încercare de calificare la Jocurile Olimpice (20—22 iulie 1953), încercare care s-a soldat însă fără vreun rezultat favorabil. Cei 12 jucători selecționați în reprezentativa României (C. Călugăreanu, C. Niculescu, A. Fodor, M. Erdogh, L. Nagy, A. Folbert, M. Nedef, D. Niculescu, V. Kadar, Tr. Liță, E. Răducanu şi A. Petroşanu) au plecat la Moscova însoțiți de antrenorul Al. Popescu.

Formația noastră a evoluat în grupa A, alături de echipele Cehoslovaciei, Italiei şi Elveției. După cum era de aşteptat, selecționata română a cedat la peste 15 puncte în fața fruntaşelor baschetului european (Cehoslovacia—România 49:31 şi Italia—România 61:43) şi a surclasat modesta echipă a Elveției (74:36). Ocupînd locul III în grupa A, jucătorii noştri au trebuit să se mulțumească cu dreptul de a participa la grupa I (pentru stabilirea clasamentului de la locurile IX în sus). Cu toate că a întrecut nesperat selecționata Belgiei cu 60:55 şi în mod categoric formațiile Suediei (74:43) şi Libanului (69:56), datorită înfrîngerii la 8

puncte în fața echipei Finlandei (51 :59), reprezentativa noastră s-a clasat pe locul III în grupa I, la egalitate de puncte cu primele două, dar cu un coşaveraj direct inferior.

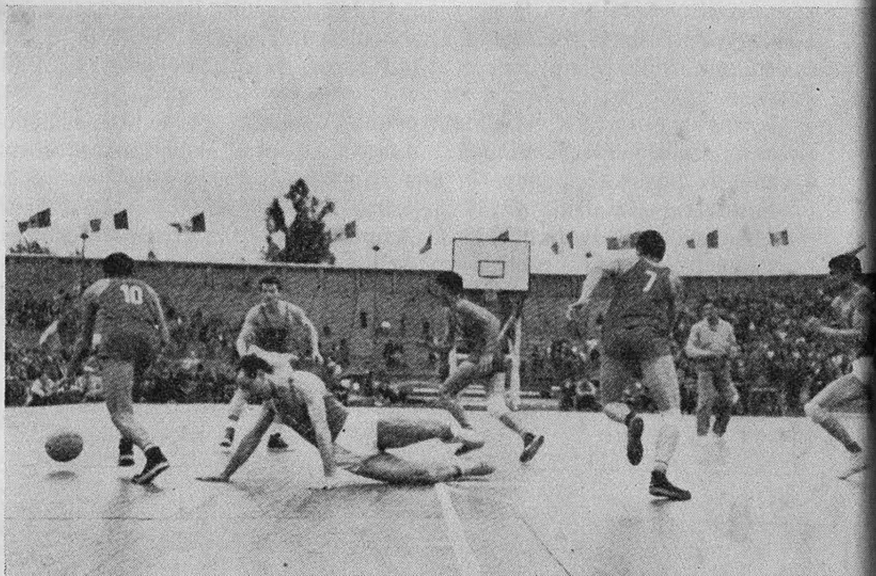
1. Belgia = 7 puncte (+ 5)
2. Finlanda = 7 puncte (— 2)
3. România = 7 puncte (— 3)

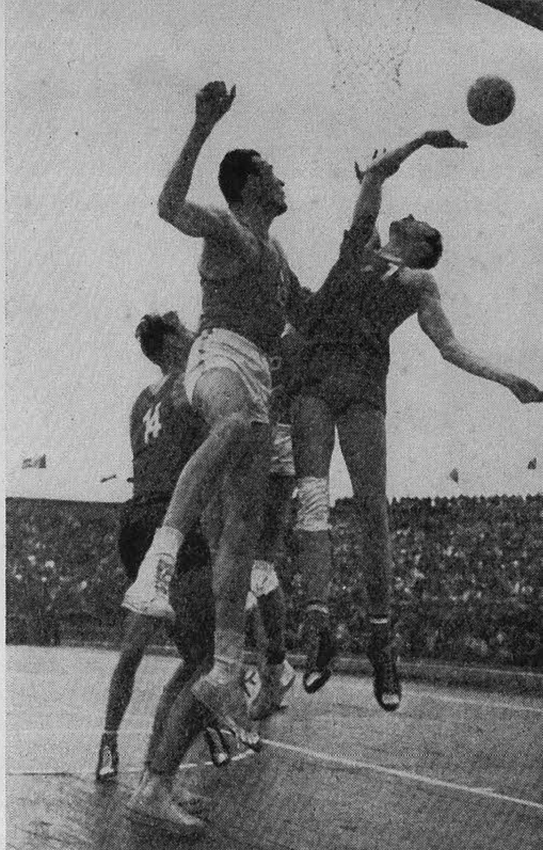
Datorită acestui semieşec, echipa României a fost nevoită să-şi dispute şansele pentru ocuparea locurilor XIII—XVI împreună cu formațiile Danemarcei (80 :53) şi a R.F. a Germaniei (69 :59), situîndu-se în final pe locul XIII, ceea ce constituia o performanță mediocră şi nu reprezenta în nici un chip adevărata valoare a baschetului românesc. Iată ce scria ziaristul sovietic E. Satrov într-o corespondență publicată în « Sportul popular »: « Succesele echipei române nu sînt prea mari pînă acum. Dar şi pretențiile trebuie să fie mai mici față de ea. Românii participă de-abia pentru a doua oară (de fapt a treia oară) la Campionatele europene. Putem spera că din întrecerile de la Moscova echipa României va trage multe cunoştințe folositoare şi va putea să-şi lărgească experiența».

Cauzele rezultatelor complet nesatisfăcătoare din Campionatele europene de la Moscova ale selecționatei române se pot caracteriza în modul următor:

— Echipa noastră nu a avut o pregătire competițională acceptabilă, în sensul că nu a susținut un număr suficient de întîlniri internaționale care să-i asigure experiența necesară în unele partide echilibrate ale concursului intercontinental.

FAZĂ DIN PARTIDA ROMÂNIA—ITALIA (BUCUREŞTI, 1957)

ROMÂNIA–ITALIA, LUPTĂ DÎRZĂ LA PANOU (BUCUREŞTI, 1957)

— Jucătorii noştri au avut o pregătire inegală şi, datorită valorilor complet diferite, nu s-a putut asigura o perfectă omogenitate.

— Majoritatea baschetbaliştilor fruntaşi vin la lotul naţional cu o pregătire cu totul necorespunzătoare (aspect care s-a repetat în mod continuu chiar pînă la ultima ediţie din 1967). Vina o poartă în cea mai mare măsură asociaţiile sportive şi antrenorii care nu respectă programul de pregătire indicat de antrenorul reprezentativei naţionale.

Doi ani mai tîrziu, echipa României participă la cea de-a IX-a ediţie a Campionatelor europene de la Budapesta (7. VI. - 19. VI. 1955). Lotul cuprindea 13 jucători (M. Nedef, A. Folbert, E. Răducanu, L. Nagy, D. Niculescu, A. Fodor, M. Erdogh, C. Cojocaru, M. Spiridon, R. Popovici, E. Ganea, V. Kadar şi E. Niculescu), avînd ca antrenor pe V. Popescu.

Echipa noastră a fost repartizată în grupa C şi a obţinut trei victorii la scor în faţa Elveţiei (63 :39), Suediei (86 :52) şi Luxemburgului (68 :40) şi a suferit o singură înfrîngere din partea selecţionatei U.R.S.S. (63 :79). Comportarea jucătorilor noştri în partida cu campionii europeni a constituit o veritabilă surpriză pentru cei 12 000 de spectatori din tribunele stadionului Nepsport. Jocul a fost extrem de echilibrat pînă în minutul 35, scorul a alternat şi de o parte şi de cealaltă. Abia în ultimele 5 minute baschetbaliştii sovietici au reuşit să se impună. Ocupînd locul II din grupa C, formaţia noastră s-a calificat — pentru prima oară de la participarea ei la Campionatele europene — în turneul final pentru locurile I—VIII.

Cu toate că a realizat două victorii clare împotriva selecţionatelor Poloniei (69 :56) şi Iugoslaviei (93 :68), echipa României n-a putut ocupa decît locul VII în clasamentul general. Totuşi, jucătorii români au trecut pe lîngă o performanţă meritorie, deoarece dacă ar fi întrecut echipa

ROMÂNIA—U.R.S.S. (1957), ÎN PRIM PLAN SE VĂD FOLBERT ŞI RĂDUCANU

Italiei (70:73), s-ar fi situat pe locul V. În partida disputată cu baschetbaliştii italieni, echipa noastră a egalat în ultimul minut al jocului (64:64) şi a avut o şansă unică, conducînd cu 90 de secunde înainte de fluierul final cu 70:64, dar eliminarea lui Fodor (5 greşeli personale) şi accidentarea lui Nagy au determinat înfrîngerea, cînd nimeni nu mai credea aşa ceva.

Trăgînd o serie de învăţăminte preţioase din «europenele» de la Budapesta, federaţia noastră de baschet a elaborat şi urmărit în mod temeinic planul de pregătire a jucătorilor selecţionaţi în lotul naţional, în vederea participării la cea de-a X-a ediţie de la Sofia (20—30. VI. 1957). Niciodată pînă atunci — şi acest fapt nu se va mai repeta decît după 10 ani — nu a fost întocmit atît de judicios programul întîlnirilor internaţionale de pregătire, care s-au dovedit foarte utile şi determinante în evoluţia baschetbaliştilor noştri la Sofia. Iată rezultatele partidelor amicale internaţionale disputate înainte de Campionatele europene:

Bucureşti, 21 mai 1957

România—Italia 58 : 51 !

Varşovia, 25—27 mai 1957

România—Ungaria 63 : 75
România—Polonia 52 : 38 ! !
România—Bulgaria 62 : 56 ! !

ROMÂNIA—U.R.S.S. BALONUL VA INTRA ÎN POSESIA LUI E. NICULESCU

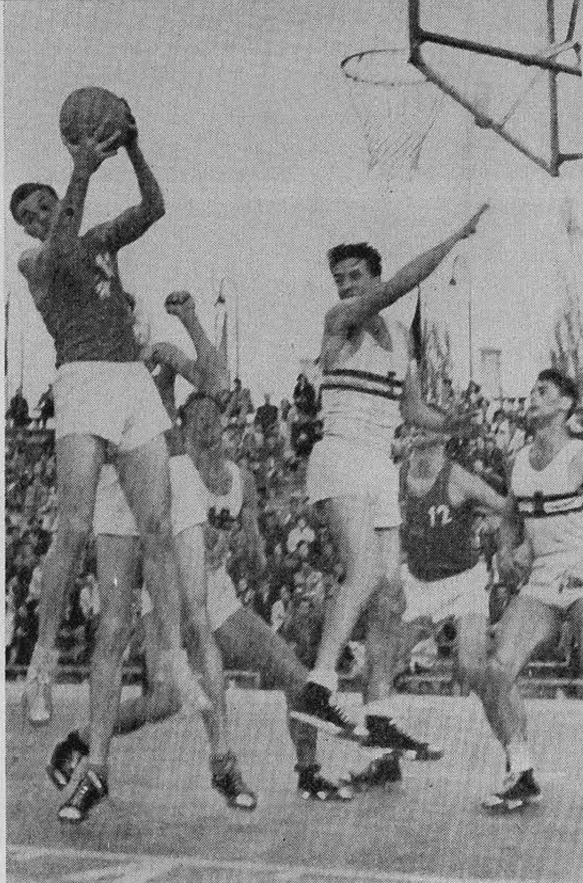
Echipa noastră a ocupat locul II la acest turneu, după ultima campioană europeană, formaţia Ungariei.

Bucureşti, 9 iunie 1957

România—U.R.S.S. 44 : 42 ! !

Unica victorie a sportivilor români în faţa jucătorilor sovietici. După această întîlnire memorabilă din potcoava stadionului Republicii (vizionată de peste 10 000 de spectatori), unul din arbitrii jocului, italianul Reverberi, a declarat: « Remarc progresul înregistrat de echipa română, care repurtînd această victorie se înscrie în rîndul celor mai bune de pe continent. Nu va fi o surpriză pentru mine dacă la Sofia echipei dv. îi va reveni un loc fruntaş ».

La Campionatele europene de la Sofia, reprezentativa României, alcătuită din jucătorii: A. Folbert, L. Nagy, M. Nedef, A. Fodor, M. Erdogh, E. Niculescu, E. Răducanu, Gr. Costescu, A. Borbelly, A. Novacek şi A. Beretchi şi 2 antrenori (V. Popescu şi Al. Popescu), a fost repartizată în grupa B. După ce a trecut uşor de formaţiile Finlandei (83 :72) şi Belgiei (57 :45), echipa României a întîlnit selecţionata Ungariei. Fără a avea vreo miză deosebită, deoarece ambele echipe erau deja calificate pentru partea superioară a clasamentului (locurile I—VIII), desfă-

ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA (SOFIA, 1967). ÎN APĂRARE SE RECUNOSC M. NEDEF ŞI D. NICULESCU

şurarea jocului a fost palpitantă, cu un final dramatic. Cu 18 secunde înainte de încheierea partidei conduceam cu 65 :63, după alte 10 secunde echipa Ungariei egalează 65 :65, pentru ca cu 5 secunde mai tîrziu Borbelly să rateze două aruncări libere. Nu acelaşi lucru fac jucătorii maghiari, care reuşesc să obţină în ultima secundă de joc două aruncări la coş, dintre care una o transformă, obţinînd victoria cu 66 :65.

În turneul final, selecţionata noastră realizează trei victorii în faţa formaţiilor Franţei (64 :45), Iugoslaviei (71 :60) şi Poloniei (70 :65) după două prelungiri. Aceste victorii îi asigură un binemeritat loc V, care reprezintă cea mai bună performanţă la Campionatele europene, performanţă care nu va mai fi repetată decît în 1967. Trebuie totodată menţionată evoluţia bună a jucătorilor români în partidele disputate cu U.R.S.S. (63 :87), în care scorul s-a menţinut echilibrat timp de peste 30 de minute, şi cu Cehoslovacia (61 :55), la care lipsa de calm şi-a spus

cuvîntul în ultimele trei minute ale întîlnirii. În orice caz, baschetbaliştii noştri n-au mai putut realiza victoriile obţinute în partidele amicale disputate cu trei săptămîni înainte de competiţie împotriva reprezentativelor U.R.S.S. şi Bulgariei.

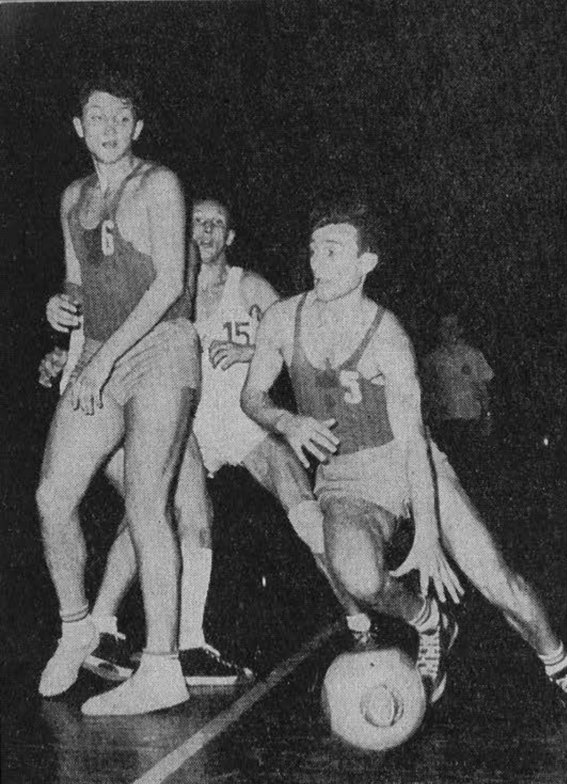
În 1959, la Istanbul, echipa noastră participă la cea de-a XI ediţie a «europenelor». Lotul nostru, format din A. Folbert, A. Fodor, M. Nedef, E. Niculescu, A. Novacek, Cr. Popescu, L. Toth, M. Popa, Th. Nedelea, D. Nosievici, E. Vizi şi Gr. Costescu şi sub conducerea tehnică a lui C. Herold, s-a deplasat în oraşul din strîmtoarea Bosforului cu cîteva zile înainte de desfăşurarea competiţiei (21 :30 iunie) pentru a se acomoda cu sala şi a disputa o partidă de verificare cu selecţionata Turciei, pe care a întrecut-o cu 57 :48. În cadrul grupei D, în care a evoluat echipa României, au mai participat şi formaţiile Iranului şi Austriei, pe care le-a depăşit la scoruri concludente (65 :48 şi 83 :48). În jocul cel mai dificil jucătorii noştri s-au întîlnit, la fel ca la Sofia cu doi ani în urmă, cu selecţionata Ungariei, pe care de data aceasta au învins-o clar cu 62 :53, partidă în care a strălucit Novacek şi s-au recuperat 44 de mingi, pierdute fiind doar 17. După acest început furtunos, care ne dădea speranţe pentru o comportare onorabilă în turneul final, echipa noastră n-a reuşit să mai obţină nici o victorie, clasîndu-se pe un loc neaşteptat, locul VIII. Baschetbaliştii români au pierdut după prelungiri în faţa echipei Belgiei 79 :76 (39 :30) (70 :70), într-o partidă în care, în final, a fost eliminat Novacek pentru 5 greşeli personale, iar Folbert s-a accidentat. Echipa României a avut momente favorabile şi în jocurile cu formaţiile Bulgariei (52 :53) şi Poloniei (66 :67), pe care — aşa cum se vede după rezultate — putea foarte bine să le cîştige. Un amănunt interesant şi destul de semnificativ : în ambele întîlniri cel mai în formă jucător român, Novacek, a fost descalificat.

Iată cîteva concluzii după comportarea destul de modestă a baschetbaliştilor români de la Istanbul :

— Locul VIII ocupat de reprezentativa noastră nu corespunde valorii sale reale. Trei jocuri pierdute la 1—3 puncte şi prezentarea sub orice critică în faţa Franţei ne-au privat de un loc fruntaş.

— Jucătorii de rezervă s-au dovedit insuficient pregătiţi pentru a înlocui oamenii de bază. În atac, jocul echipei a fost prea static, procentajele aruncărilor libere au fost mult mai scăzute chiar decît la unele meciuri de campionat.

— În momentele decisive, jucătorii români în loc să fie calmi s-au demoralizat, au fost nervoşi şi lipsiţi de voinţă. În finalurile jocurilor, de două ori în situaţii de egalitate şi avînd mingea în ultimele secunde, au ratat nepermis victoria.

ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA (ISTANBUL, 1955). GR. COSTESCU ÎN DRIBLING, PROTEJAT DE D. NOSIEVICI

Acestea erau cîteva semnale de alarmă pe care antrenorul federal de pe atunci, prof. O. Dimitriu, le semnala, arătînd cu amărăciune că una din marile dezavantaje ale echipei române, față de multe alte formații din Europa, este media, în continuare scăzută, a înălțimii jucătorilor.

Echipa României participă şi la cea de-a XII-a ediție de la Belgrad (24 aprilie—8 mai 1961). Lotul nostru, antrenat de C. Herold şi D. Niculescu, a cuprins tot 12 jucători (M. Nedef, A. Novacek E. Niculescu, Cr. Popescu, D. Nosievici, M. Albu, H. Demian, H. Giurgiu, P. Visner, N. Viciu şi Gh. Valeriu). Baschetbaliştii români au fost repartizați în grupa F, împreună cu formațiile Franței şi Olandei. Surclasînd selecționata Olandei cu 91 :54, echipa României era ca şi calificată pentru faza a doua a Campionatelor europene, dar rezultatul pe care îl va obține în compania Franței se va înregistra în continuare şi în cadrul turneului II. Cu 30 secunde înainte de fluierul final al arbitrilor. scorul indica o perfectă egalitate (66 :66), dar jucătorii români beneficiază de două aruncări libere pe care Novacek le transformă, aducînd victoria culorilor noastre cu 68 :66. Calificată pe primul loc în grupa F, reprezentativa noastră obține trei victorii consecutive în turneul II împotriva Cehoslovaciei (55 :52), Turciei (50 :46) şi Israelului (62 :42), situîndu-se la un moment dat pe primul loc al turneului, cu 4 partide jucate, tot atîtea cîştigate (inclusiv cel cu selecționata Franței) şi cu un total de 8 puncte. În ultima întîlnire a acestui turneu, echipa României a primit replica formației Bulgariei într-o partidă decisivă pentru configurația clasamentului şi calificarea în semifinalele pentru locurile I—IV. Datorită faptului că jucătorii bulgari fuseseră surprinzător depăşiți de echipa Franței, cu o diferență de 13 puncte (58 :71), reprezentativa noastră, chiar dacă pierdea jocul cu 7 puncte, tot s-ar fi calificat în dauna Bulgariei. Dar ca şi în alte

dăţi, precum şi la următoarele campionate europene, baschetbaliştii români nu reuşesc să-şi înlăture tracul şi, în consecinţă, sînt de nerecunoscut. În aceste condiţii, sarcina jucătorilor Bulgariei a devenit uşoară şi ei au întrecut la o diferenţă de 11 puncte pe adversarii lor români, după ce trecuseră, la rîndul lor, prin emoţii, cînd în minutul 23 fuseseră egalaţi şi apoi depăşiţi doar cu un singur coş (36:38). În grupa semifinală pentru locurile V—VIII, sportivii români suferă, după cum era de aşteptat, o nouă înfrîngere, de data aceasta în faţa Ungariei (60:71) şi abia reuşesc să ocupe locul VII, după ce întrec formaţia Belgiei cu scorul de 61:51.

Indiferent de căderea manifestată în finalul jocurilor acestei ediţii, sistemul foarte complicat şi nerealist de desfăşurare a campionatului european ne-a dezavantajat evident. Realizînd nu mai puţin de 6 victorii şi suferind doar 2 înfrîngeri, formaţia noastră s-a clasat pe locul VII, în timp ce echipele Cehoslovaciei şi Ungariei, care au pierdut cîte 4 şi 5 jocuri, au ocupat locuri superioare în clasament.

Iată cîteva spicuiri din comentariile publicate în ziarul «Sportul popular»:

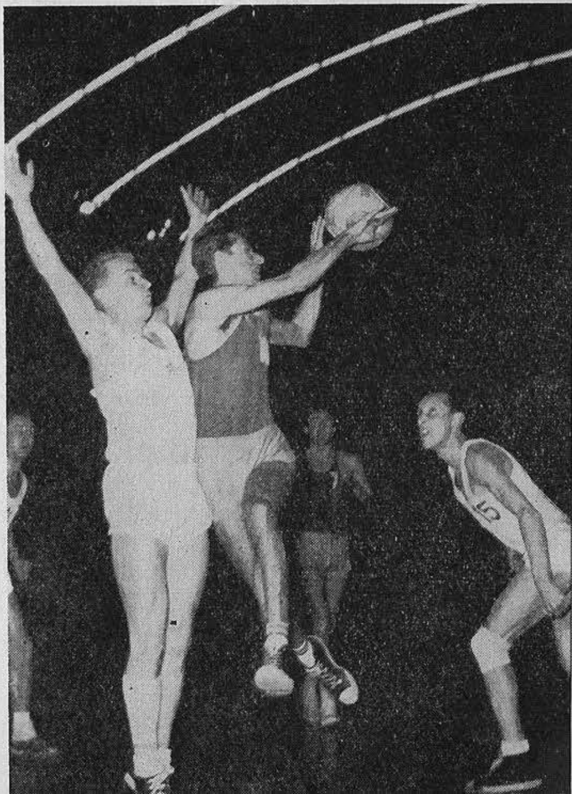
— Reprezentativa ţării noastre a evoluat în real progres şi a cules unanime aprecieri, fiind socotită una din formaţiile tinere cu reale şi mari perspective.

— Se remarcă excelenta comportare a apărării, în special aceea om la om. Procentajul de 69% la aruncările libere situează echipa noastră pe primul loc.

— Punctul slab al selecţionatei române a fost atacul. S-a jucat prea individualist, jucătorii noştri protejînd exagerat mingea. Ei n-au mai folosit blocajele, aruncările la coş fiind mai mult rezultatul unor acţiuni personale.

— Tracul, emotivitatea, încordarea nervoasă sînt cîteva din «tarele» mai vechi ale sportivilor noştri. Ca exemplu, trebuie reamintită partida cu formaţia Bul-

ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA (ISTANBUL, 1959). A. FODOR ÎNTR-O PĂTRUNDERE CARACTERISTICĂ

ECHIPA ROMÂNIEI, CÎND A FOST LA UN PAS DE O MARE PERFORMANȚĂ (BELGRAD, 1961)

gariei. În loc de a juca calm, de a reține cît mai mult balonul, de a calcula fiecare atac cel puțin 20—25 de secunde și a angaja pivoții în pozițiile cele mai favorabile, baschetbaliștii români s-au grăbit nejustificat, și-au apărut ca victime sigure chiar de la începutul partidei.

Echipa României, care a participat la cea de-a XIII-a ediție a « europenelor » din Polonia, de la Wroclaw (octombrie, 1963), a evoluat în cadrul grupei a II-a, într-un mod schimbat de desfășurare a campionatelor. Cele două grupe erau formate fiecare din opt echipe naționale și partidele se disputau sistem turneu. Deci selecționata noastră trebuia să se întreacă pe parcursul a opt zile (una dintre ele fiind de pauză) cu cele șapte partenere de grupă. Lotul nostru, compus din următorii jucători: H. Demian, M. Cîmpeanu, Gh. Valeriu, M. Spiridon, E. Niculescu, M. Albu, Cr. Popescu, D. Nosievici, M. Nedef, H. Giurgiu, P. Visner și M. Kiss, și antrenat de V. Popescu, a avut ca prim adversar o formație extrem de dificilă, cea a Cehoslovaciei. În tot timpul jocului scorul a fost foarte echilibrat, baschetbaliștii noștri avînd o singură dată, în minutul 25, un avans de 5 puncte (30 : 25). În minutul 39 de joc echipa României mai păstrează un avantaj fragil de un singur punct (56 : 55), avantaj pe care însă, cu prețul unor mari eforturi, reușește să și-l păstreze intact la încheierea timpului util de joc. O victorie de bun augur pentru reprezentativa noastră, împotriva unei « naționale » bine cotate în Europa, la capătul unui meci epuizant, care a

plăcut numeroşilor spectatori prezenţi în tribunele imensei hale de sport din Wroclaw.

A doua zi, formaţia României a întîlnit echipa Spaniei, un adversar care părea comod şi care nu avea şanse pentru un loc fruntaş în ierarhia baschetbalului european.

Prima repriză este la discreţia jucătorilor români care conduc în permanenţă cu 8—10 puncte, terminînd la pauză cu scorul de 44 : 34 în favoarea lor. În repriza a doua, diferenţa se măreşte în minutul 26 la 16 puncte (57 : 41) şi jocul părea practic încheiat. Nimic nu prevesteşte însă «furtuna» care avea să urmeze. În minutul 30, Albu, unul dintre jucătorii noştri de bază, este descalificat pentru 5 greşeli personale şi spaniolii, cu un Rodriguez (avea să înscrie pînă la sfîrşitul meciului 29 de puncte) în mare formă, îşi impun ritmul rapid şi încep să reducă din handicap. Baschetbaliştii noştri greşesc nepermis în continuare şi avantajul scade văzînd cu ochii. În minutul 37 mai conducem doar cu 1 punct (68 : 67), pentru ca în minutul 38 scorul să devină egal (69 : 69). Dezorientaţi complet, jucătorii români mai primesc trei coşuri (70 : 75), facilitînd astfel echipei spaniole o victorie pe care nimeni, nici chiar antrenorul spaniol, nu o mai credea. Trebuie totuşi amintit cu această ocazie şi contribuţia publicului la victoria baschetbaliştilor spanioli. De altminteri, în toate întîlnirile disputate la Wroclaw (desigur, în afară de cea susţinută cu formaţia gazdă), spaniolii au fost încurajaţi frenetic de către spectatorii polonezi (care au scandat necontenit: Espania! Espania!), care i-au înconjurat cu o deosebită simpatie pentru jocul lor spectaculos, bazat în special pe driblinguri reuşite, contraatacuri eficace şi procentaje ridicate la aruncările de la distanţă. Selecţionata Spaniei ne-a amintit foarte mult de jocul formaţiei noastre campioane Steaua (C.C.A.) în perioada sa de aur, în care au excelat printre alţii Folbert, Nedef, Fodor şi Niculescu.

ROMÂNIA — FRANŢA (BELGRAD, 1961). A. NOVACEK VA ÎNSCRIE DIN NOU

În partida cu reprezentativa Poloniei, jucătorii noştri au repetat desfăşurarea jocului din ajun. Ei au condus din primul minut, avînd un avantaj de 8 puncte în minutul 18 (34 : 26), de 11 puncte în minutul 26 (44 : 33) şi şi-au menţinut un avans convenabil pînă în minutul 35, cînd, în urma unor decizii eronate ale arbitrului elveţian Pythoud, este descalificat Demian, singurul nostru pivot valoros la aceste campionate. În acest fel, în ultimele 5 minute, baschetabaliştii polonezi, viu susţinuţi de cei peste 6000 de compatrioţi, reuşesc să egaleze şi să obţină victoria cu rezultatul final de 64 : 60. Imediat după terminarea meciului, antrenorul polonez Z. Zagorski a declarat că « dacă partida cu România ar fi avut loc pe un teren neutru, echipa sa nu ar fi putut cîştiga ! »

A urmat a treia înfrîngere consecutivă în faţa campionilor europeni, selecţionata U.R.S.S., partidă în care echipa noastră nu emitea nici un fel de pretenţii. Era şi greu să rezişti unei formaţii care prezenta în teren, în majoritatea timpului de joc, trei jucători cu o talie de peste 2 m. Totuşi reprezentativa României a evoluat cu curaj în această întîlnire disproporţionată (în special ca talie) şi a pierdut a doua repriză la o diferenţă minimă de numai un coş. Victoria a revenit echipei U.R.S.S. cu scorul de 64 : 54 (36 : 38).

În a cincea partidă, jucătorii noştri au reuşit în sfîrşit o victorie preţioasă împotriva reprezentanţilor « cocoşului galic ». Întîlnirea a fost destul de echilibrată şi cu toate că în minutul 24 românii conduc cu 9 puncte (45 : 36), echipa Franţei întoarce rezultatul în favoarea sa în minutul 33 (46 : 45). Finalul însă aparţine baschetbaliştilor noştri,

ROMÂNIA–UNGARIA (BELGRAD, 1961). M. NEDEF ŞI A. NOVACEK ÎN PRIM PLAN

care se impun şi, cu un Nosievici în mare formă, încheie partida cu scorul de 59—51. Urmează o nouă victorie, de data aceasta fără emoţii, împotriva Finlandei, o echipă al cărei «cinci» de bază avea o medie de înălţime de peste 1,95 m (69 : 55). Din nou Nosievici străluceşte (27 de puncte), de altminteri este ultima întîlnire la care evoluează la adevărata lui valoare, deoarece în următoarele jocuri a fost de nerecunoscut (ca majoritatea celorlalţi componenţi ai echipei).

În al şaptelea şi totodată ultimul joc al grupei, formaţia României a întîlnit, într-o partidă decisivă pentru ocuparea locului III în clasamentul grupei, selecţionata R.D.G. În tot timpul celor 40 minute de joc, nici unul din jucătorii noştri n-au reuşit să-l împiedice pe pivotul german Flau (25 de puncte) să-şi facă jocul sub panou. Au fost încercaţi pe rînd nu mai puţin de 4 jucători (Giurgiu, Nosievici, Cîmpeanu şi Valeriu), dar nici unul n-a corespuns. În această situaţie baschetbaliştii germani au realizat o victorie, pînă la urmă destul de uşoară (66 : 54), în faţa unui adversar cu mai multă rutină şi indiscutabil mai tehnic.

În urma acestui rezultat, echipa României s-a clasat pe locul V din grupa a II-a şi, în consecinţă, a trebuit să-şi dispute şansele pentru locurile IX-XII. În partida cu formaţia Israelului, selecţionata noastră a fost o umbră a echipei care a jucat în primele jocuri ale Campionatului european. Descurajaţi de înfrîngerea suferită în faţa echipei R.D.G., jucătorii români au intrat pe teren resemnaţi, permiţînd reprezentativei Israelului să obţină victoria fără prea multe eforturi (47 : 57). Este de semnalat faptul că arbitrul maghiar E. Kassay, care a condus acest joc, era la a treia partidă pe care o conducea, din ultimele patru disputate de echipa noastră.

În întîlnirea finală pentru locurile XI—XII, selecţionata României a jucat cu convingere şi a reuşit să realizeze o victorie categorică împotriva jucătorilor italieni, cu scorul de 85 : 66, ceea ce a reprezentat cea mai severă înfrîngere a «squadrei azzura» la aceste «europene».

Din comentariile transmise de trimisul special al ziarului «Sportul popular» reţinem :

«După cum se poate vedea, au fost obţinute victorii asupra unor echipe cu renume (Franţa, Cehoslovacia, Italia), dar şi insuccese la unele formaţii destul de modeste, care nu ne depăşesc sub nici o formă ca valoare (Israel, Spania şi R.D.G.). Aceste înfrîngeri se datorează în cea mai mare măsură slabei pregătiri morale a celor mai mulţi «titulari» ai echipei noastre naţionale, şi, iată cum, după această evoluţie cu totul contradictorie, ne-am văzut aruncaţi tocmai pe locul XI în clasamentul general, după ce cu doi ani mai înainte am fost la un pas de o medalie.

Iată şi cîteva propuneri formulate cu această ocazie:

— Lichidarea lipsei de continuitate în pregătirea sportivilor.

— O muncă de selecţie asiduă la cluburi şi asociaţii, care să corespundă cerinţelor actuale ale baschetului (în special depistarea jucătorilor înalţi).

— Accent deosebit pe tehnica individuală a jucătorilor noştri fruntaşi, pentru a putea face faţă necesităţilor tactice actuale.

În luna iunie 1965 a avut loc la Moscova şi Tbilisi cea de-a XIV-a ediţie a campionatelor europene. Lotul nostru naţional a deplasat ca antrenor pe V. Popescu şi, conform regulamentului, următorii 12 jucători: M. Albu, A. Popovici, H. Demian, Gh. Novac, M. Spiridon, N. Ionescu, A. Savu, D. Nosievici, Cr. Popescu, M. Nedef şi E. Iecheli.

Echipa României a evoluat în grupa I, ale cărei partide s-au disputat la Moscova. Jucătorii noştri au debutat cu două victorii categorice asupra formaţiilor Finlandei (85 : 61) şi Ungariei (76 : 52), jocuri în care au fost folosite toate rezervele.

Din nou ne-am împotmolit în faţa selecţionatei Israelului care ne-a încurcat atacul printr-o zonă agresivă foarte corect aplicată. După ce la pauză eram conduşi cu opt puncte (28 : 36), jucătorii români au reuşit să egaleze în minutul 39 şi să ia conducerea cu două coşuri (57 : 53). Dar descalificarea lui Novacek, după ce fusese anulat un coş perfect valabil de către arbitrul Oppenheim (Uruguay), contribuie la înfrîngerea noastră cu scorul de 57 : 59. Nu se poate însă invoca că acesta este motivul insuccesului, deoarece echipa României a evoluat foarte slab, pivoţii noştri au fost lamentabili, dezorientaţi, lipsiţi de iniţiativă şi chiar fără vlagă . . . Povestea comportării contradictorii de la Wroclaw se repetă şi la Moscova. După jocul nesatisfăcător al sportivilor noştri cu formaţia Israelului, reprezentativa României a trecut pe lîngă cea mai mare performanţă din istoria baschetului românesc, aceea de a dispune de selecţionata U.R.S.S. (neînvinsă la ultimele patru campionate europene) chiar pe terenul ei propriu. Jucătorii sovietici, utilizînd continuu pe teren trei jucători cu o înălţime de peste 2 m, conduc la diferenţe minime şi se descurcă cu multă greutate în faţa echipei noastre. În ultimul minut de joc, formaţia U.R.S.S. nu mai păstrează decît un avans de două puncte (60 : 58), dar Savu egalează printr-un coş splendid înscris de la distanţă (60 : 60). Miile de spectatori prezenţi la această partidă, considerată fără istoric de specialişti, au amuţit. Ultimele 30 de secunde se scurg cu încetinitorul, şi pe rînd Savu, Albu şi Novacek, faultaţi evident, încearcă să înscrie, dar nu reuşesc să concretizeze. În ultimele 10 secunde Paulauskas interceptează balonul, porneşte într-o acţiune personală şi cu un fault evident asupra

lui Albu înscrie cele două puncte necesare victoriei (62 : 60). În acest ultim minut, arbitrii întîlnirii, suedezul Strunke şi uruguayanul Oppenheim, aceiaşi din partida cu Israelul, orientîndu-se în favoarea gazdelor, ne-au dezavantajat în mod evident.

Dar după « una caldă urmează alta rece », baschetbaliştii noştri, comportîndu-se din nou slab, de data aceasta în fața formației R.D.G., sînt întrecuți cu scorul de 59 : 55. Jucătorii români au acționat static, fără nerv, iar cei doi pivoți (Demian şi Novacek) au evoluat sub orice critică, fiind net dominați la panou. Totuşi echipa noastră a avut un moment favorabil în cursul jocului (minutul 38), cînd a egalat pentru prima oară de la începutul meciului (55 : 55), dar n-a rezistat în final, nemaiînscriind nici un punct în ultimele 2 minute.

În partida disputată cu formația Italiei s-a repetat istoricul jocului cu Spania de la Wroclaw. Jucătorii români au condus la pauză cu 42 : 28, în minutul 25 cu 58 : 34, iar în minutul 29 cu 55 : 39. În continuare arbitrii Uyguc (Turcia) şi Azar (Spania) acordă decizii pur şi simplu fanteziste, care ne dezavantajează în mod clar (faulturi în atac, paşi, dublu driblinguri etc.), permițînd astfel baschetbaliştilor italieni să reducă handicapul. Cu 7 secunde înainte de fluierul final, echipa României mai conducea cu 72 : 71, Spiridon avînd de executat două aruncări libere. Jucătorul nostru nu reuşeşte însă să transforme decît o singură lovitură, astfel că se dă o posibilitate unică adversarilor să egaleze . . . Exact în ultima secundă se acordă cu uşurință două aruncări libere formației italiene, cînd practic partida era încheiată. Italienii reuşesc ambele lovituri şi scorul devine egal (73 : 73). Deci, spre deosebire de jucătorii noştri, italienii n-au ratat şansa care li s-a acordat. În prelungiri, echipa noastră rămîne pe teren doar cu rezervele (Albu, Savu, Nedef, Nosievici, Popescu şi Novacek fiind descalificați), astfel că selecționata Italiei obține victoria fără vreo dificultate, cu scorul de 81 : 75.

În partida următoare, jucătorii noştri evoluează din nou sub aşteptări, fiind depăşiți categoric de către reprezentativa Cehoslovaciei cu 90 : 69 (42 : 27). Acumulînd doar punctele pentru două victorii, echipa noastră a ocupat un loc mai mult decît modest (VII) în clasamentul grupei.

Situîndu-se pe acest loc codaş, reprezentativa României a fost nevoită să-şi dispute şansa pentru locurile XIII—XVI. Întîlnind formații mediocre echipa română a întrecut cu uşurință mai întîi Suedia (86 : 60) şi apoi R.F.G. (74 : 63), partide în care au fost folosite toate rezervele. După evoluția echipei noastre naționale, care s-a situat pe unul din locurile codaşe (XIII) în clasamentul general, ziarul « Sportul popular »

nu a publicat nici un comentariu. Din datele transmise zilnic de la cea de-a XIV-a ediție a campionatelor europene se pot trage totuşi unele concluzii :

— Se demonstrează din nou că jucătorii noştri nu rezistă din punct de vedere moral la un turneu de nivelul Campionatelor europene. Rezultatele complet contradictorii de la o zi la alta vin să confirme acest lucru. După ce au fost la un pas de a întrece pe campionii europeni, românii au cedat la scor în fața selecționatei Cehoslovaciei, care nu s-a putut clasa în primele 4 locuri ale competiției.

— Echipa noastră a prezentat, ca și la alte campionate, o formație cu o medie de înălțime nu prea ridicată şi fără pivoți de valoare europeană. Trebuie scos în relief că pivoții noştri principali (Demian şi Novacek) n-au corespuns decît parțial, iar în unele jocuri n-au dat nici un fel de randament (Demian în partida cu R.F.G. n-a înscris nici un punct).

— Se dovedeşte că, în finalul unor jocuri, sportivii români nu rezistă din punct de vedere nervos. Este inadmisibil să conduci cu 16 puncte după 30 minute de joc (indiferent de justețea arbitrajului) şi să ajungi să pierzi în final după prelungiri.

— Rezervele nu sînt la valoarea titularilor.

După încheierea Campionatelor europene de la Moscova, ziarul de specialitate din Zagreb « Sportske Novosti » a scris despre locul ocupat de România : « *Tragedia jucătorilor români. . .* de la un pas de o performanță răsunătoare, la un eşec total ».

CU TURIȘTII ROMÂNI LA CAMPIONATELE EUROPENE DE BASCHET DIN FINLANDA

In seara zilei de 25 septembrie 1967, un grup de pasionați ai baschetului părăseau Capitala, cu destinația Helsinki, pentru a participa la cea de-a XV-a ediție a Campionatelor europene masculine de baschet.

Itinerarul stabilit cu O.N.T. prilejuia grupului traversarea a trei țări din centrul Europei și a patru capitale — Budapesta, Praga, Berlin și Stockholm — înainte de a atinge ținta călătoriei : Helsinki. Scurtele popasuri, care se limitau la cîteva ore, nu dădeau turiștilor decît posibilitatea vizionării ca într-un caleidoscop a marilor metropole, fără răgazul necesar pentru a le cerceta.

VEDERE PANORAMICĂ A ORAȘULUI STOCKHOLM

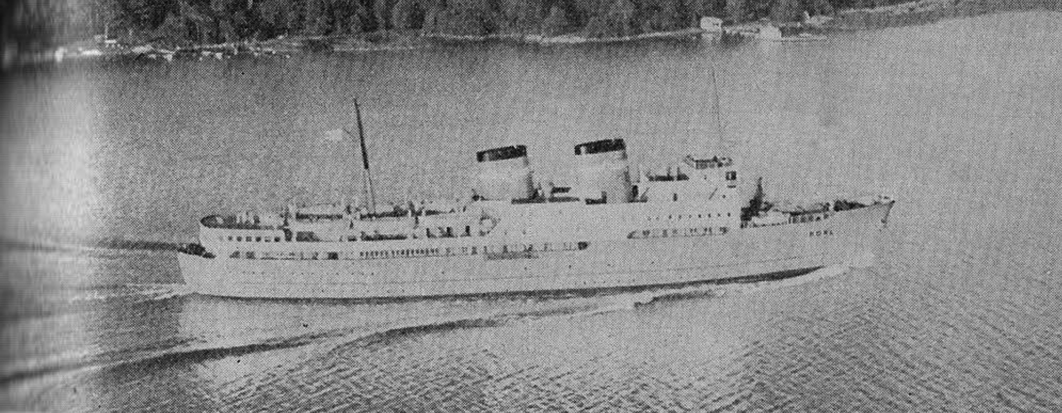
INTRAREA BISERICII SFÎNTA CLARA

După o călătorie obositoare, iată-ne intrați cu o precizie matematică în gara centrală (Central Station) din Stockholm [1]. Cerul însorit ne-a întîmpinat prietenos şi după ce toată lumea şi-a încredințat bagajele casetelor automate din interiorul gării, am pornit cu toții prin Stockholm, în scurtul răstimp pe care-l aveam la dispoziție. Prima impresie pe care ți-o dă « Veneția Nordului », cum e denumit Stockholmul, este de adevărată încîntare, datorită nenumăratelor fiorduri care-l brăzdează.

În plin centru, la cîteva sute de metri de gara centrală, se înalță o impunătoare biserică, Sfînta Clara. Biserica are o origine foarte veche.

---

[1] Drumul, în continuare, spre Helsinki, urma să-l facem cu vaporul pînă în portul finlandez Turku, iar de aici cu trenul pînă în capitala Finlandei. Cursa maritimă zilnică care leagă Suedia de țara « celor 1000 de lacuri » are două rute diferite.

VAPORUL BORE CARE FACE LEGĂTURA MARITIMĂ ÎNTRE STOCKHOLM ŞI TURKU

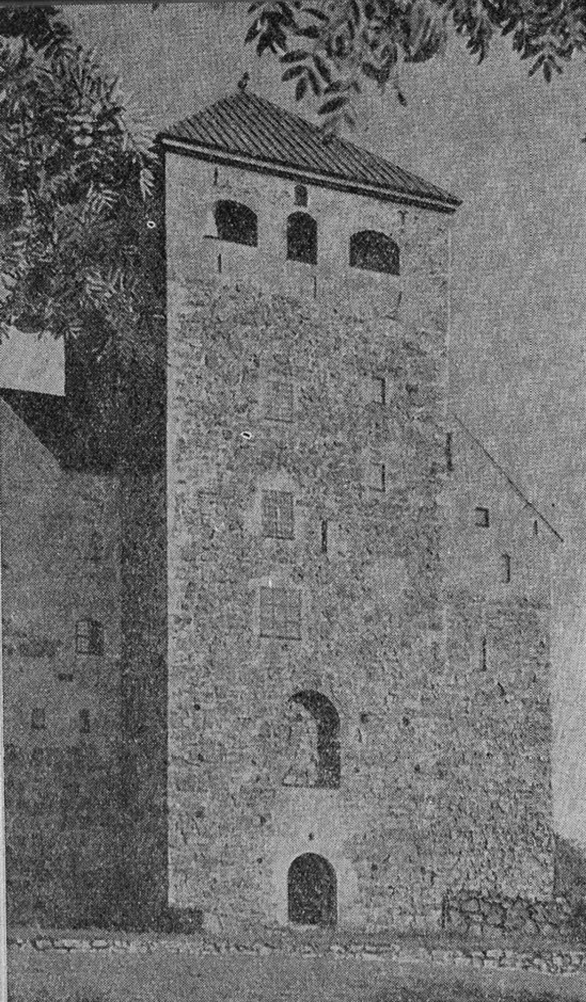
În anul 1280, regele Magnus Ladulas a ridicat aici o mănăstire a Clarissimelor. Atît mănăstirea cît şi biserica au fost însă distruse în anul 1527, în vremea Reformei. Actuala biserică a fost ridicată între anii 1577—1590 de către regele Ioan al III-lea. Picturile din interior sînt opera pictorului zugrav Olle Hjortzerberg. Ultima renovare a bisericii a avut loc între anii 1963—1965.

În biserică întîlnim lespezi funerare cu inscripţiile a trei mari poeţi suedezi din secolul al XVIII-lea: Anna Maria Lenngren, Carl Michael Bellman şi Carl Gustav Leopold. Clopotniţa bisericii cuprinde nu mai puţin de 35 de clopote, cu o greutate totală de 8 600 kg. Cel mai mare dintre clopote cîntăreşte 1 700 kg. În cadrul bisericii funcţionează un muzeu, o bibliotecă şi un institut de studiere a scrierilor bisericeşti.

Prima zi în Finlanda

La 7 dimineaţa vaporul îşi face intrarea în portul Turku. Chiar lîngă port se află linia ferată de unde va porni automotorul cu cele două vagoane spre Helsinki. Plecarea fiind fixată pentru mai tîrziu, nu scap ocazia de a vizita cele două mari atracţii ale oraşului : castelul şi catedrala.

Castelul din Turku ocupă un loc important în istoria ţărilor nordice. A fost construit în jurul anului 1280 sub forma unei fortăreţe, pe o mică insulă din estuarul fluviului Aura. La începutul secolului al XIV-lea castelul a fost mărit şi înfrumuseţat, devenind reşedinţa de vară a nu mai puţin de 14 regi. În interiorul castelului au fost amenajate apartamente pentru musafirii regali, budoare pentru doamnele de la înalta curte, săli de recepţii etc. Într-o aripă a castelului se află încăperile comandantului, iar în aripa din nord se află capela. În afara zidurilor exterioare întîlneşti cîteva cabane de lemn, în care locuiau odinioară slujitorii de la castel.

CASTELUL DIN TURKU

Castelul de la Turku s-a găsit în centrul a numeroase evenimente şi are o istorie destul de frămîntată. Este asediat şi incendiat pentru prima oară în 1367 de către trupele lui Albrecht de Mecklenburg, apoi reconstituit după cîteva decenii. Două secole mai tîrziu castelul este ocupat de danezi şi apoi asediat de trupele regelui suedez Gustav Vasa, care-l cucereşte în anul 1523, alungînd pe invadatori. În 1555, comandant al castelului devine ducele Jean, fiul lui Gustav, care se instalează în castel şi din acest moment începe epoca de aur a castelului. Deasupra încăperilor sumbre şi întunecoase (în stil medieval), meşteşugari renumiţi din Turku şi Stockholm construiesc pentru folosinţa tînărului duce un nou etaj, cu săli în stilul Renaşterii, luminoase şi spaţioase. Aici, în aceste săli, ducele Jean şi ducesa Catherina Jagellon au dus o viaţă de curte strălucitoare, necunoscută pînă atunci în istoria Finlandei. Dar în 1563, fratele lui Jean, Eric al XIV-lea, asediază castelul, care după puţine zile capitulează. Cuplul Jean şi Catherina sînt făcuţi prizonieri şi aruncaţi într-o închisoare din Suedia. Şapte ani mai tîrziu rolurile se inversează, Jean reuşeşte să-l detroneze pe Eric şi acesta din urmă este întemniţat la rîndul lui şi purtat din închisoare în închisoare.

În primăvara anului 1614 castelul este locuit din nou de un principe regal, Gustav Adolf al II-lea. Într-o seară, cînd tînărul principe se pregătea să cineze înconjurat de curteni, izbucneşte un violent incendiu care distruge aproape total partea principală a castelului. Opt ani mai tîrziu el este restaurat, dar nu-şi mai păstrează forma iniţială. Singură

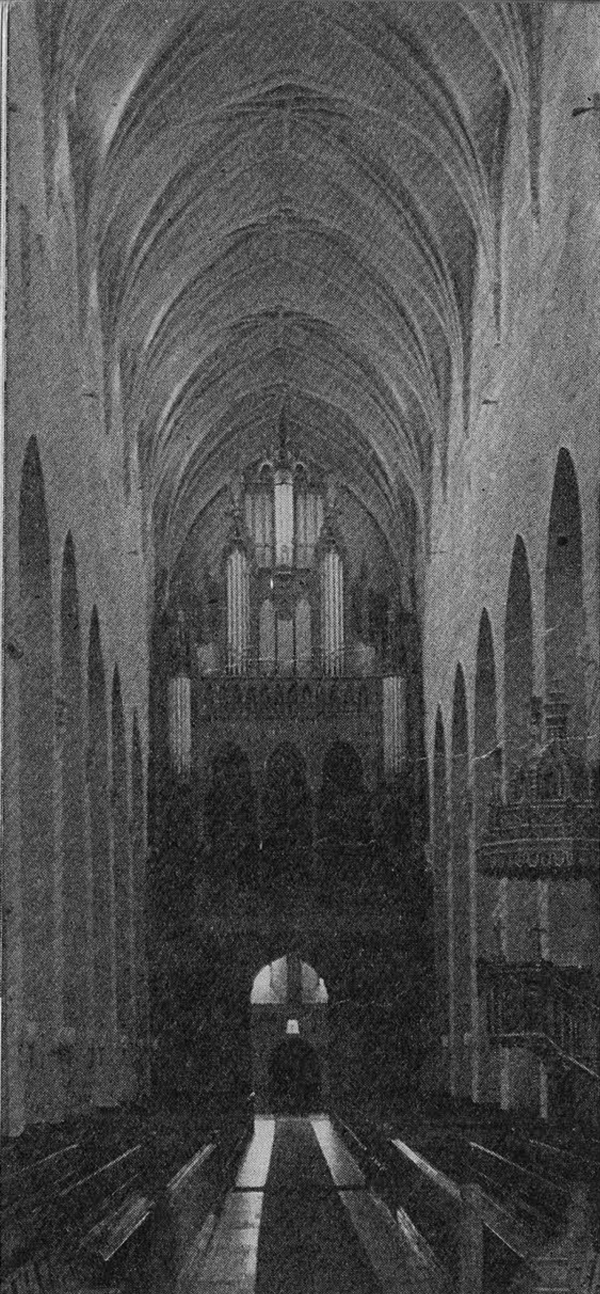
capela, denumită a călugărițelor, rămîne intactă şi reprezintă şi astăzi stilul medieval în care fusese construit castelul la început. Încet, încet, partea principală a castelului se deteriorează şi la sfîrşitul secolului al XIX-lea cea mai mare parte din podelele din lemn, dintre etaje, putrezesc şi se fărîmă. Se fac planuri pentru restaurare, dar nu se pun în aplicare pînă în iunie 1941, cînd castelul a suferit un nou incendiu. În primăvara anului 1946 s-au început lucrările de reconstituire, extrem de dificile, fiind definitiv terminate abia după 15 ani, la începutul anului 1961.

Restaurarea a avut două scopuri distincte. Pe de o parte să se reconstituie toate încăperile castelului în stilurile lor originale, pe de altă parte se urmărea ca acest castel să devină un edificiu la dispoziția poporului finlandez, care să aibă viață, trăind intens epoca actuală.

În sălile de petrecere de acum 400 de ani ale ducelui Jean se organizează astăzi frecvent concerte, congrese sau sărbătoriri solemne. În capelă se oficiază cu regularitate slujbe religioase. Curtea de la intrarea în castel se pretează foarte bine la festivități în aer liber, iar în anexele exterioare se află muzeul istoric al oraşului Turku, care beneficiază de săli adecvate unui asemenea scop. Muzeul istoric din Turku a fost deschis pentru prima dată în 1881 şi este, după cel din Helsinki, cel mai mare muzeu din Finlanda. Aici poți admira numeroase colecții de arme de război, stampe şi steme

CATEDRALA DIN TURKU

INTERIORUL CATEDRALEI DIN TURKU

care fac parte integrantă din istoria castelului. Una din piesele cele mai interesante ale muzeului este sala denumită a lui « Brahe ». Această piesă ocupă o poziție centrală la etajul unde a locuit în 1650 Per Brahe, guvernatorul general al Finlandei.

Pe o colină din apropiere se află situată impunătoarea catedrală a vechiului oraş.

Catedrala din Turku este sanctuarul național al Finlandei. Ea a fost ridicată spre sfîrşitul secolului al XIII-lea şi multă vreme a fost unica catedrală a poporului finlandez. Se vorbeşte mult despre originea catedralei. O perioadă de timp s-a crezut că ridicarea catedralei a început în anul 1229. Acum însă s-a stabilit cu precizie că în anul respectiv a fost construită, pe locul actualei catedrale, o mică capelă de lemn. Capela era denumită pe vremea aceea a «negustorilor», deoarece aceştia îşi aveau prăvăliile în jurul ei. În capelă exista un altar de piatră şi este singura parte din biserica veche care a fost integrată în noua catedrală. Zidirea acesteia a început probabil în jurul anului 1280, exact pe locul vechii capele de lemn. Primele lucrări se datorează episcopului Jean. Suedez de origine, episcopul Jean fusese mai înainte stareţul unei mănăstiri din sudul Suediei. Proiectul său era un magnific edificiu în cărămidă, asemănător cu marile biserici şi catedrale sue-

IMAGINE DIN AVION A CENTRULUI ORAŞULUI

deze. Dar episcopul Jean n-a putut termina decît partea centrală a catedralei, deoarece în 1290 a fost ales episcop de Upsala. Succesorul său Magnus a fost primul finlandez care a ocupat locul de episcop al oraşului Turku. În calitatea pe care o avea, episcopul Magnus a avut numeroase contacte cu călugării ordinului «cerşetori», veniţi din ţările baltice şi care în acea epocă se pregăteau să construiască mănăstirea Sfîntului Claus, cam la 1 km sud-vest de noua catedrală. În urma acestor contacte, Magnus abandonează planul predecesorului său şi hotărăşte continuarea înălţării catedralei într-un stil complet diferit de proiectul original, într-un stil simplu, tipic călugărilor «cerşetori» baltici.

Este de relevat că schimbările în planul de construcţie sau de renovare a catedralei au fost marcate de date importante. În secolul al XIII-lea influenţele veneau din vestul Europei, pentru ca în secolul al XIV-lea aceleaşi influenţe să parvină din sudul Finlandei. În 1318 catedrala a fost incendiată. La reconstituire, îi servesc de model bisericile din nordul Germaniei. La sfîrşitul secolului al XIV-lea catedrala din Turku avea aceeaşi lungime ca şi acuma. La origine, biserica avea trei interioare, dar, cu timpul, pe părţile sale laterale au apărut alte

capele pe lîngă cea veche. În capelele ajutătoare sînt înmormîntați toți episcopii. Și în alte părți ale catedralei se întîlnesc monumente funerare, ca cel al reginei Catherina Mansdotter, soția lui Eric al XIV-lea (singurul personaj regal înmormîntat în Finlanda) sau cele ale celor 4 eminenți ofițeri ai lui Gustav al II-lea: Evert Horn, Ake Tott, Tirsten Stanhandske şi Samuel Cocburn.

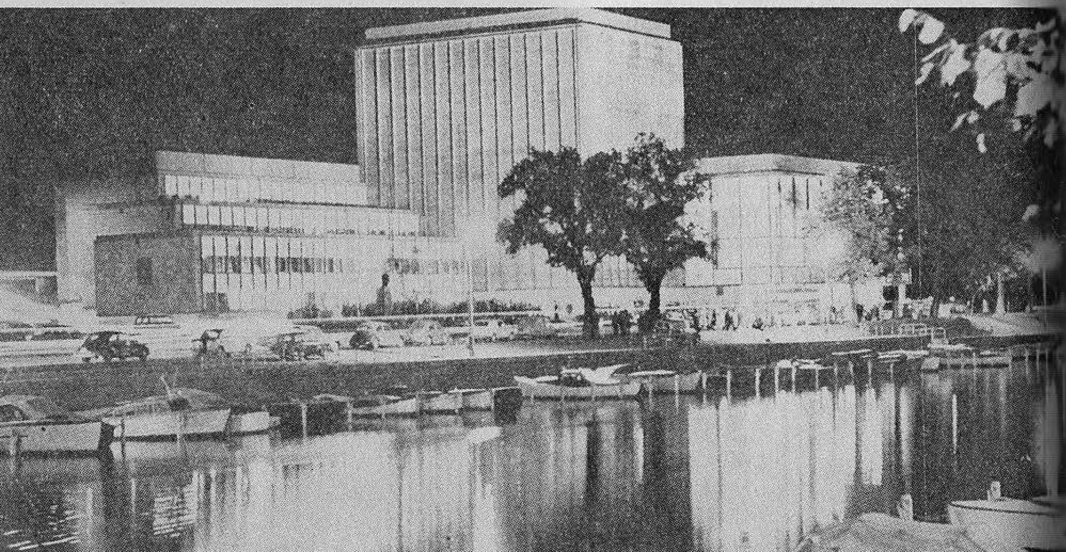
Catedrala din Turku produce o deosebită impresie datorită liniilor simple şi armonioase ale clădirii. Bolțile foarte înalte prezintă aspectele unei frumuseți arhitectonice foarte apreciate chiar după atîtea sute de ani. În 1460 bolțile originale ale părții centrale au fost dărîmate şi în locul lor au apărut bolțile actuale, care sînt atît de înalte, încît ferestrele au putut fi plasate unele deasupra celorlalte.

Despre Finlanda, țară a lacurilor, poetul şi romancierul francez G. Duhamel notează în a sa « Geographie cordiale»: « Cînd am revenit din Finlanda m-am simțit mai tînăr, mai vioi, mi-am făcut mari proiecte, iubeam numeroase lucruri din lume şi, ceea ce este fără de preț, mă iubeam ceva mai mult pe mine însumi».

Finlanda, sau cum îi spun finlandezii « Suomi», privită prin prisma populației sale, poate fi socotită o țară mică, căci locuitorii ei nu depăşesc 4 700 000 de suflete, deşi ca întindere este o dată şi jumătate cît Marea Britanie.

În timp ce părțile meridională şi centrală au o populație destul de densă, partea septentrională a țării — Laponia — este foarte puțin

TEATRUL DIN TURKU

locuită. Două treimi din suprafață sînt acoperite de vaste păduri de brazi, pini şi mesteceni, mulțumită cărora s-a dezvoltat o puternică industrie forestieră. Lemnul a ocupat întotdeauna în viața Finlandei un loc central, vital. Din miile de joagăre rudimentare din trecut s-a ridicat o industrie a lemnului care situează țara pe unul din primele locuri din lume în ceea ce priveşte varietatea, calitatea şi specialitatea produselor respective. Fabricile de cherestea şi celuloză, de hîrtie şi cartoane, de mobilă şi case prefabricate, iată numai unele din realizările producției forestiere. Marile piețe europene se adresează Finlandei pentru lemn de construcții, placaje, case prefabricate, mobilă, plăci aglomerate, hîrtie (începînd de la calitatea cea mai fină, pentru ediții bibliofile şi pînă la hîrtia de tipar), şi alte produse din lemn ca nave de agrement, articole de sport (o specialitate: schiurile şi săniuțele), chibriturile etc.

În jurul lacurilor şi țărmurilor însorite, scăldate de apele mării, se întind pajişti pline de flori. Peste 60 000 de lacuri de toate dimensiunile brăzdează întreg teritoriul Finlandei. Legate între ele prin strîmtori şi canale, lacurile formează căi de apă continui. Peştii abundă în lacuri ca şi-n rîurile de pe coastă, de unde şi dezvoltarea industriei piscicole. În Finlanda, apa şi pămîntul parcă se confundă din cauza miilor de insulițe şi lacuri mici, care ascund case minunate, uneori luxoase, alteori modeste. Clima variază în mod simțitor de la o regiune la alta. În timp ce în nord iernile sînt aspre şi lungi, în sud ninsoarea nu apare decît o dată cu sărbătorile Crăciunului şi spre sfîrşitul lunii martie anotimpul friguros ia sfîrşit.

«Soarele de la miezul nopții nu se culcă niciodată» spune un cîntec popular finlandez. Într-adevăr, în preajma lui 25 iunie, în Finlanda, noaptea nu durează decît o oră sau două, de la orele 23 la 1 noaptea. Şi nu o noapte întunecoasă, ci mai mult o penumbră fără stele, îndeajuns de luminoasă ca să poți citi un ziar «în plină noapte». Pentru cei care nu cunosc acest «soare de miez de noapte» totul pare fantastic, dar pentru cei care l-au trăit reprezintă visul adevărat al unei . . . nopți de vară. Finlandezii sărbătoresc la 25 iunie aşa-zisa noapte a Sfîntului Ioan, socotită de ei sărbătoare națională. În această noapte se aprind focuri pe la toate casele, focuri de bucurie, flăcările lor simbolizînd nunta legendară din poveşti dintre obicei şi viață, aşa-zisele «Kokko». În jurul acestor tradiționale focuri dănțuiesc tineri şi tinere, în costume naționale, iar recitatori spun versuri din marii lor poeți.

Automotorul îşi încetineşte mersul şi prin ferestrele vagonului se perindă cartiere de locuinţe, împrejmuite de copaci umbroşi, adevărate parcuri. Clădiri vechi, în stilul celor din Stockholm, alternînd cu altele noi, toate înconjurate de mesteceni şi brazi. Prima impresie este a unui oraş blînd, cu faţade luminoase, colorate pastelat, în special în portocaliu şi roz, iar din loc în loc apar lacuri . . .

Centrul oraşului nu impresionează prin pieţe publice grandioase, ci apare chiar modest, dacă prin centru înţelegem cartierul unde pulsează inima comercială a oraşului, iar casele nu sînt despărţite între ele prin alei cu arbori. Acest centru este mărginit de un Pantheon unghiular — Parlamentul Finlandez, iar de cealaltă parte de un palat în stil rusesc, reşedinţa preşedintelui. Bulevardele din centru nu sînt prea lungi, cu toate că sînt străbătute de numeroase linii de tramvaie. Magazinele sînt înghesuite unele lîngă altele şi despărţite doar de clădirile reci şi impunătoare

GARA CENTRALĂ DIN HELSINKI

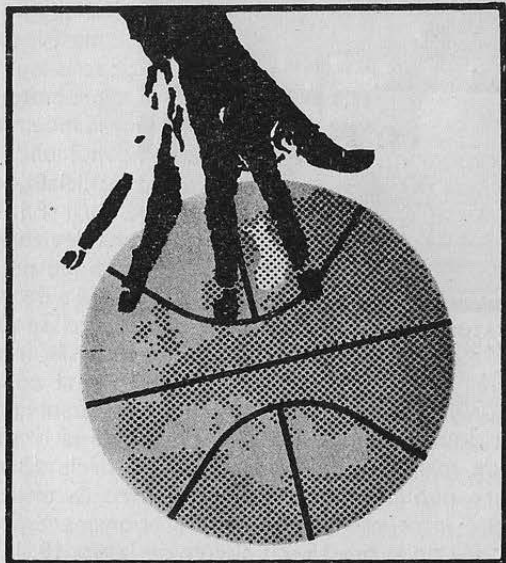
HOTELUL MERIHOTEL

care găzduiesc nenumăratele bănci şi filialele lor. La hotelul Merihotel de pe strada Hakantemenranta se află găzduită delegaţia ţării noastre. De aici pleacă cu regularitate, conform programului afişat în holul hotelului, autobuzul pentru Sala sporturilor, unde se desfăşoară Campionatele europene. La Merihotel sînt cazate toate cele şapte delegaţii care cuprind sportivi din tot atîtea ţări, a opta fiind cea a ţării gazdă, cantonată în altă parte.

Iată-ne în sala denumită de « gheaţă», în fond o sală a tuturor sporturilor de iarnă, inclusiv hocheiul pe gheaţă, foarte popular în Finlanda. Sala impresionează prin arhitectura sa, prin vizibilitatea perfectă pe care o oferă din orice colţ şi prin capacitatea ei de circa 12 000 de locuri. În mijlocul sălii se află instalat un podium cu cele două coşuri de baschet,

AFIŞUL CAMPIONATELOR EUROPENE

EM KORIPALLO
HELSINKI-TAMPERE
28.9. - 8.10.1967

STATUIA LUI PAAVO NURMI DIN FAȚA STADIONULUI OLIMPIC

iar deasupra cercului care marchează mijlocul terenului de joc e situată o instalație electrică care indică scorul, minutele şi secundele unei întîlniri. Presei îi sînt rezervate locuri speciale, chiar la centrul terenului, vizavi de masa oficialilor. Alături de masa oficialilor se află şi masa pentru conducerea F.I.B.A. Toți ziariştii au «căsuțe» speciale, închise cu chei, în care pot găsi documentația fiecărei partide disputate atît la Helsinki, cît şi la Tampere, la cel mult 10 minute după încheierea jocului. O cameră încăpătoare este rezervată ziariştilor, unde îşi pot scrie comentariile. Pe mese le stau la dispoziție 10 maşini de scris cu diferite caractere. Servicii prompte de telex şi telefon sînt şi ele la îndemîna celor interesați. În micul hol unde iau loc în pauza partidelor oficialii, tehnicienii, ziariştii sau membrii F.I.B.A. se află instalate două televizoare care funcționează continuu pe cele două canale ale postului de televiziune din Helsinki. Aici se poate urmări pe micul ecran desfăşurarea partidelor care se dispută concomitent la Tampere.

Organizatorii au împărțit programul celor patru întîlniri zilnice în două reuniuni, prima începînd de la ora 15 şi cuprinzînd două partide mai puțin importante. Între orele 18 şi 19 urmează o pauză (în care publicul este evacuat), pentru ca ultimele două jocuri să se dispute între orele 19 şi 22. Un abonament pentru toate reuniunile, atît acelea de la ora 15, cît şi cele de la ora 19, la toate partidele din grupa I, inclusiv partidele finale din ultimele două zile ale Campionatelor europene, costă 100 de mărci finlandeze, ceea ce reprezintă aproximativ 30 de dolari, un preț destul de ridicat.

Mai sînt doar 5 minute pînă la începerea partidei dintre formațiile Cehoslovaciei şi Iugoslaviei, iar jucătorii celor două echipe îşi efec-

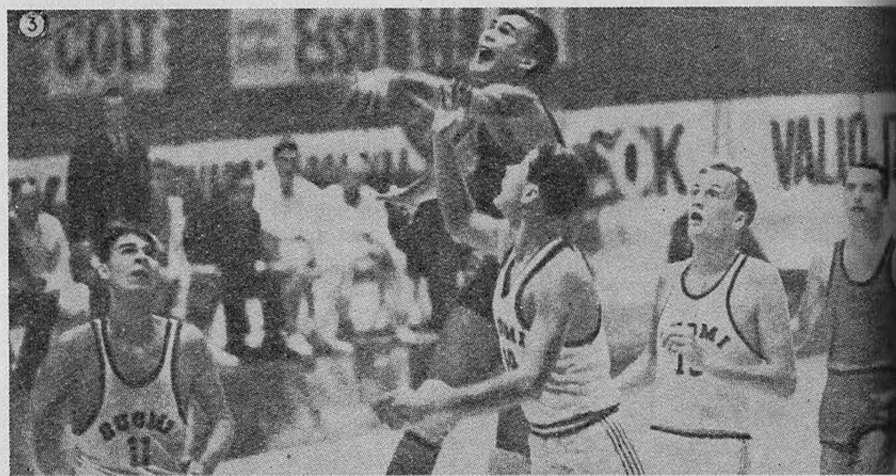
tuează conştiincios încălzirea sub supravegherea atentă a antrenorilor. În acest moment soseşte în Sala sporturilor de iarnă şi delegaţia echipei noastre: Ion Tulpan, preşedintele Federaţiei române de baschet şi conducătorul lotului nostru reprezentativ, Octav Dimitriu, secretarul general al F.R.B., Al. Popescu, antrenorul federal şi conducătorul tehnic al echipei, doctorul Teodor Minescu şi cei 12 jucători, purtători ai culorilor noastre naţionale. Urmărim întîlnirea care constituie unul dintre derbiurile grupei I.

Selecţionatele Cehoslovaciei şi Iugoslaviei au furnizat timp de 15 minute o partidă echilibrată (29:30), ca apoi iniţiativa să treacă de partea jucătorilor cehoslovaci care conduc cu 37:34 în minutul 17, terminînd la pauză cu un avantaj de 5 puncte (43:38). În repriza a doua, echipa Cehoslovaciei, beneficiind de o bună pregătire tehnică şi tactică şi obţinînd procentaje superioare adversarilor lor (42% la aruncările din acţiune şi 81% la aruncările libere faţă de 35% şi respectiv 56% ale jucătorilor iugoslavi), conduce în permanenţă, totuşi cu diferenţe minime (minutul 27 cu 53:47, minutul 33 cu 62:57). Trei minute înainte de sfîrşitul jocului formaţia Iugoslaviei se află la o diferenţă de un singur coş (62:64), victoria însă revine pe merit reprezentativei Cehoslovaciei cu scorul final de 74:66. Trebuie evidenţiate apărările folosite de cele două echipe: cea în zonă a învingătorilor şi om la om a iugoslavilor, apărări pe care şi le-au menţinut cu străşnicie pînă la încheierea întîlnirii. În ultimele 10 minute au fost descalificaţi pentru cîte cinci greşeli personale patru jucători iugoslavi (Cvetkovic, Simonovic, Cosic şi Maroevic) şi doi jucători cehoslovaci (Mifka şi Zednicek). Echipa Iugoslaviei a fost penalizată cu un număr aproape dublu de greşeli personale (42) faţă de cele ale formaţiei Cehoslovaciei (24), aceasta şi datorită tacticii utilizate de jucătorii iugoslavi în ultimele 5 minute de joc, a faulturilor intenţionate. Rezultatul nefavorabil înregistrat de selecţionata iugoslavă, care a beneficiat de un avantaj net de înălţime şi de o medie de vîrstă foarte tînără, se datorează în parte lipsei de experienţă a unora dintre jucătorii săi. Echipa iugoslavă a fost lipsită de aportul celebrilor jucători Koraci (angajat la un club belgian) şi a lui Daneu (retras din activitatea internaţională din motive profesionale). După victoria obţinută, reprezentativa Cehoslovaciei poate fi considerată candidată la primele două locuri ale grupei de la Helsinki.

În ultima partidă a zilei, în faţa a peste 8 000 de spectatori, echipa Finlandei a primit replica formaţiei României. Spre regretul nostru, jucătorii români s-au comportat sub aşteptări, evoluînd la un slab nivel tehnic. Poate nici formula echipei cu care s-a început partida nu

RENUMITUL KORACI A LIPSIT LA HELSINKI
(FAZĂ DIN JOCUL IUGOSLAVIA—GRECIA
DE LA BALCANIADA DIN 1966)

ROMÂNIA—FINLANDA. N. BÎRSAN ÎNCEARCĂ COŞUL

a fost cea mai fericită (Albu, Demian, Novac, Bîrsan şi Iecheli), dar nici restul jucătorilor utilizaţi pe parcursul întîlnirii (Nosievici, Savu, Popescu, Cernea şi Diaconescu) n-au dat randament, cu excepţia lui Nosievici. În aceste condiţii, jucătorii finlandezi, posesori ai unui gabarit impresionant (avînd patru baschetbalişti cu o înălţime de peste 2 m), puternic susţinuţi de compatrioţii lor din tribune, au condus din primul minut de joc şi pînă la final cu diferenţe nu mai mari de cinci coşuri. Astfel, în minutul 8, sportivii finlandezi conduceau cu 7 puncte diferenţă (15 :8), în minutul 10 avansul creşte la 9 puncte (19 :10), pentru ca jucătorii români să aibă o puternică revenire în minutul 16, ajungînd la doar două coşuri (21 :25). Prima repriză ia sfîrşit cu scorul de 35 :28 în favoarea formaţiei ţării gazdă. După pauză jucătorii noştri ratează în mod nepermis numeroase situaţii clare, în special prin Savu şi Albu şi sînt sancţionaţi cu mai multe faulturi în atac Cernea, Popescu, Albu (extrem de bine păzit în această partidă) şi Iecheli. Avantajul echipei Finlandei se menţine permanent în jurul a 5—10 puncte, în minutul 26 (39 :31), în minutul 35 (54 :44), pentru ca jocul să se încheie cu rezultatul de 57 :51 în favoarea echipei finlandeze. Din analiza procentajelor realizate de ambele echipe nu se desprinde totuşi o superioritate evidentă a învingătorilor, ci, dimpotrivă, selecţionata noastră obţinînd la aruncările libere 64% faţă de 58% ale jucătorilor finlandezi, iar la aruncările din acţiune 33% (România) şi 34% (Finlanda). Nici numărul de greşeli personale sancţionate (34 împotriva jucătorilor noştri faţă de 31 împotriva selecţionatei Finlandei) nu este semnificativ în determinarea învingătorului. Cauzele care au determinat înfrîngerea purtătorilor tricolorului românesc sînt pe de o parte numeroasele greşeli de tehnică individuală comise de-a lungul celor 40 minute de joc, iar pe de altă parte ratările din poziţii extrem de clare, ca şi aportul slab al lui Albu, care a fost marcat presing pe întreg terenul, fapt demonstrat prin cele 4 puncte înscrise în cele 30 de minute în care a evoluat (în minutul 35 fiind descalificat pentru a cincea greşeală personală).

Deci după succesul obţinut cu o seară înainte, succes realizat după nenumărate emoţii în partida cu echipa Spaniei, selecţionata noastră părăseşte pentru prima dată învinsă terenul de joc de la Helsinki. În timpul cît aşteptăm la vestiare pe jucătorii români şi apoi în autobuzul care să ne transporte la Merihotel, caut să mă documentez din ziare şi din caietul cu notiţe al dr. T. Minescu asupra desfăşurării jocului cu formaţia Spaniei.

Formaţia României, în care prima repriză s-a apărat alternativ om la om şi practicînd presingul pe tot terenul, a preluat conducerea

în minutul 7 şi a condus cu 27:15 (minutul 14), cu 32:22 (în minutul 19), pentru ca la pauză să termine cu un avantaj de 9 puncte (37:28). În această parte a jocului trebuie evidenţiată apărarea om la om a lui Bîrsan în faţa lui Rodriguez (considerat pînă la urmă unul dintre cei mai buni jucători ai «europenelor» din Finlanda), care nu a înscris decît un coş. În cea de-a doua repriză, selecţionata română se distanţează la 14 puncte în minutul 30 (60:46). După timpul de odihnă inspirat cerut de antrenorul Antonio Diaz Miguel, jucătorii spanioli adoptă tactica reprezentanţilor noştri de a se apăra agresiv pe tot terenul. Diferenţa se micşorează, totuşi formaţia noastră mai păstrează 10 puncte în minutul 34 (68:58). Cu un minut şi jumătate înainte de sfîrşitul partidei, echipa României mai are încă un avantaj de 7 puncte, în mod normal jocul putînd fi considerat încheiat. Dar ca şi în alte întîlniri internaţionale (meciul din 1963, de la Wroclaw), jucătorii noştri fac greşeli de-a dreptul copilăreşti, dînd pase la intercepţie şi după ce Albu ratează cu 4 secunde înainte de fluierul final o aruncare liberă, exact în ultima secundă de joc Rodriguez (care a jucat în această parte a partidei cu totul excepţional, poate şi datorită descalificării în minutul 30 a lui Bîrsan) aduce egalarea. În prelungiri, reprezentativa României conduce permanent cu 4—6 puncte, dar cu 15 secunde înainte de terminarea prelungirilor, formaţia Spaniei, prin coşul în-

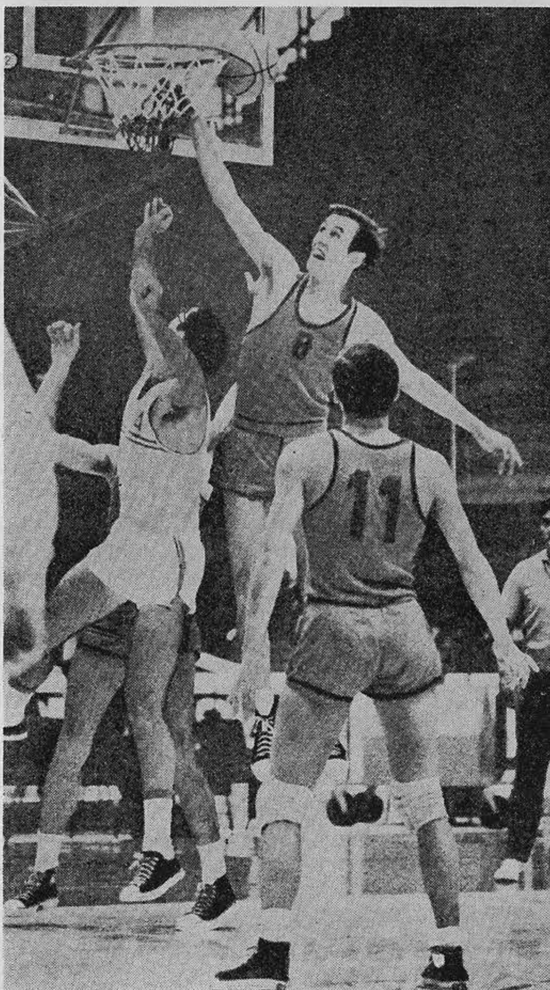

ANTRENORUL KALEVI TUOMINEN DĂ INDICAŢII LUI FINNEMAN SĂ-L PĂZEASCĂ PE ALBU !

scris din nou de acelaşi Rodriguez, se apropie la un singur punct de echipa noastră. Nosievici însă transformă două aruncări libere în aceste ultime secunde, stabilind scorul final la 88:85. S-au remarcat Iecheli (care va fi cea mai mare surpriză din comportările jucătorilor români), Albu, Bîrsan şi parţial Nosievici. Au condus corect Konstantinos Dimou (Grecia), care la sfîrşitul Campionatelor europene va fi considerat cel mai bun arbitru al grupei I şi Jacob Handelsman (Israel). Echipa României, în această primă partidă disputată la Helsinki, a înregistrat procentaje nesatisfăcătoare atît la aruncările din acţiune (33%), cît şi la cele libere (68%), faţă de cele obţinute de selecţionata Spaniei, care surprinzător au fost mai bune: 37% la aruncările din acţiune şi 77% la cele libere. Aceasta demonstrează destul de clar că rezultatul jocului a fost determinat, în ultima instanţă, de apărarea mai bună a echipei noastre naţionale.

Urmărim de mai bine de doisprezece ani jocurile echipelor noastre de club şi a reprezentativelor naţionale, atît masculine, cît şi feminine. Concluzia la care am ajuns, după o continuă şi atentă observare, de-a lungul anilor, a tuturor partidelor, este următoarea: jucătorii noştri, în acest joc de mare mobilitate şi care oferă unul din spectacolele cele mai captivante, ne rezervă mai întotdeauna surprize. Cînd, după toate regulile, trebuie să cîştige în întîlniri cu echipe de valoare medie, ei pierd, iar cînd după toate probabilităţile trebuie să piardă, cîştigă sau sînt la un pas de a furniza rezultate cu totul neaşteptate.

ROMÂNIA—SPANIA. E. IECHELI VA ÎNSCRIE DIN NOU SUB PRIVIRILE LUI N. BÎRSAN

Ziua a doua

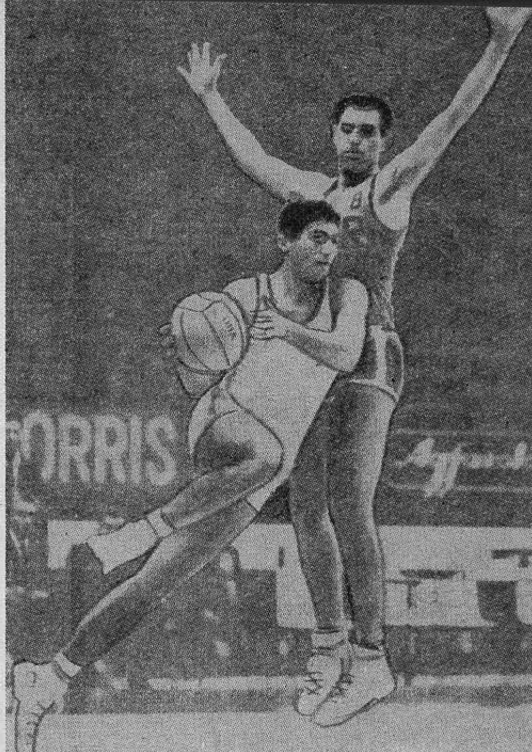
A doua zi se stabileşte, de comun acord cu agenția *LOMOMATKA*, ca turul oraşului cu vizitarea celor mai importante obiective, să se efectueze în prima zi de pauză a campionatelor, adică luni 2 octombrie. Urmează ca micul dejun să fie servit în salonaşul pensiunii Erottajanpuisto, iar masa de prînz la un restaurant central cu autoservire . . . Problema mesei de seară dă loc la îndelungate discuții, întrucît servirea mesei în localurile de noapte după orele 20 este foarte dificilă, avînd în vedere că partidele din reuniunea a II-a se încheie în jurul orei 22, iar restaurantele au prețuri mult mai scumpe de la ora 20 în sus, datorită orchestrei, programului, dansului etc. În această situație, nu avem altă alegere decît să servim cina între orele 18—19, adică exact în ora de pauză a campionatelor.

Mănîncă cît poți ! . . . este deviza restaurantelor cu autoservire din Helsinki. Intrînd în localul unde urma să luăm masa de prînz pe timpul şederii noastre în capitala Finlandei, am fost surprinşi de ingeniosul sistem de autoservire ! . . . În mijlocul restaurantului este frumos aranjată o masă enormă, pe care sînt aşezate zeci de platouri cu diferite specialități reci. Ne stîrnesc curiozitatea cele 10—12 feluri de hors d'oeuvre, preparate în special din diferite specii de peşte, 8—10 feluri de fripturi reci cu salatele de rigoare (roşii, sfeclă, varză roşie etc., toate dulci), diferite specialități de brînzeturi, 4—5 torturi, prăjituri cu frişcă şi un castron cu salată de fructe orientale. Alături, pe o plită electrică cu vreo 10 ochiuri, se află tot felul de oale şi crătiți cu supe şi mîncăruri fierbinți.

Aflăm de la amabilele finlandeze, tinere fete care servesc cu o deosebită grație, că în baza bonului de prînz poți consuma din toate mîncărurile expuse pe masa cea mare sau pe plita electrică după dictonul « mănîncă cît poți !» Deci, iată-ne în fața unei nemaipomenite dileme: cu ce începem acest prînz sardanapalic? Sîntem tentați de a gusta cît mai multe bunătăți ale bucătăriei finlandeze, din cît mai multe sortimente . . . Fiecare din noi, cu una sau două farfurii încărcate cu tot ce ne tentează mai mult, ne-am aşezat la una din mesele libere, unde ne aşteptau şi trei căni mari: una cu lapte dulce, alta cu lapte chefir şi, în sfîrşit, o a treia cu suc de fructe. Apetitul, manifestat în prima zi de întregul nostru grup de turişti, a scăzut simțitor chiar de-a doua zi, pentru ca după cîteva zile de întîlnire cu absolut aceleaşi feluri de mîncare, să cerem cu toții o ciorbă acră, o friptură la grătar cu murături sau o salată în oțet, iar ca desert, în loc de salată de fructe orientale, fructele respective. Responsabila restaurantului,

foarte amabilă, ne-a satisfăcut în parte dorințele, pomenindu-ne la un moment dat pe mese cu cîteva fructiere pline la refuz cu . . . prune ! Dar prunele din fața noastră nu tentau pe nimeni, fiind cel mult bune pentru cazanele de fiert țuica. Ni s-a explicat că prunele (aduse în lădițe frumos ambalate, cu inscripția « Bulgaria») sînt cele mai scumpe fructe de pe piața Finlandei și costul lor per kilogram este cam de două ori mai mare decît prețul fructelor orientale ca banane, portocale, mandarine sau grepfruturi.

După-amiază, întreg grupul nostru este prezent în sala denumită de « gheață» pentru a susține evoluția echipei noastre în compania selecționatei Belgiei. Grupul s-a instalat sub panoul echipei noastre și din prima secundă de joc a scandat cu o regularitate remarcabilă: RO-MÂ-NI-A ! . . . RO-MÂ-NI-A !

ROMÂNIA—BELGIA. A. SAVU PĂTRUNDE CU TOATĂ OPOZIȚIA LUI L. MICHELET

Prof. Al. Popescu s-a dovedit inspirat începînd partida cu echipa Novac, Bîrsan, Iecheli, Savu și Nosievici. Cei doi din urmă, care, după părerea noastră, lipsiseră nejustificat din formația de bază a meciului cu Finlanda din seara precedentă, au jucat foarte bine în atac, punctînd cu precizie de la semidistanță. Echipa României a condus permanent, avînd în minutul 6 un avantaj de 7 puncte (21 :14), în minutul 11 un avans de 10 puncte (33 :23) și terminînd la pauză cu o « zestre» de 6 puncte (45 :39). În cea de-a doua parte a întîlnirii scorul s-a menținut cam la aceeași diferență, baschetbaliștii români păstrînd un avantaj minim de 5—7 puncte pînă în minutul 34, cînd selecționata Belgiei, folosind cu succes arma contraatacului, ca și slăbiciunile apărării noastre, se apropie la un singur coș pe tabela de marcaj (67 :69). Jucătorii noștri, apărîndu-se din acest moment presing pe tot terenul, reușesc să se distanțeze din nou în minutul 37 la 5 puncte (73 :68), cînd Savu este eliminat pentru cinci greșeli personale, astfel încît formația Belgiei se apropie din nou în ultimul minut de joc, la un singur punct diferență (74 :75). Cu 10 secunde înainte de încheierea partidei, Albu benefi-

ciază de două aruncări libere, pe care le transformă, stabilind scorul final în favoarea echipei noastre (77:74). În general, selecționata României a evoluat mai bine decît în primele două zile, obținînd procentaje superioare la aruncările din acțiune (43%) ca și la cele libere, pe care le putem considera chiar excelente (98%). În ultima întîlnire din Sala sporturilor de iarnă din Helsinki, reprezentativa țării gazdă, cu toate că a fost puternic susținută de miile de compatrioți aflați în tribune (care scandau necontenit SU-O-MI!... SU-O-MI!!), n-a reușit să obțină victoria în fața formației Poloniei și a trebuit să plece «steagul» în fața unui adversar mai bun, mai calm și cu o tactică de joc superioară. Rezultatul final a fost de 80:68 în favoarea echipei Poloniei, care prin această victorie se menține în plutonul fruntaș al grupei, candidînd la unul din cele două locuri ale semifinalelor.

Ziua a treia

În dimineața zilei a treia, zi de odihnă, grupul nostru și-a exprimat dorința de a vizita cîteva muzee din capitala Finlandei. Ne alcătuim programul și iată-ne porniți spre obiectivele propuse.

Colecțiile Universității din Helsinki, colecțiile societăților finlandeze de antichități, cele ale comisiei arheologice, ca și colecțiile Antell au fost reunite în anul 1893 într-un mare muzeu național, răspîndit la început în diferite clădiri, iar acum avînd un sediu nou și stabil. Punerea pietrei fundamentale a noului muzeu (proiect al arhitecților Gesellius, Lindgren și Saarinen) a avut loc în anul 1905. De-abia în anul 1916 însă au fost deschise pentru public primele secții ale muzeului național. În anul 1928, plafonul imensului hol central a fost înfrumusețat cu fresce, operă a pictorilor Akseli, Gallen și Kalela.

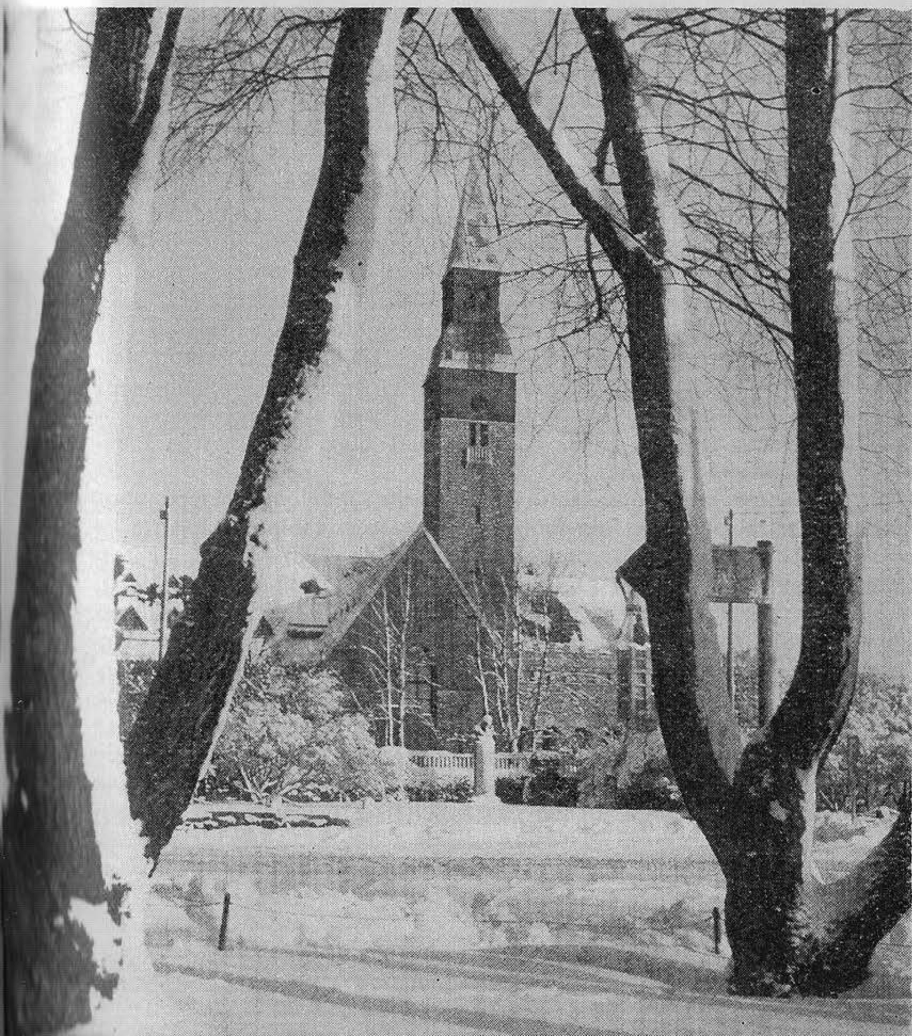
Muzeul național este împărțit în numeroase săli cu exponate care înfățișează istoria Finlandei, începînd din era de piatră și pînă în zilele noastre. Perioada preistorică este reprezentată prin obiecte din epoca de piatră, bronz și fier, începînd din anii 8000 î.e.n. pînă în anul 1300 e. n.

Cea mai importantă secție este cea istorică. Sălile acestei secții posedă colecții de mare valoare, reprezentînd istoria poporului finlandez din evul mediu și pînă în jurul anului 1850. Privim cu admirație sculpturi și cioplituri în lemn datînd din secolul al XV-lea, mobilă din aceeași epocă, colecții de arme utilizate de-a lungul secolelor XV—XIX, podoabe de aur și argint din aceeași perioadă, colecții de argintărie finică dintre anii 1600—1650, steme și obiecte de înmormîntare din secolele XVI și XVII, artă bisericească din timpul de după

reformă, icoane din secolele XVII — XIX etc. Urmează sălile amenajate în stilul Renaşterii, barocului şi rococoului. Admirăm mobila neoclasică din aşa-zisa epocă gustaviană (1775—1800) sau din secolul al XIX-lea. Străbatem în continuare impunătoarea sală a domnitorilor unde întîlnim tronul din Porvoo din anul 1809. Deosebit de atractive şi unice în felul lor sînt colecţiile de păpuşi şi jucării, colecţiile de miniaturi sau cele de sticlărie indigenă, datînd din anii 1760—1850.

La ieşirea din ultima sală a secţiei istorice este expus mobilierul lucrat în stil 1900 de către cunoscuta fabrică Iris din Porvoo. Trecem

MUZEUL NAŢIONAL DIN HELSINKI

mai departe, făcînd cunoştinţă cu încăperile rezervate secţiei etnografice. Aici sînt prezentate în vitrine diferite obiecte şi podoabe purtate de ţărani finlandezi, în special din secolele XVIII şi XIX. Tot în aceste săli sînt expuse colecţiile ugrice, reprezentînd numeroase exponate din cultura popoarelor a căror limbă se înrudeşte cu cea finlandeză. Ne impresionează diverse costume populare din vestul Finlandei, costume naţionale din Carelia, podoabe şi îmbrăcăminte de mireasă de la ţară, ţesături pentru uz bisericesc etc. În aceeaşi secţie ne documentăm asupra felului cum se prelucrau lîna şi inul, cum se efectuau spălatul şi călcatul confecţiilor cu 100 de ani în urmă şi admirăm unele lucrări executate de harnice mîini femeieşti. De asemenea descoperim unelte de pescuit şi arme de vînătoare care se întrebuinţau în epoca respectivă. Cercetăm mai departe mobilele specifice din Osbotnien, Häme (Tavastland), Uusimaa (Eyland) şi Länsi. Ultima încăpere a muzeului naţional al Finlandei găzduieşte cabinetul numismatic. Acest cabinet înfăţişează istoria finanţelor finice din secolul al XI-lea şi pînă în prezent — nenumărate medalii şi monede de aur, argint sau bronz reprezentînd arta finlandeză de batere a banilor de metal şi a altor podoabe de valoare.

Cel de-al doilea muzeu pe care-l vizităm adăposteşte galeriile de artă, fiind situat chiar în centrul oraşului, vizavi de gara centrală. Clădirea galeriilor de artă ne aminteşte de fostul nostru muzeu Simu, de pe bulevardul Magheru, şi atrage atenţia atît prin arhitectura construcţiei, cît şi prin sălile spaţioase şi frumos amenajate. În galeriile de artă din Helsinki nu sînt expuse decît opere ale pictorilor şi sculptorilor finlandezi, nici o operă a vreunui artist străin nefiind admisă în acest muzeu. Galeriile de artă şi-au deschis pentru prima oară porţile publicului vizitator în anul 1918, adică imediat după proclamarea independenţei statului finlandez.

În saloanele rezervate picturii ne oprim îndelung în faţa unor mari maeştri ai penelului din Finlanda. Remarcăm tablouri ca *Păstoriţa cu oile* şi *La adăpat caii*, semnate de Yrjö Ollila (1887—1932), *Cu trăsura la plimbare* sau peisaje marine ale lui Werner Thomé (1875—1953), numeroase portrete pictate de Tyko Sallinen (1879—1955) şi William Bönnberg (1887—1949) sau peisaje de la ţară, în care excelează Marcus Colin. Facem cunoştinţă cu nudurile lui Kosti Marilainen, cu portretele de femei ale lui Ragnar Ekelund (1892—1960) sau cu picturile cu biserici şi preoţi ale lui Eero Helimarkka, cu florile colorate foarte viu ale lui Mikko Oinonen, precum şi cu interesantele şi originalele peisaje cu grădini şi păuni ale lui Magnus Enckell (1870—1925). Trebuie menţionat că numărul pictorilor suprarealişti este foarte mic, pictorii

GALERIILE DE ARTĂ DIN HELSINKI

finlandezi de astăzi preferînd pictura realistă. Trecem apoi prin încăperile unde sînt expuse sculpturi remarcabile ale unor artişti cu renume european. Din operele cele mai interesante cităm *Lucrătoarea în ceramică* a lui C. G. Bissen (1836—1913), *Femeia cu lira* de Walter Runenberg (1838—1920), *Cîntărețul din fluier* de J. Haapasalo (în vîrstă astăzi de 88 ani), *Tăietorii de lemne* de Pekka Halonen (1865—1933), *Trăgătorul cu arcul* de Bob Stigel (1852—1907) sau *Mama cu pruncul* de octogenarul Aarre Aaltonen. Spre deosebire de pictură, aici întîlnim şi opere suprarealiste ale unor artişti din generația mai tînără, ca Birger Oarestedt, Göran Augustson, Amio Tuiainen, Kimmo Kaivanto etc.

Datorită programului destul de încărcat din fiecare zi (şi a orelor în care erau deschise publicului unele obiective interesante

ale oraşului Helsinki), ne-a fost cu neputinţă să vizităm tot ce am fi dorit.

În după amiaza aceleiaşi zile, la ora 15, a fost programată partida dintre formaţiile României şi Olandei. Jucătorii olandezi par a fi parteneri modeşti, neopunînd o rezistenţă prea serioasă. Antrenorul Al. Popescu a introdus la începutul jocului următoarea echipă: Cernea, Novac, Iecheli, Bîrsan şi Diaconescu. Pe parcursul primei reprize au mai fost introduşi Nosievici şi Popescu. Baschetbaliştii români se distanţează cu 13 puncte în minutul 14 (27:14), cu 16 puncte în minutul 17 (32:16) şi încheie repriza cu scorul de 36:20. În cea de a doua parte a întîlnirii se operează o serie de schimbări, fiind introduşi Demian, Savu şi Tarău. Deşi apărarea nu mai luptă cu vigoarea din prima repriză, considerînd că diferenţa de pe tabela de marcaj este suficientă, pentru victorie, totuşi rezultatul final (83:64 în favoarea jucătorilor români) nu reflectă nici pe departe diferenţa mult mai mare care a existat între cele două echipe pe teren. Cu prilejul acestei partide s-au remarcat Nosievici şi Demian (în atac), Novac şi Bîrsan (în apărare). În schimb foarte slabă a fost comportarea lui Cernea. Procentaje bune au fost realizate la aruncările din acţiune (52 %) şi satisfăcătoare la aruncările libere (81 %). Se poate considera excelent procentajul de 80 % la aruncări din acţiune obţinut de Nosievici.

În urma acestei victorii, reprezentativa României acumulează 7 puncte din patru partide disputate (avînd o singură înfrîngere), situîndu-se pe primele patru locuri ale clasamentului, dar în continuare mai are de susţinut trei jocuri extrem de dificile împotriva Iugoslaviei, Poloniei şi Cehoslovaciei.

În ultima întîlnire din această seară, 10 000 de spectatori au aplaudat şi apoi, în final, au ovaţionat minute în şir evoluţia remarcabilă a baschetbaliştilor finlandezi, care au obţinut o victorie nesperată, dar pe deplin meritată, în faţa formaţiei Cehoslovaciei, marea favorită a acestei grupe. Scorul de 54:49 în favoarea echipei Finlandei complică şi mai mult clasamentul grupei de la Helsinki, oricare din reprezentativele Poloniei, României, Finlandei, Iugoslaviei şi Cehoslovaciei putînd să ocupe unul din primele 2 locuri, şi, în consecinţă, să aibă dreptul de a participa la semifinalele competiţiei. Revenind la surpriza de mari proporţii înregistrată de selecţionata Finlandei, trebuie arătat că jucătorii finlandezi au obţinut victoria la capătul unui joc în care au condus din primul şi pînă în ultimul minut. După ce, în minutul 10, conduceau cu 11 puncte (19:8), avantajul a scăzut la doar 3 puncte în minutul 15 (21:18), echipa ţării gazdă fiind egalată pentru prima şi ultima oară în minutul 17 (21:21). Moment psihologic, de care ceho-

slovacii n-au ştiut să beneficieze, întrucît, în continuare, selecţionata Finlandei se distanţează, încheind prima repriză cu un avans de 6 puncte (29:23). După pauză, diferenţa se menţine cam aceeaşi: în minutul 28 (39:31) şi 35 (46:37). În ultimele 5 minute de joc, antrenorul Vladimir Heger îşi încearcă singura şansă de a răsturna rezultatul, indicînd echipei pe care o conducea să aplice apărarea presing pe tot terenul, dar jucătorii finlandezi se descurcă foarte bine, reuşind să stabilească scorul final de 54:49 în favoarea lor.

Două aspecte ale acestei partide ni se par mai deosebite şi merită a fi împărtăşite. În minutul 32 de joc, antrenorul echipei Finlandei, Kalevi Tuominen, introduce pe teren pe jucătorul Olavi Ahonen, care fusese unul din factorii victoriei asupra formaţiei noastre. Jucătorul finlandez face însă o greşeală de tehnică individuală chiar în primul minut al evoluţiei sale. La prima întrerupere a partidei el a fost schimbat, fiind trecut pe banca rezervelor. Cred că nu mai este cazul să facem vreun comentariu asupra fermităţii de care a dat dovadă antrenorul finlandez. Al doilea aspect demn de semnalat este faptul că reprezentativa care purta pe tricouri numele de SUOMI, spre deosebire de alte campionate europene (Sofia, Wroclaw etc.), nu a beneficiat de avantajul terenului, care în general este materializat prin bunăvoinţa arbitrilor. În afară poate de arbitrul elveţian Weber care a condus jocul dintre Finlanda şi România (şi care a părăsit a doua zi Helsinki cu destinaţia Zürich), toţi ceilalţi arbitri delegaţi de F.I.B.A. au arbitrat extrem de corect, neavantajînd cu nimic pe baschetbaliştii finlandezi. După ceremonia de închidere a Campionatelor europene, unii ziarişti au apreciat pe bună dreptate: « Dacă Finlanda ar fi fost cît de puţin ajutată de cavalerii fluierului, atunci gazdele celei de-a XV-a ediţii ar fi putut să cucerească chiar una din medaliile puse în joc ! » (bineînţeles în afară de aceea de aur, care a revenit pe merit echipei sovietice).

Ziua a patra

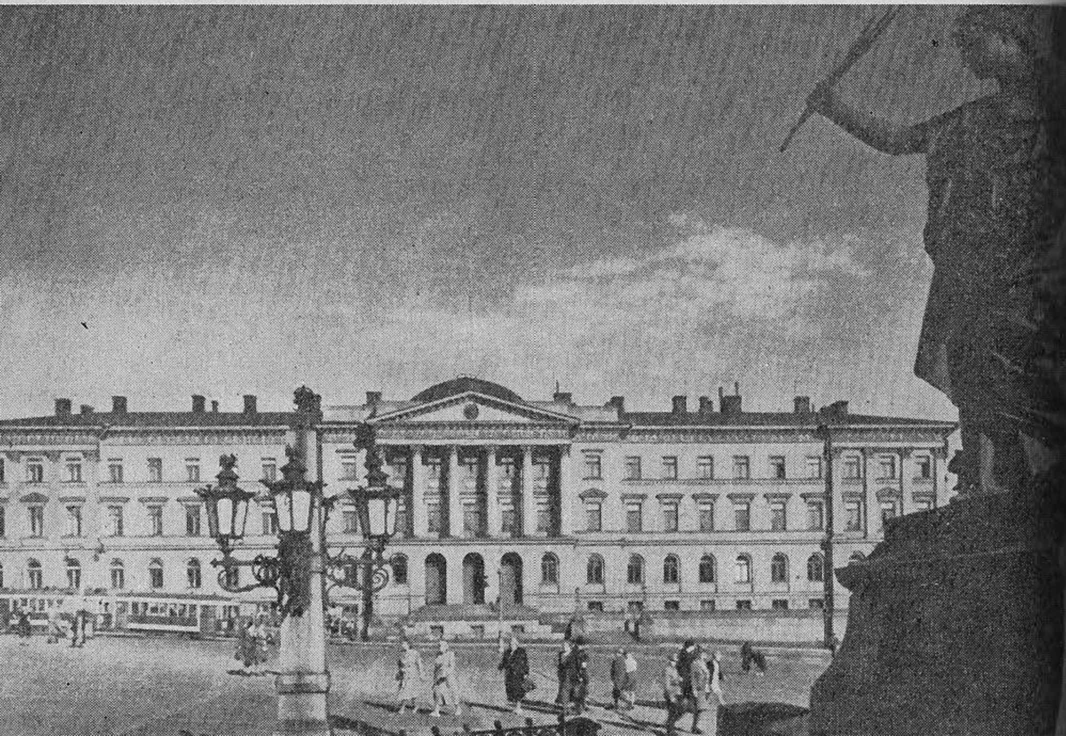
În dimineaţa zilei de luni 2 octombrie 1968 am vizitat cel mai înalt for de învăţămînt superior din Finlanda, Universitatea din Helsinki, care în 1828 a fost transferată de la Turku. Peste 25 000 de studenţi audiază prelegerile acestei universităţi. Un număr de 9 facultăţi (drept, filologie şi istorie, matematică, ştiinţe sociale, filozofie, farmacie, medicină, agricultură şi forestieră) alcătuiesc Universitatea din Helsinki. Toate facultăţile au un program de studii de 5 ani, în afară de medicină şi agricultură, ale căror cursuri durează 7 ani.

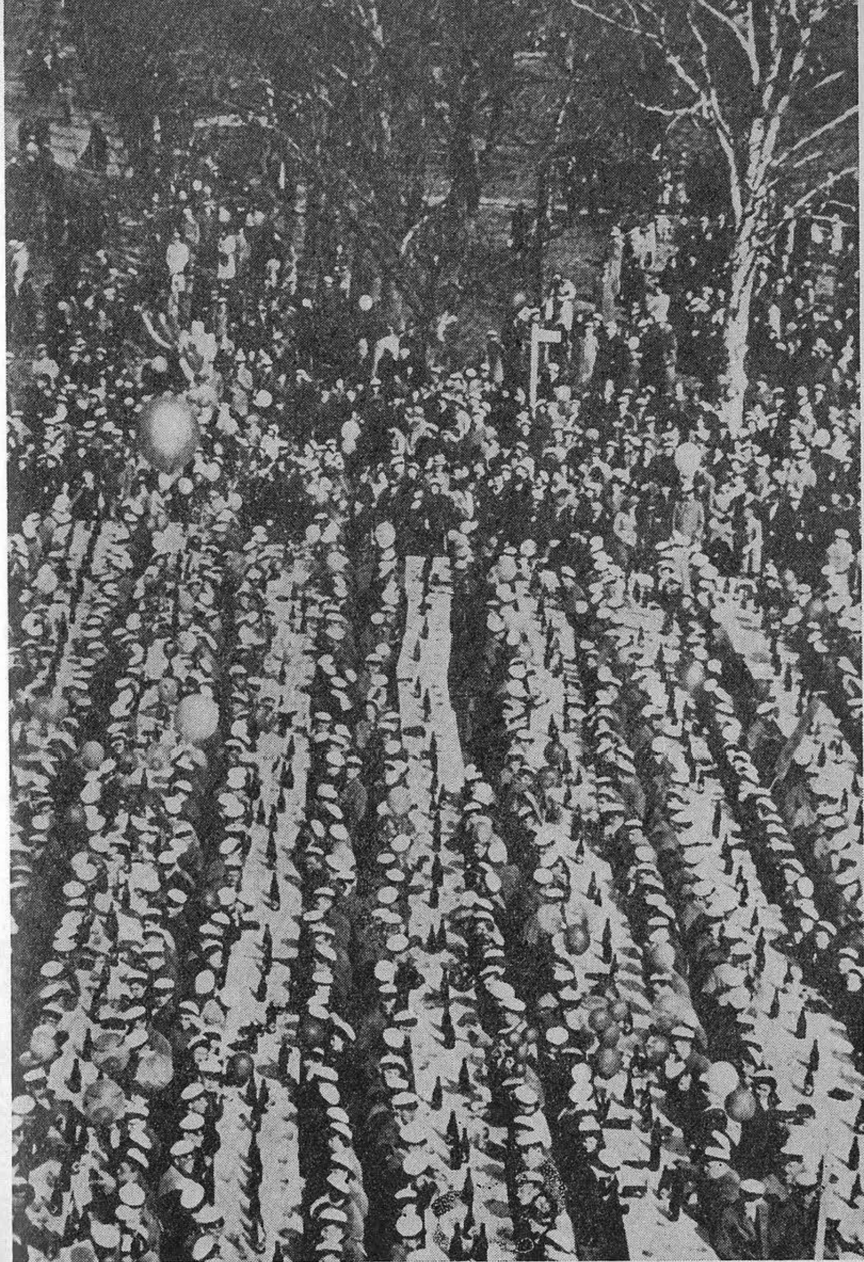
Universitatea din Helsinki se bucură de o autonomie garantată de constituție. Guvernul nu poate lua nici o hotărîre asupra universității, fără consimțămîntul conducerii acestui înalt for de învățămînt superior. Intrarea în fiecare facultate se face pe baza unui examen de admitere. Limba obligatorie de studiu este atît finlandeza, cît şi suedeza. Pentru a obține o diplomă academică, studenții străini trebuie să învețe limba oficială a statului. În aceste condiții, foarte puțini studenți străini au reuşit să treacă cu succes examenele de licență, deoarece limba finlandeză este extrem de dificilă şi (chiar după spusele localnicilor) se învață foarte greu.

În învățămîntul superior din Finlanda toți studenții plătesc taxe şcolare pentru fiecare semestru în parte, precum şi pentru fiecare examen la care se prezintă. Se percep taxe şi pentru folosirea laboratoarelor sau pentru împrumutul cursurilor de la biblioteca universitară. Cămine-internate pentru cazarea studenților din provincie sînt doar trei şi au o capacitate redusă, de circa 3 000 locuri.

Cei 25 000 de studenți ai Universității din Helsinki aleg din 2 în 2 ani un comitet format din 60 de persoane, din care marea majoritate sînt studenți.

UNIVERSITATEA DIN HELSINKI

1 MAI SĂRBĂTORIT DE STUDENȚII FINLANDEZI

Comitetul de conducere este format din 20 de persoane, repartizate în 5 comisii (afaceri generale, afaceri externe, afaceri de studii, afaceri sociale şi administrative). Comitetul este condus de un preşedinte, doi vicepreşedinţi, un secretar general şi cinci şefi de secţie. Comitetul are de asemenea un preşedinte onorific. Din comitetul de conducere pot face parte şi absolvenţi ai universităţii, salariaţi ai Uniunii generale a studenţilor. Domnul Tuomo Laitinen, secretarul general, mi-a arătat că Uniunea generală a studenţilor construieşte blocuri pentru cazarea cursanţilor, cu fonduri obţinute prin colectă publică şi donaţii. Cel mai recent cămin a fost ridicat cu fonduri din care 10 % provin din bugetul Uniunii, 8 % reprezintă ajutor din partea statului şi restul de 82 % din contribuţii publice.

Capitalul social al Uniunii este în valoare de un milion de mărci finlandeze, ceea ce reprezintă circa 300 000 de dolari. Uniunea acordă împrumuturi studenţilor, cu dobînzi scăzute. Restituirile se fac după terminarea studiilor şi ocuparea unei funcţii.

Uniunea acordă anual un număr de 1000 de burse pentru merite deosebite la învăţătură şi un număr de 200 de burse pentru studenţi foarte săraci.

Secretarul general ne invită să vizităm clădirea Uniunii, unde se află instalate birourile şi sălile de şedinţă ale comitetului de conducere, precum şi o sală de spectacol modernă cu 550 de locuri, săli de repetiţie etc. Cu acest prilej facem cunoştinţă cu cercul de teatru, cel mai puternic din Finlanda. Aici întîlnim pe conducătoarea teatrului studenţesc, doamna Eija Elina Bergholm, care este totodată şi o cunos-

CARNAVAL STUDENŢESC PE BULEVARDELE DIN HELSINKI

cută regizoare. Foarte binevoitoare, doamna Bergholm, care a avut cuvinte de admirație pentru teatrul studențesc românesc, ne înfățișează cîteva din realizările acestui teatru, care cuprinde 130 de persoane (artiștii fiind recrutați dintre studenți) și care este condus de un comitet special. În ultimul an, cele 124 de reprezentații teatrale studențești au fost vizionate de peste 24 000 de spectatori. Un răsunător succes a realizat teatrul studențesc din Helsinki în 1967 la Nancy (Franța), unde a obținut *marele premiu al Festivalului teatrelor studențești din Europa*. După această performanță răsunătoare, teatrul studențesc finlandez a prezentat două spectacole pe scena *Teatrului Națiunilor din Paris*.

Doamna Bergholm ne împărtășește faptul, nu lipsit de interes, că numeroase spectacole ale teatrului studențesc sînt retransmise în direct de televiziune sau radio, iar în unele cazuri sînt imprimate de casele de discuri. Toate sumele de bani obținute de teatrul studențesc, în afara acoperirii unor mici cheltuieli (doar regizorii sînt salariați), sînt donate unor țări slab dezvoltate din Africa Centrală sau America de Sud.

Secretarul general Laitinen ne propune să facem cunoștință cu sala de ședințe a comitetului. Această încăpere ne-a impresionat prin numeroasele fotografii de pe pereții sălii. Aflăm că acestea sînt portretele tuturor președinților activi ai Uniunii, din 1918 și pînă în prezent, aranjate în ordine cronologică.

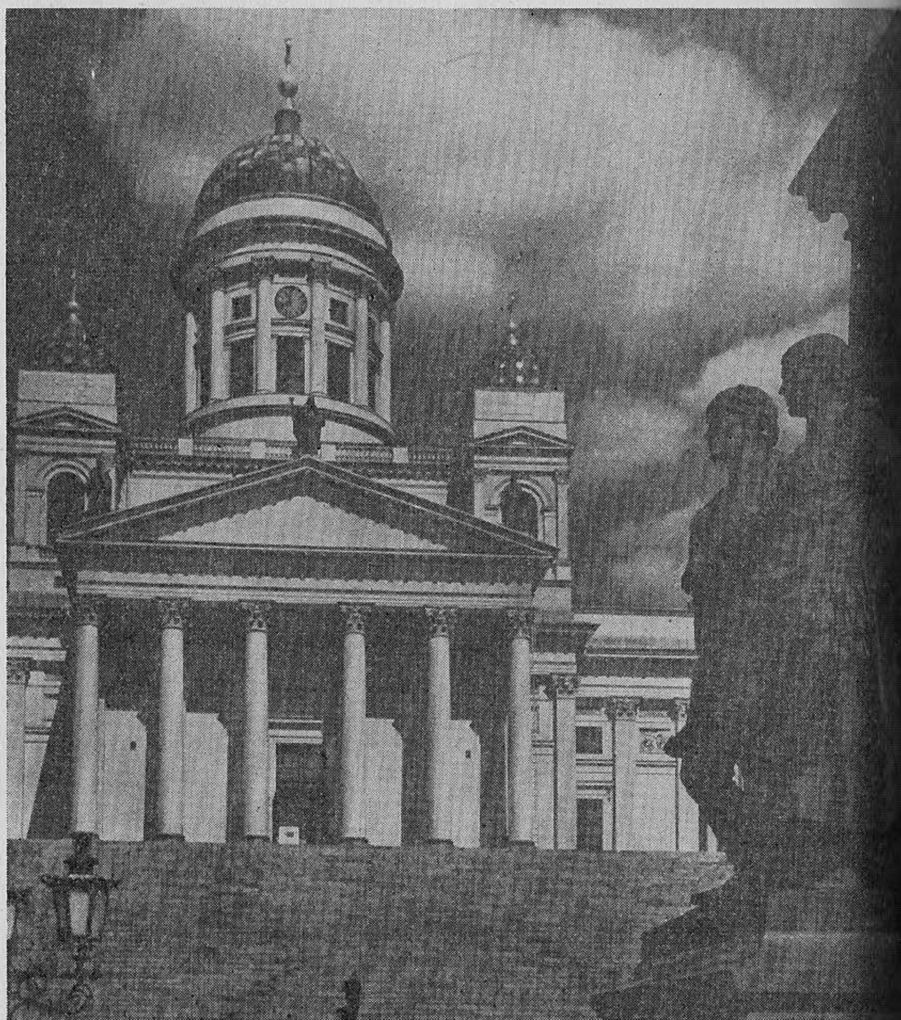
De aici pătrundem în biroul clubului sportiv al universității (afiliat la o mare organizație studențească), care se ocupă de problemele sportive din întreaga Finlandă (Union sportive academic de Finlande).

Domnul Jarvinen, secretarul clubului, ne prezintă cîteva din performanțele realizate și, în fruntea lor, ne arată cu îndreptățită mîndrie fotografia lui Juoko Kuha, campion la 3 000 m obstacole la ultimele Jocuri mondiale universitare disputate în 1967 la Tokio. Clubul are secții puternice, de schi, hochei, baschet și gimnastică. Domnul Jarvinen se interesează de activitatea sportivă studențească din România și-și exprimă dorința realizării unor întîlniri pe bază de reciprocitate la diferite discipline sportive.

Înainte de a încheia instructiva vizită la sediul Uniunii generale a studenților din Helsinki, abordăm și problema presei studențești. Domnul Laitinen ne informează despre săptămînalul *YLIOPPILASLEHTI*, fondat în anul 1903 și care apare într-un tiraj de 42 000 de exemplare, fiind răspîndit pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale Finlandei. Presa studențească este un adevărat for pentru discuții interesante și aprinse, cu o mare diversitate de subiecte (de la literatură la tot

felul de probleme sociale şi culturale). Uniunea generală a studenților acoperă o parte din cheltuielile necesitate de apariția revistei, restul provenind din reclame şi din sumele încasate din vînzarea săptămînalului. În continuare, secretarul general ne împărtăşeşte faptul că atît Urho Kekkonen, preşedintele republicii, precum şi directorul general al radiodifuziunii, primarul general al oraşului Helsinki şi alți demnitari au fost cu ani în urmă redactori şefi la *YLIOPPILASLEHTI*. În Finlanda presa studențească, care cuprinde şi alte publicații, cu tematici diferite, pe fiecare institut de învățămînt superior în parte,

CATEDRALA CONSTRUITĂ DE ȚARUL ALEXANDRU AL II-LEA

este o tribună a dezvoltării talentului ziaristic. Mulți dintre marii ziariști finlandezi s-au făcut remarcați în anii de studenție în coloanele presei lor, ea oferind întotdeauna studenților prilejul pentru a-și încerca talentul.

Am mulțumit domnului Tuomo Laitinen pentru bunăvoința cu care ne-a înconjurat și am părăsit sediul Uniunii generale a studenților din Helsinki cu satisfacția de a fi cunoscut cîteva crîmpeie din viața tineretului studios din țara gazdă.

Fiind zi de pauză, aveam înaintea noastră o întreagă după-amiază în care puteam vizita cu autocarul capitala Finlandei și împrejurimile sale.

Astăzi, Helsinki este un oraș modern. În trecut, aproape toate clădirile erau construite din lemn, materia primă națională — dacă ținem seama de faptul că două treimi din suprafața țării sînt acoperite de păduri. Pustiit de numeroase incendii, Helsinki a fost mereu reconstruit. Cel mai mare oraș finlandez, el a fost creat în anul 1550 de regele Gustav Vasa al Suediei și Finlandei, nu chiar pe locul unde se află în prezent, ci la gura unui mic fluviu, în apropiere de renumita fabrică de porțelanuri «Arabia». Orașul își luă avînt spre mijlocul secolului al XVIII-lea, cînd a fost ridicată fortăreața Suomenlinna (în suedeză Sveaborg). În momentul de față această fortăreață este unul dintre cele mai interesante monumente istorice din Helsinki.

Anul 1832 marchează o etapă importantă în istoria acestui oraș. În acest an el devine capitala țării. Astăzi, cu cei peste 500 000 de locuitori ai săi, Helsinki este o capitală tipică. Întrucît întreaga viață oficială a țării este concentrată în Capitală, Helsinki este în același timp cel mai puternic centru cultural al Finlandei, cu Universitatea, Institutul politehnic, cele două școli superioare (economică și administrativă), Institutul de cercetări silvice și Academia de artă și muzică, pentru a nu menționa decît unele din institutele sale de învățămînt superior.

Finlandezii adoră teatrul. Din această cauză, în Helsinki există nu mai puțin de 12 teatre (inclusiv cel mai modern, dat în funcțiune de curînd și construit în întregime din sticlă și beton, care prezintă spectacolele artiștilor Teatrului Național). Dar și Teatrul suedez este un teatru de prim ordin. De altminteri, Helsinki este un oraș cu două limbi oficiale. Atît finlandeza cît și suedeza sînt prezente pe majoritatea scenelor de teatru. Orașul mai posedă două orchestre filarmonice foarte apreciate. Colecțiile de artă înfățișează geniul și spiritul artei finlandeze.

Autocarul oprește în fața unui muzeu în aer liber și vizităm cu toții colibele din lemn, reconstituite după cele în care trăiau altădată

locuitorii acestor ținuturi. Muzeul se aseamănă cu cel al «satului» din București și sîntem informați că este una din atracțiile orașului.

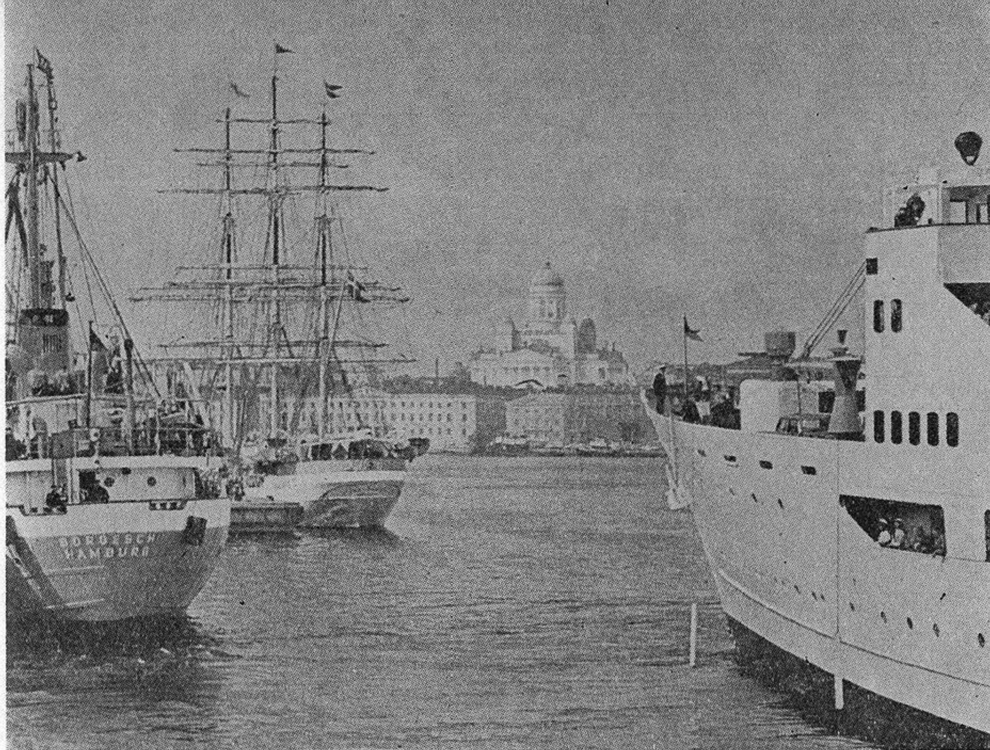
Plecăm mai departe pentru a ne opri în Piața senatului. Această piață, construită în prima parte a secolului al XIX-lea, după ce Helsinki devenise capitala țării, este o capodoperă de planificare urbanistică, atît prin forma sa armonioasă, cît și prin caracterul maiestuos al clădirilor. Piața senatului este înconjurată de clădirea albă, impunătoare a catedralei lui Alexandru al II-lea (care a contribuit la ridicarea ei pe vremea cînd era mare duce al Finlandei), de Universitate și Palatul guvernamental. În imediata vecinătate se află vechea piață pentru comerțul în aer liber, care dă acestei părți a orașului un aspect pitoresc, mai ales toamna, cînd la cheiul alăturat acostează sute de bărci pescărești cu marfă proaspătă, scoasă atunci din năvod.

Helsinki este un oraș dinamic, care nu încetează să se întindă prin cele 20 de cartiere ale sale (Meilahti, Tampienini, Unkivori, Haaga etc.), unul mai caracteristic decît celălalt, operă grandioasă a unor talentați arhitecți, care au adus școlii de arhitectură finlandeze un renume mondial. Toate imobilele sînt înconjurate de arbori, peluze de verdeață și grădini. Consiliul municipal apreciază în mod deosebit importanța pe care o prezintă pentru locuitorii Capitalei zona verde din jurul caselor, adevărate parcuri în miniatură, și interzice construirea de imobile fără grădini înconjurătoare, în așa fel încît despre Helsinki se poate spune că-i lipsesc cu desăvîrșire periferiile.

Helsinki dispune de numeroase spitale moderne, case de odihnă pentru bătrîni, școli primare și licee spațioase, toate întreținute în mod exemplar. În general, casele în Helsinki sînt solid construite, încît frigul, care în unele ierni mai geroase ajunge la minus 35—40

VEDERE DIN PORT. ÎN DEPĂRTARE SE DISTINGE PIAȚA ÎN AER LIBER

VASE ANCORATE ÎN PORT. ÎN FUND, PIAȚA SENATULUI ȘI CATEDRALA

de grade, nu pătrunde în ele. Primăvara își face apariția în Helsinki la sfîrșitul lunii aprilie, și ține pînă la începutul lui iunie, fiind astfel de scurtă durată. Căldura este în general toridă în luna iulie. Mare parte din populația orașului își petrece vacanța la țară. Numeroși finlandezi, aparținînd diferitelor clase sociale, și-au construit mici cabane din lemn la țărmul mării sau pe malul lacurilor. Școlarii au vara trei luni de vacanță. Teatrele și sălile de concert sînt închise vara, fiind sezonul teatrelor în aer liber. Toamna este și ea scurtă, la începutul lui octombrie făcîndu-și apariția nedorită iarna. Zilele petrecute de noi în Helsinki au contrazis, spre bucuria noastră, datinile nescrise ale meteorologiei finlandeze. În cursul zilei temperatura s-a menținut constant în jurul a 18—20 de grade, iar soarele s-a dovedit foarte prietenos, îngăduindu-ne să circulăm pe străzile orașului numai în haine, ca în plină vară.

La vest, nord și est de centrul orașului au apărut noi cartiere cu obiective social-culturale și comerciale, arhitecții și constructorii căutînd să pună în valoare și frumusețile naturale ale orașului. Printre

VEDERE PANORAMICĂ A ORAŞULUI HELSINKI

VEDERE A ORAŞULUI-GRĂDINĂ TAPIOLA

BLOC-TURN LA TAPIOLA

clădirile noi din centrul oraşului se pot menţiona primăria, marele patinoar de lîngă stadionul olimpic şi hotelul Kamp, restaurat în întregime.

Autocarul opreşte în oraşul-satelit Tapiola, situat într-o pădurice. De la cel de-al doisprezecelea etaj al unui bloc turn admirăm panorama tînărului oraş Tapiola, iar ca prin ceaţă « bătrînul » Helsingfors (după numele suedez al capitalei Finlandei). Tapiola este considerat ca o parte a salbei de microraioane moderne ce dantelează extremităţile oraşului Helsinki. Situat în imediata apropiere a golfului Finic, oraşul-grădină Tapiola ilustrează pregnant, pe o suprafaţă de aproximativ 270 de hectare, măiestria arhitecţilor finlandezi, care a integrat natura aspră şi în acelaşi timp pitorească a Nordului în viaţa cotidiană, respectînd totodată cerinţele urbanisticii moderne.

STATUIA EROULUI NAŢIONAL AL FINLANDEI, MAREŞALUL MANNERHEIM

Autocarul ne duce mai departe la cimitirul Hietaniemi, pe ţărmul Mării Baltice. Aici, la capătul aleii străjuite de mesteceni albi, se înalţă, dominînd orizontul, o imensă cruce de marmură neagră. Alături se află monumentul de granit roşu ridicat în memoria lui Mannerheim, fost preşedinte al Finlandei, unul dintre eroii glorioşi ai acestui popor. O statuie a mareşalului Mannerheim, pentru care toţi finlandezii au un cult neţărmurit, se găseşte în plin centrul oraşului, în faţa clădirii Parlamentului, pe bulevardul care-i poartă numele.

Înainte de a ne întoarce la pensiunea Erttajanpuisto, facem un mic popas în parcul lui Sibelius, unde cu puţin înainte fusese dezvelit monumentul celebrului compozitor. Construit din tuburi de oţel inoxidabil, cu reflexe argintii, monumentul întruchipează o uriaşă orgă din trunchiuri de mesteceni, care se încadrează armonios în natură.

Ziua a cincea

În după-amiaza zilei de marți s-au reluat jocurile din ziua a patra. În primele două întîlniri s-au înregistrat rezultate normale: Cehoslovacia—Belgia 92:72 (47:39) și Polonia—Olanda 69:65 (32:32). De remarcat că jucătorii olandezi, aflați pe ultimul loc al clasamentului general, au condus pînă în minutul 37 de joc și abia în final au fost depășiți, din cauza lipsei de experiență, la o diferență minimă. În continuare, peste 10 000 spectatori au aplaudat evoluția formației lor favorite, reprezentativa Finlandei, care a obținut o nouă victorie în fața echipei Spaniei, cu scorul de 76:69 (41:35), devenind astfel una din favoritele acestui campionat european.

În ultima partidă de marți seara, echipa noastră națională a dat replica selecționatei Iugoslaviei, care la Campionatele mondiale de baschet disputate în America de Sud, în același an, realizase o strălucită performanță, clasîndu-se pe locul II, înaintea formației Statelor Unite.

Micul grup de turiști români, plasat aproape de panoul Iugoslaviei, înarmat cu drapelul tricolor al țării noastre, a început să scandeze RO-MÂ-NI-A din clipa în care jucătorii ambelor echipe au început pregătirea de 10 minute dinaintea începerii jocului. Miile de spectatori finlandezi, care apreciaseră faptul că același grup de turiști români a susținut selecționata țării gazdă în jocul său dramatic cu puternica echipă a Cehoslovaciei, au ținut să se revanșeze, alăturîndu-se micii noastre «galerii».

Antrenorul Al. Popescu a introdus în teren, din primul minut al întîlnirii, aproape aceeași echipă care fusese opusă formației Finlandei și nu dăduse satisfacție și nici randamentul sperat (Albu, Iecheli, Novac, Bîrsan și Cernea). Pînă în minutul 10, baschetbaliștii noștri conduc cu diferențe de 6—8 puncte (21:13). Urmează o perioadă de circa 4 minute, cînd echipa României nu mai reușește să înscrie nici un punct, astfel că sîntem egalați în minutul 14 (21:21). Cu toate schimbările operate, prin introducerea pe rînd a lui Diaconescu, Savu și Demian în locul lui Albu, Iecheli și Cernea, nici aceștia nu pot împiedica selecționata Iugoslaviei, net superioară din punct de vedere al taliei. (în teren au evoluat în permanență 2—3 jucători cu o înălțime de peste 2 m), să se distanțeze în minutul 18 la 8 puncte (35:27) și să încheie prima repriză cu rezultatul de 37:33.

După pauză, jucătorii iugoslavi își măresc avantajul în minutul 31 la 10 puncte (59:49) și, după cum se desfășura partida, părea că victoria nu le poate scăpa. Echipa României, bine condusă de pe margine,

îşi încearcă o ultimă şansă, apărîndu-se agresiv pe tot terenul, fiind puternic susţinută de micul grup de turişti şi de întreaga asistenţă finlandeză. Ne aflăm în minutul 34 şi la scorul de 63:58, antrenorul formaţiei noastre operează o schimbare mai mult decît fericită, introducînd în teren pe jucătorul purtător al numărului 6, Dragoş Nosievici. Miile de spectatori finlandezi, antrenaţi de turiştii români, scandează continuu cuvintele RO-MÂ-NI-A ! şi *luptă* !. . . Luptă ROMÂNIA ! Urmează o palpitantă cursă de urmărire, în care în atac străluceşte Nosievici (înscriind 16 puncte în ultimele 6 minute, obţinînd un procentaj de 82 % la aruncările din acţiune şi de 100 % la aruncările libere), iar în apărare întreaga echipă, aducînd o contribuţie hotărîtoare în răsturnarea scorului final. În minutul 37 rezultatul devine egal (66:66), iar în ultimul minut conducem cu 3 puncte (71:68). Selecţionata Iugoslaviei aplică în disperare de cauză tactica faulturilor intenţionate, reuşind să ajungă la un singur punct diferenţă cu 16 secunde înainte de fluierul final al arbitrilor. Este însă prea tîrziu, fiindcă Cernea transformă una din cele două aruncări libere acordate de arbitrul italian Luigi Cicoria, astfel încît echipa României obţine victoria cu scorul de 75:73. Formaţia noastră a realizat procentaje bune la aruncările din acţiune (49 %) şi satisfăcătoare la aruncările libere (71 %), superioare celor obţinute de selecţionata Iugoslaviei, care n-a reuşit decît 41 % la aruncările din acţiune şi 63 % la cele libere. Au condus corect arbitrii Luigi Cicoria (Italia) şi Günther Landert (R.D.G.).

La sunetul sirenei care a pus capăt dramaticei întîlniri dintre jucătorii români şi cei iugoslavi, partidă care a ţinut tot timpul încordată atenţia spectatorilor ce umpleau la refuz « Palatul de gheaţă », turiştii români pătrund pe terenul de joc, cu stindardul României desfăşurat, şi împreună cu jucătorii ridică pe braţe pe eroul jocului, Dragoş Nosievici. Publicul face o caldă manifestaţie de simpatie ţării noastre, scandînd în continuare RO-MA-NI-A, pînă cînd selecţionata română părăseşte terenul de joc.

Comentînd victoria neaşteptată, dar pe deplin meritată, a reprezentativei României în faţa puternicei formaţii a Iugoslaviei, protagonista tuturor campionatelor europene, mondiale şi olimpice din ultimii zece ani, trebuie să evidenţiem pentru contribuţia adusă la această izbîndă pe toţi jucătorii utilizaţi, cu o remarcă specială pentru trei jucători de mare valoare în ordinea următoare: Nosievici, Iecheli şi Novac.

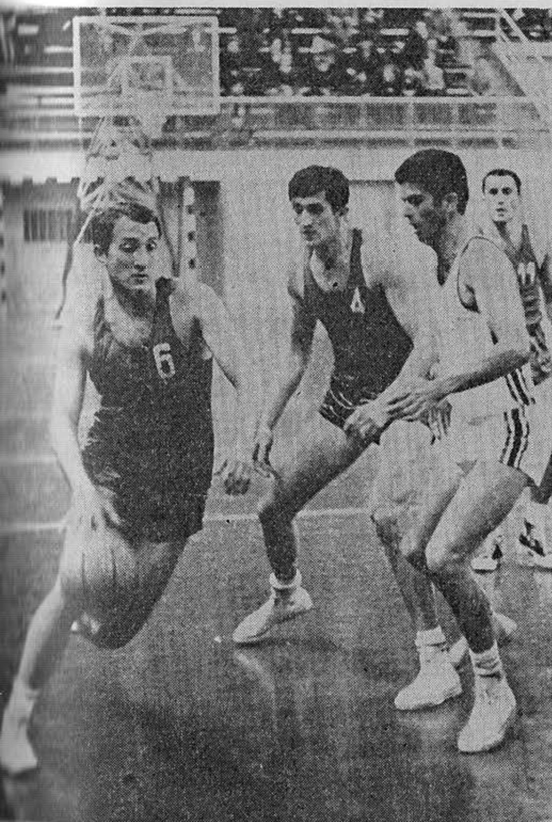
După rezultatele din această seară, în grupa I 4 echipe se găsesc la egalitate de puncte (Cehoslovacia, Polonia, România şi Finlanda),

formația noastră situîndu-se pe locul III, cu șanse de a se clasa pe un loc fruntaș în ierarhia baschetului european.

În grupa a II-a, care se desfășoară la Tampere, s-au înregistrat două surprize de mari proporții: Franța-Bulgaria 67:65 și Ungaria-Italia 80:73. În clasament conduce detașat formația Uniunii Sovietice, pe următoarele trei locuri aflîndu-se la egalitate de puncte, în ordine, echipele Bulgariei, Italiei și Israelului.

Toate ziarele din Helsinki de a doua zi dimineața (miercuri 4 octombrie 1967) au publicat fotografii și reportaje cu titluri de-o șchioapă despre victoria reprezentativei României asupra formației Iugoslaviei *« UUSI SUOMI »* a prezentat cititorilor săi o cronică cu titlul *« DRAGOȘ NOSIEVICI ȘI PUBLICUL FINLANDEZ AU CONDUS ROMÂNIA LA VICTORIE »*, iar *« SOSCIAL DEMOKRAATI »*, un comentariu intitulat *« JOCUL ROMÂNILOR A RIDICAT ÎN PICIOARE PUBLICUL SPECTATOR »*.

IREZISTIBILUL NOSIEVICI ÎN DRIBLING SUB PRIVIRILE ATENTE ALE LUI TARĂU

Toți ziariștii subliniază faptul că rezultatul partidei din seara precedentă constituie o mare surpriză a celei de-a XV-a ediții a Campionatelor europene. După o perioadă de opt ani, jucătorii români obțin o primă victorie asupra vecinilor lor iugoslavi. Este apreciată comportarea întregii echipe, însă evoluția lui Nosievici din ultimele 6 minute de joc este considerată ca excepțională. De la scorul de 59:50 cînd a fost introdus pe teren Nosievici, echipa României a prins aripi, întrecînd într-un

final palpitant pe vicecampionii lumii. Nosievici a jucat poate cel mai bun meci din cariera sa de peste 110 partide internaționale, amintindu-ne de comportarea strălucită, cu cîțiva ani în urmă, din jocul cu Franța de la București, cînd în prima repriză fusese doar o întîlnire dintre jucătorul român și selecționata cocoșului galic.

Într-o declarație făcută de antrenorul echipei Iugoslaviei, Ranko Zeravica, acesta și-a exprimat părerea că jucătorii săi au început partida fără prea multă convingere, considerînd-o dinainte cîștigată. În sprijinul afirmației sale, el s-a bazat pe faptul că reprezentativa Iugoslaviei a condus mare parte din timpul celor 40 de minute de joc la o diferență comodă de 8—10 puncte și, după cum se desfășura partida, nu se putea prevedea vreo întorsătură a rezultatului, mai ales că jucătorii români, cu care ei se întîlniseră de trei ori în ultimele luni, nu le puseseră prea multe probleme. Ranko Zeravica consideră ca determinantă în înfrîngerea suferită marți seara schimbarea repetată a apărării echipei române în timpul a numai cîteva minute de joc, introducerea mai mult decît inspirată a jucătorului Nosievici, care a avut o « mînă fenomenală », ca și neașteptata atitudine a publicului spectator, favorabilă selecționatei României.

Ziua a șasea

În după-amiaza zilei sîntem din nou prezenți în Sala sporturilor de iarnă. Înainte de a vă reda desfășurarea partidelor zilei a VI-a din concurs, este interesant să relatăm unele aspecte de organizare. În pauzele dintre jocurile programate în cele două reuniuni zilnice, organizatorii au inițiat mici spectacole de balet și gimnastică artistică, susținute de eleve în vîrstă de 14—16 ani, care s-au bucurat de o frumoasă primire din partea publicului spectator. Tinerele gimnaste au arătat o deosebită simpatie pentru formația țării noastre, alăturîndu-se de fiecare dată galeriei turiștilor români.

Și acum să revenim la întîlnirile disputate în după-amiaza și seara zilei de miercuri. În primele două jocuri nu s-au înregistrat nici un fel de surprize. Cehoslovacia a întrecut mai ușor decît arată scorul Olanda cu 78:68 (37:24) și Spania-Belgia cu 89:76 (44:31).

A urmat întîlnirea dintre echipele României și Poloniei. Partida avea o mare importanță pentru configurația viitoare a clasamentului grupei I. După victoria realizată în fața selecționatei Iugoslaviei și ținînd seama de faptul că în ultimele 45 de zile jucătorii români întrecuseră pe cei polonezi, chiar pe teren propriu, la Varșovia, șansa

hîrtiei indica favorită echipa României. Dar nici pronosticurile corecte ale presei finlandeze şi nici încurajările din nou entuziaste, ale miilor de spectatori, nu au putut să confirme favoriţii. Antrenorul Al. Popescu, constant în părerile sale (aspect pozitiv al unei concepţii), a început jocul cu formaţia sa aproape standard (Cernea, Novac, Iecheli, Bîrsan şi Diaconescu), doar Albu fiind înlocuit cu Diaconescu. Echipa noastră însă nu a putut rezista jucătorilor polonezi decît 6 minute de joc din prima repriză (14:15). De aici, cu toate repetatele schimbări efectuate în formaţie (Albu în locul lui Bîrsan, Nosievici în locul lui Albu, Savu în locul lui Iecheli etc.) întreaga echipă este de nerecunoscut. Jucătorii noştri par obosiţi, fără nervul necesar unei asemenea întîlniri, cu toate eforturile disperate ale galeriei finlandeze şi a micului grup de turişti români de a-i scoate din acalmie. Au fost minute în şir cînd formaţia noastră nu a fost capabilă să înscrie vreun punct (între minutele 7—10; 12—14; 23—26 şi 29—31), dar în schimb s-au înregistrat numeroase greşeli de tehnică individuală. În aceste condiţii, tabela de marcaj a consfinţit victoria obţinută pe merit de reprezentativa Poloniei, cu scorul final de 75:58 (35:30). Jucătorii polonezi au avut un avantaj decisiv din minutul 26 (51:35), pe care şi l-au menţinut pe tot parcursul reprizei a II-a, cu toate încercările disperate ale baschetbaliştilor români de a reduce din handicap. Este interesant de arătat că antrenorul formaţiei noastre a continuat să efectueze modificări în echipă, prin introducerea lui Popescu, Diaconescu şi Barău (care a fost sancţionat cu 5 greşeli în numai 4 minute de joc), însă fără nici un rezultat. Jucătorii români, din rîndul cărora nu pot fi evidenţiaţi decît Iecheli în atac şi Cernea în apărare, au realizat procentaje slabe atît la aruncările din acţiune (42%), cît şi la cele libere (67%), faţă de procentajele obţinute de adversarii lor polonezi, 53% la aruncările din acţiune şi 72% la libere. Au arbitrat corect Theodor Schrober (R.F.G.) şi Jacob Handelsman (Israel).

În ultima partidă din seara aceea, echipei ţării gazdă i-a fost opusă selecţionata Iugoslaviei. Finalul acestui joc a prilejuit un incident cu totul neaşteptat. Jucătorii iugoslavi, evoluînd de data aceasta la o valoare extrem de ridicată, au menţinut rezultatul echilibrat doar pînă în minutul 15, cînd scorul era de 19:19. De aici, folosind cu mult succes avantajul de înălţime, iugoslavii s-au distanţat treptat, terminînd prima repriză cu un avans de 7 puncte (29:22). Cu toate eforturile echipei Finlandei, rezultatul rămîne în continuare favorabil vicecampionilor mondiali, pînă cu mai puţin de două minute înainte de sfîrşitul jocului (61:53). În acest moment, arbitrul maghiar Ervin

Kassai elimină definitiv de pe teren pe jucătorul finlandez cu numărul 13, Olavi Ahonen, pentru faulturi repetate la adversarul fără minge. Arbitrul maghiar avertizase de altfel pe căpitanul formației finlandeze înainte de aceasta, procedînd conform regulamentului. Jucătorii finlandezi, conduşi cu 8 puncte în ultimele 5 minute de joc, şi-au încercat ultima şansă prin tactica faulturilor la fiecare atac al iugoslavilor. Ca urmare a deciziei arbitrului, timp de 20 de minute partida a fost întreruptă din cauza vacarmului şi manifestației de nedescris izbucnite în sală. Imediat după eliminarea definitivă de pe teren a lui Ahonen, antrenorul secund al selecționatei Finlandei a făcut un gest nesportiv, încercînd să-l lovească pe arbitrul Kassai, dar a fost împiedicat la timp de căpitanul echipei, Jorma Pilkevaara. Toate apelurile oficialilor finlandezi către publicul spectator au fost zadarnice, terenul de joc fiind literalmente bombardat cu tot ceea ce a avut fiecare la îndemînă: monede de tot felul, coji de portocală, capsule de la sticlele de bere şi coca-cola, pe lîngă fluierăturile, huiduielile şi invectivele adresate arbitrului maghiar. Acesta, înconjurat de oamenii de ordine din sală şi de alți cîțiva oficiali şi arbitri, a părăsit sala, dar după 20 de minute s-a reîntors, de data aceasta fără escortă, împreună cu cele două echipe care şi ele părăsiseră sala în momentul întreruperii. Stupoare: publicul din tribune nu se mai manifestă în nici un fel, totul reintră în normal. Întîlnirea este reluată din momentul întreruperii şi, cum era de aşteptat, se încheie cu victoria selecționatei Iugoslaviei, cu scorul final de 68:59.

PROTESTE ÎN TRIBUNE LA ADRESA ARBITRULUI KASSA

În urma acestor rezultate, formația țării noastre, care urma să întîlnească a doua zi, în ultima sa partidă din cadrul grupei I, echipa Cehoslovaciei, avea toate şansele, în cazul unei înfrîngeri, să nu se claseze pe nici unul din primele 4 locuri ale grupei decît în cazul unei eventuale victorii (puțin probabile după ultima evoluție a jucătorilor iugoslavi), a reprezentativei Poloniei asupra vicecampionilor mondiali.

Spre surpriza noastră, şi nu mai puțin a organizatorilor, nici unul din spectatorii nemulțumiți de arbitraj nu se afla la ieşirea oficialilor din « Palatul de gheață ».

Ziua a șaptea

Dacă te afli într-o țară străină, constați ce uşor se fac cunoştințele, care nu rareori se transformă în adevărate prietenii. Scara amabilității este în funcție de temperamentul fiecărui popor. În țările nordice, dacă eşti invitat într-o familie, obiceiul e să ți se ofere de îndată cafea şi prăjituri. În Anglia şi Rusia e de rigoare o ceaşcă de ceai, în timp ce în Franța e la loc de cinste aperitivul, în Italia un pahar de Chianti sau altă băutură, aşa cum la noi îți serveşti musafirul cu un păhărel de țuică bătrînă sau cu vin.

În Finlanda nimănui nu-i va trece prin minte să-ți ofere vreo băutură sau dulciuri. În loc de acestea, finlandezul, în semn de prietenie, te va bate pe umeri spunîndu-ți: « Mergem la sauna? Te rog să nu mă refuzi ! ». Neacceptarea unei asemenea invitații este socotită ca o ofensă, ca un semn de neamiciție.

Ce este în fond această sauna? Nimic altceva decît o baie de aburi ! Într-o încăpere destul de simplu amenajată, avînd banchete de jur împrejurul pereților, se află în mijloc o cutie metalică, înaltă aproximativ de un metru, plină pînă la refuz cu pietre încinse la maximum, care degajă o căldură mare. Din cînd în cînd pietrele fierbinți sînt udate cu o ramură de mesteacăn, înmuiată într-o căldare cu apă rece, producînd astfel vapori de apă şi o căldură tot mai mare, care atinge uneori temperatura de 100° Celsius.

Devenit un adept al saunei, nu mi-a trebuit mult ca să-i dau dreptate amicului finlandez care afirma cu tărie că « sauna este un lucru minunat ! » şi am căutat să mă documentez asupra numeroaselor feluri de sauna răspîndite pe întreg cuprinsul Finlandei. În oraşe ca Helsinki, Tampere, Turku, Lahti etc. saunele sînt construite în subsolurile imobilelor sau la ultimul etaj al hotelurilor, iar la țară sînt

CABANĂ CARE GĂZDUIEŞTE TRADIŢIONALA SAUNĂ

situate pe malurile lacurilor, la marginea mării sau chiar în mijlocul pădurilor de mesteceni, avînd forma unor cabane. Dacă în oraşe activarea circulaţiei sîngelui prin trecerea alternativă de la cald la rece se face prin folosirea duşului, la ţară acesta este înlocuit cu apa lacurilor sau a apelor reci de munte. Fiecare cabană care găzduieşte tradiţionalele saune finlandeze are şi un ponton, de unde cel « îmbăiat » în aburii emanaţi de pietrele înfierbîntate poate plonja direct în apa ce nu are o temperatură mai ridicată de 2—3° Celsius. În unele cazuri, cînd cabanele nu au apă în apropiere, se foloseşte cu mult succes rostogolitul prin zăpadă. Într-adevăr, este demnă de admirat această obişnuinţă a majorităţii finlandezilor de a se scălda într-o apă aproape îngheţată sau a se rostogoli prin zăpadă.

Sauna este una din atracţiile Finlandei. Mai toate hotelurile din marile oraşe invită pe cei ce vizitează ţara « să încerce o saună ! » « Lăsaţi prejudecăţile la o parte ! » spun prospectele de prezentare a Finlandei, « o baie la sauna este o experienţă în plus de care vă veţi

aminti întotdeauna cu plăcere »... Şi gîndindu-mă acum, după atîta vreme, la experienţa făcută într-o saună din Helsinki, pot spune fără înconjur că îmi voi aduce aminte toată viaţa de această baie cu totul miraculoasă !

În după-amiaza acestei zile sîntem prezenţi cu toţii în Sala sporturilor de iarnă. Are loc ultima partidă pe care o dispută selecţionata României în grupa I, partidă de care depinde situaţia noastră în clasamentul general, ca şi eventuala posibilitate de a participa în turneul pentru locurile V—VIII, care se va desfăşura la Tampere. Dacă vom fi învinşi şi rezultatele celorlalte partide ne vor fi nefavorabile, vom rămîne mai departe în Helsinki, pentru a întîlni adversari mai modeşti aflaţi la periferia clasamentului (în acest ultim caz, cel mai bun loc fiind al IX-lea). Întîlnirea este fixată pentru orele 15, şi conform programului televiziunii finlandeze, va fi retransmisă şi la noi în ţară. Deci emoţiile vor fi duble şi nu vom scăpa de ele decît după terminarea ultimei partide din această seară, dintre formaţiile Poloniei şi Iugoslaviei, care poate răsturna toate calculele şi supoziţiile făcute de noi.
La fluierul arbitrilor Günther Landert (R.D.G.) şi Lazar Kamenik (Bulgaria), pe terenul de joc este introdus acelaşi « cinci » din întîlnirea precedentă. Stupefacţie, pentru că pe de o parte această formaţie nu corespunsese sub nici o formă în jocul cu polonezii, iar pe de alta pentru tenacitatea de care dă dovadă antrenorul nostru, încercînd în continuare aceeaşi formulă, convins că jucătorii vor fi totuşi capabili să opună o vie rezistenţă puternicei reprezentative a Cehoslovaciei. Din păcate, baschetbaliştii noştri Cernea, Novac, Iecheli, Bîrsan şi Diaconescu nu dau nici de data asta satisfacţie şi nu confirmă speranţele pe care şi le pusese în ei antrenorul Al. Popescu. Resemnaţi şi fără să fie animaţi de dorinţa de a depune eforturi deosebite în această partidă, toţi cei cinci jucători introduşi în primul minut de joc sînt schimbaţi pe rînd, pînă în minutul 11, cu Nosievici, Albu, Tarău, Savu şi Demian, dar scorul indică un avantaj decisiv pentru adversari (29 :11). Întîlnirea se mai echilibrează, în special datorită evoluţiei satisfăcătoare a pivoţilor Tarău şi Demian, atît în apărare cît şi în atac, în aşa fel încît jucătorii cehoslovaci sînt stopaţi minute în şir (în ultimele 7 minute ale reprizei I nu au mai înscris nici un coş), astfel că scorul la pauză este numai de 33 :23 în favoarea echipei antrenate de Vladimir Heger. În partea a doua a jocului, formaţia României, cu toate că pierde în minutele 22 şi 23 pe Diaconescu şi Bîrsan pentru 5 greşeli personale, se apropie totuşi la numai 6 puncte (minutul 24). Galeria noastră funcţionează ca un ceasornic, dar fără sprijinul prietenilor

finlandezi, deoarece la acest matineu baschetbalistic se află în sală doar cîteva sute de spectatori. Dar speranțele noastre se năruie, fiindcă jucătorii români au o perioadă de cădere în special între minutele 26—31, timp în care nu reuşesc să mai realizeze nici un punct, încît meciul poate fi considerat jucat. Putem afirma că partida cu reprezentativa Cehoslovaciei a fost pierdută de atacul nostru, care nu a corespuns, spre deosebire de apărare, care în linii mari a funcționat destul de bine. Coşgeterul nostru E. Iecheli, care a punctat cu regularitate în fiecare întîlnire peste 20 de puncte, în acest joc a înscris un singur punct(!) şi a fost eliminat în minutul 33 pentru 5 greşeli personale. Prin anihilarea lui Iecheli, antrenorul cehoslovac a reuşit să deregleze mecanismul atacului echipei române şi să-şi asigure o victorie comodă cu rezultatul final de 69 :51. Selecționata noastră, în această a şaptea partidă consecutivă disputată în cadrul grupei I a realizat cele mai nesatisfăcătoare procentaje din acest campionat european. Comparînd datele statistice, rezultă o diferență netă în favoarea jucătorilor cehoslovaci, ele demonstrînd astfel căderea echipei noastre în finalul jocurilor din grupă de la Helsinki. Procentaje de 34% la aruncările din acțiune sau 38% la cele libere, față 68% şi respectiv 59% obținute de baschetbaliştii cehoslovaci, arată fără echivoc decalajul de valoare care a existat între cele două formații. O explicație pentru comportarea slabă a selecționatei noastre poate fi dată pe de o parte pe seama neîncrederii jucătorilor în posibilitățile proprii, iar pe de altă parte a resemnării inadmisibile de care dau dovadă în anumite momente psihologice ale unor întîlniri decisive.

Dar poziția noastră în clasamentul final mai depindea şi de rezultatul partidei dintre reprezentativele Poloniei şi Iugoslaviei. În cazul cînd jucătorii polonezi obțineau victoria, echipa României se clasa pe locul IV în grupă şi căpăta dreptul de a-şi încerca şansele în turneul pentru locurile V—VIII, care se desfăşura la Tampere. Dimpotrivă, în situația că victoria ar fi revenit vecinilor noştri de la Porțile de Fier, atunci formația României ocupa locul V şi rămînea în Helsinki pentru a participa în turneul pentru locurile IX—XII din clasamentul general. Deci cu cîteva ore înainte de disputarea acestei partide decisive pentru echipa română, jucătorii noştri nu ştiau dacă trebuie să-şi facă bagajele sau nu pentru Tampere, totul fiind în funcție de rezultatul acestei confruntări.

La orele 19 sîntem din nou, cu toții, în incinta stadionului de iarnă, care găzduieşte cea de-a XV-a ediție a Campionatelor europene. La intrarea noastră sîntem salutați cu deosebită simpatie de numeroşii spectatori aflați în tribunele laterale, cu refrenul atît de cunoscut din ultimele zile: RO-MÂ-NI-A ! RO-MÂ-NI-A ! Şi cum prima întîlnire din această seară reuneşte pe terenul de joc formațiile Finlandei şi Belgiei, galeria

turiştilor români intră în funcţiune în favoarea amabilelor noastre gazde, spre satisfacţia miilor de spectatori veniţi să încurajeze pe purtătorii tricourilor cu inscripţia « SUOMI ». Dar încurajările întregii săli sînt oarecum de prisos, deoarece jucătorii finlandezi nu au probleme deosebite în depăşirea adversarilor. Scorul de 82 :62 reflectă exact situaţia de pe teren, astfel că echipa Finlandei va ocupa locul III sau IV, în funcţie de rezultatul care ne interesează şi pe noi în acelaşi grad. Locul III va reveni reprezentanţilor Finlandei, în cazul victoriei Poloniei, iar în situaţia înfrîngerii acestei formaţii, va ocupa locul IV în urma echipei Iugoslaviei, cu care fiind la egalitate de puncte, va trebui să-i cedeze locul III, deoarece a pierdut în faţa ei cu o seară înainte.

La acest joc turiştii români îşi organizează « galeria » în favoarea jucătorilor polonezi şi reuşesc să-i mobilizeze şi pe spectatorii din tribune, datorită mai ales intereselor comune. Partida dintre selecţionatele Poloniei şi Iugoslaviei ne-a ţinut încordată atenţia timp de 40 de minute prin echilibrul perfect care a existat tot timpul pe teren. În cea mai mare parte a întîlnirii, jucătorii polonezi nu au avut « o zestre » mai mare de 5—6 puncte în faţa formaţiei Iugoslaviei, încît emoţiile tuturor au durat pînă în ultimele secunde ale jocului, cînd, la scorul de 67 :65, Goran Brajkovic a ratat egalarea şi deci eventualitatea unor prelungiri. Polonezii au fost prompţi şi au stabilit rezultatul final la 69 :65 în favoarea lor, prin coşul înscris cu 4 secunde înainte de încheierea partidei de către Mieczyslaw Lopatka. Explozie de bucurie în cele două tabere interesate în stabilirea învingătorului, adică tabăra finlandeză şi cea română, beneficiare ale poziţiilor III şi IV în clasamentul general al grupei (locurile I şi II fiind ocupate în ordine de formaţiile Cehoslovaciei şi Poloniei). Deci jucătorii români pot să doarmă liniştiţi în această noapte, cu gîndul la un reviriment dorit de toată lumea şi — cine ştie? — poate chiar clasarea pe locul V în ierarhia reprezentativelor europene. În orice caz, valizele pot fi făcute şi a doua zi dimineaţă, la orele 9, autocarul care parcurge în trei ore distanţa dintre Helsinki şi Tampere, le va da posibilitatea jucătorilor noştri să poată efectua un antrenament încă înainte de masă.

Înainte de a părăsi Sala sporturilor, aflăm şi rezultatele finale de la Tampere. Echipa U.R.S.S. şi-a încheiat şirul neîntrerupt de victorii cu 105 :91 în faţa formaţiei Italiei. Într-o partidă decisivă pentru locul II, jucătorii bulgari, dînd dovadă de aceeaşi dîrzenie — cunoscută din diferite competiţii internaţionale de anvergură — au reuşit să întreacă la scor pe baschetbaliştii israelieni cu 78 :61 (care în această situaţie, la egalitate de puncte, au trebuit să se mulţumească doar cu locul IV, pe locul al III-lea situîndu-se selecţionata Italiei). În consecinţă, îi cunoaştem

CLĂDIREA PARLAMENTULUI DIN HELSINKI

pe adversarii noştri pentru locurile V—VIII (Italia, Finlanda şi Israel) şi faptul că echipa pe care o vom întîlni sîmbătă după-amiază la Tampere va fi Italia.

Pentru cele trei medalii puse în joc la actualele Campionate europene vor lupta reprezentativele naţionale clasate pe primele două locuri din grupele de la Helsinki şi Tampere (Cehoslovacia şi Polonia, U.R.S.S. şi Bulgaria).

Ziua a opta

Fiind zi de pauză a campionatelor, se hotărăşte să se continue vizitarea monumentelor mai importante din Helsinki cu Parlamentul finlandez. Clădirea actuală este o construcţie monumentală, de dată recentă. Noul palat, început în primăvara anului 1927, a fost inaugurat după patru ani, în februarie 1931 şi a costat 87 milioane de mărci finlandeze, adică aproximativ 25 milioane de dolari. Edificiul cuprinde, în afară de parter, şapte etaje, din care unul mansardat. Faţada cu coloanele ei armonioase are o înălţime de 17 metri, fiind construită toată din granit roz de Kalvola.

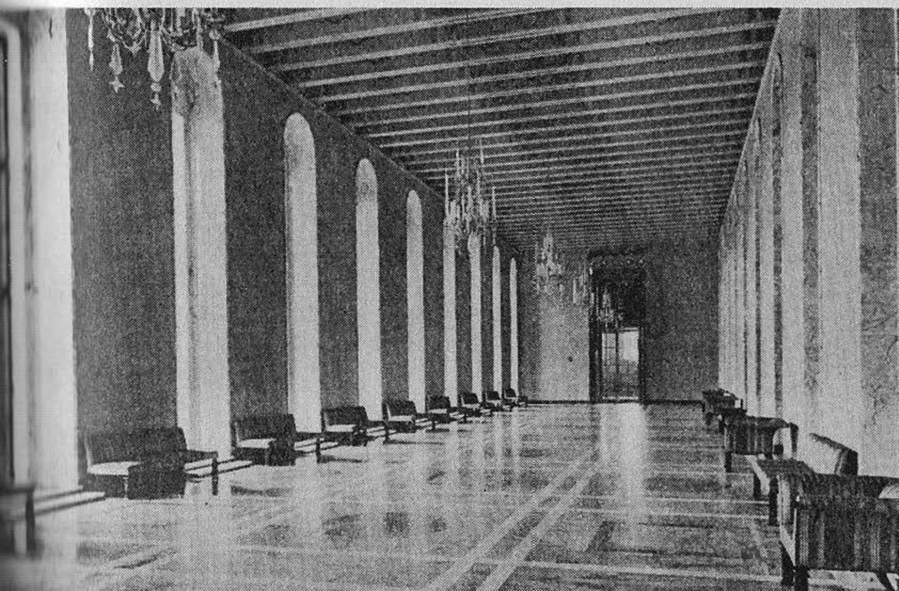
Pe scara principală pătrundem în vestibulul vast al primului etaj, de unde două scări monumentale din marmură ne duc la etajele superioare. La primul etaj sînt instalate, într-una din părţi, biblioteca cu peste 200 000 de volume şi sălile de lectură, iar în cealaltă restaurantul Parlamentului. Etajul al doilea cuprinde birourile şi sala de conferinţe a preşedinţilor, cancelaria centrală, birourile la dispoziţia guvernului. Toate aceste săli

şi birouri se află în comunicaţie directă cu sala de şedinţe a Parlamentului, situată în centrul construcţiei. Din această sală impunătoare, prevăzută cu loji pentru corpul diplomatic, invitaţi, presă şi public, se pătrunde în vastul hol ce se întinde de-a lungul faţadei principale, unde au loc festivităţile prilejuite de deschiderea sau închiderea sesiunilor parlamentare. La etajul trei sînt situate diverse cancelarii, birouri rezervate ziariştilor, un salon la dispoziţia corpului diplomatic, ca şi birourile jurisconsulţilor Camerei şi revizorilor de stat. La celelalte etaje sînt situate sălile numeroaselor comisii ale Parlamentului, precum şi birourile deputaţilor. În alte aripi ale palatului Parlamentului se află locuinţele personalului Camerei.

Cu piatră de Kuusamo şi marmură de un verde gri de Lohja sînt pardosite planşeurile vestibulurilor şi marelui hol. Marmura scărilor este de provenienţă italiană, sileziană şi suedeză. Uşile, mobilierul, ca şi întreaga lemnărie este din lemn de pin, stejar, mesteacăn, nuc şi palisandru. Excelenţa acustică a sălii de şedinţe a fost obţinută prin studierea atentă a condiţiilor acustice, ca şi alegerea judicioasă a materialelor.

Palatul Parlamentului este construit după planurile profesorului I.S. Siren, sculpturile au fost executate de profesorul Waino Aaltonen, iar ornamentaţia, încredinţată sculptorului Gunnar Finne. O mare parte a decorurilor pictate sînt opera artistului Bruno Tuukkanen, iar covoarele şi tapetele au fost create de o serie de artişti specialişti în acest domeniu, ca Jojannes Haapasalo, Carl Wilhelm şi Hannes Autere. Splendida construcţie a edificiului poate fi considerată ca un simbol al independenţei Finlandei şi ca un omagiu adus harnicului popor finlandez.

HOLUL UNDE SE DESFĂŞOARĂ UNELE FESTIVITĂŢI

În după-amiaza acestei zile de pauză, înaintea furtunii ce va începe mîine, atît la Helsinki, dar mai ales la Tampere (în ceea ce ne priveşte pe noi), sîntem cu toţii emoţionaţi. În această zi liniştită — cea de-a opta a şederii noastre în capitala Finlandei — fără meciuri de baschet, fără tumultul atît de obişnuit al sălii, aşteptăm cu nerăbdare, în camera pusă la dispoziţia ziariştilor la « Palatul de gheaţă », afişarea tragerii la sorţi a « Cupei campionilor europeni » pentru echipele masculine şi feminine cîştigătoare ale campionatelor naţionale, precum şi a « Cupei Cupelor », deschisă tuturor echipelor cîştigătoare de cupe (în cazul cînd în ţara respectivă există o astfel de competiţie) sau, în caz contrar, formaţiilor clasate pe locurile II din campionate. Este interesant de arătat că tragerea la sorţi nu se face public sau în prezenţa unor invitaţi sau reprezentanţi ai federaţiilor naţionale sau ai cluburilor interesate, ci într-un cadru restrîns, cu participarea doar a unu sau doi membri din comisia pentru organizarea acestor competiţii şi bineînţeles în prezenţa secretarului general William Jones.

În jurul orei 20 sîntem în posesia buletinelor oficiale ale Federaţiei internaţionale şi ne manifestăm satisfacţia că absolut toate echipele noastre înscrise în aceste competiţii au « căzut » destul de bine în primul tur şi deci cu mari perspective pentru calificarea mai departe. Astfel, campioana României la băieţi, Steaua, va întîlni în primul tur pe campioana Greciei, Panathinaikos (care a reuşit marea performanţă de a smulge titlul din posesia lui A.E.K., multiplă campioană şi echipă cu renume pe plan european); Politehnica, campioana noastră feminină, va primi replica unei formaţii modeste, Gazi Egitim, campioana Turciei, iar Dinamo, cîştigătoarea « Cupei României », va susţine primul joc în această competiţie în compania unei formaţii italiene, All'Onesta din Milano. Optimismul manifestat cu această ocazie nu s-a confirmat. Steaua a fost eliminată surprinzător din primul tur al « Cupei campionilor europeni », iar Politehnica şi Dinamo au părăsit scena acestor mari competiţii intercontinentale după turul II.

Cu ocazia tragerii la sorţi a « Cupei campionilor europeni » şi « Cupei Cupelor » a avut loc la Helsinki, în seara zilei de 1 octombrie, sărbătorirea împlinirii vîrstei de 62 de ani de către secretarul general al Federaţiei Internaţionale de Baschet Amator, domnul William Jones. Deţinător al acestei funcţii de aproape 35 de ani, partizan convins al răspîndirii baschetului pe întreg globul pămîntesc, William Jones este totodată iniţiatorul organizării campionatelor europene. Prezent la toate ediţiile acestor campionate, promotor al întăririi relaţiilor pe linia acestui spectaculos joc sportiv între toate federaţiile naţionale din lume, William Jones este un urmaş demn al întemeietorului baschetului, ame-

ricanul James A. Naismith. Sărbătorirea lui William Jones de către federaţia de specialitate din Finlanda, la care s-au alăturat reprezentanţi ai tuturor federaţiilor prezente la cea de-a XV-a ediţie a Campionatelor europene, a reprezentat un omagiu adus acestui pasionat susţinător al răspîndirii şi dezvoltării baschetului în întreaga lume, acestui eminent organizator al Federaţiei Internaţionale de Baschet Amator.

DR. W. JONES, SECRETARUL GENERAL AL FEDERAŢIEI INTERNAŢIONALE DE BASCHET AMATOR

Ziua a noua

Dimineaţa zilei de sîmbătă 7 octombrie este rezervată pentru vizitarea unor mari magazine din Helsinki. Desigur, giganticul supermagazin al capitalei Finlandei este fără îndoială Stockmann. Situat pe bulevardul Mannerheim, avînd cinci etaje, magazinul Stockmann prezintă vizitatorilor săi o gamă nesfîrşită de felurite mărfuri, reprezentînd cel mai elegant complex, dar totodată şi cel mai scump. Se poate spune că acest remarcabil magazin nu este la îndemîna oricărui locuitor al Helsinkiului, fiind la dispoziţia mai ales a celor avuţi. Deservirea este cu totul exemplară, vînzătoarele sînt de o amabilitate excepţională şi-ţi vine foarte greu să părăseşti magazinul fără a face măcar o cumpărătură cît de neînsemnată. Ieşind din magazinul Stockmann, sîntem impresionaţi de vînzătoarele ambulante de flori, instalate în jurul unei statui mici. În locul coşurilor tradiţionale cu flori din Bucureştiul nostru, te întîmpină nişte cărucioare mobile, avînd în mijloc o umbrelă de soare şi numeroase vase pline cu diferite feluri de flori. Facem imediat o apropiere cu denumirea de oraş-grădină pe care o poartă capitala Finlandei şi ne dăm seama de interesul pe care-l poartă finlandezii florilor.

În după-amiaza zilei au început jocurile semifinale pentru definitivarea clasamentului general al Campionatelor europene de baschet. Pentru locurile I—IV s-au întîlnit la Helsinki, în prima semifinală, formaţiile Bulgariei şi Cehoslovaciei. Partida a fost extrem de echilibrată pe tot

parcursul celor 40 de minute. Scorul a evoluat alternativ în favoarea ambelor echipe, nici una neputînd lua un avantaj mai mare de 4 puncte. Cu 45 de secunde înainte de sfîrşitul întîlnirii, la scorul de 79 :79, jucătorii cehoslovaci reuşesc să înscrie şi să preia conducerea cu un singur coş. Mingea aparţine acum echipei Bulgariei care, cu 17 secunde înainte de sunetul sirenei, îşi încearcă ultima şansă printr-o aruncare de la semi-distanţă a lui Pandov. Balonul ricoşează din inelul panoului (aruncarea a fost deci ratată) în mîinile lui Bobrovsky şi astfel formaţia Cehoslovaciei devine practic cîştigătoarea jocului şi calificată pentru finala de a doua zi. În disperare de cauză, jucătorul bulgar cu numărul 10, vechea noastră cunoştinţă Dimov, îl faultează grosolan pe cehoslovacul Ruzicka (numărul 15), pentru a mai obţine posibilitatea unui nou atac. În acest moment, în timp ce partida era întreruptă de arbitri pentru executarea a două aruncări libere regulamentare, se produce o busculadă între toţi cei zece jucători ai ambelor echipe.

După o încercare nereuşită din partea celor doi arbitri şi a cîtorva oficiali de a linişti lucrurile, cele două echipe sînt lăsate în voia lor şi cei zece baschetbalişti îşi revin şi se îndreaptă calmi şi liniştiţi spre panoul Bulgariei unde Ruzicka execută cele două aruncări libere acordate. Întîlnirea mai continuă 16 secunde şi victoria revine selecţionatei Cehoslovaciei cu scorul de 82 :79 şi, după fluierul final al arbitrilor, jucătorii ambelor formaţii îşi strîng mîinile, felicitîndu-se reciproc. Este interesant de arătat că cei doi arbitri nu au luat nici o măsură disciplinară împotriva celor vinovaţi de acest incident. Probabil că arbitrul nostru internaţional, dr. Dan Chiriac, care de altminteri a primit aprecieri foarte favorabile pentru modul cum a condus partidele de la Tampere unde a fost delegat, nu a dorit să agraveze incidentul petrecut în penultima zi a campionatelor şi a lăsat la aprecierea oficialilor şi a membrilor din conducerea F.I.B.A. aplicarea unor măsuri disciplinare împotriva ambelor echipe.

Cea de-a doua semifinală, care a opus selecţionatele Poloniei şi Uniunii Sovietice, a fost o simplă formalitate pentru baschetbaliştii sovietici. Avînd o talie cu o medie de peste 1,90 m şi acţionînd agresiv pe tot terenul de joc, echipa U.R.S.S. a fost net superioară, obţinînd o victorie categorică cu scorul de 108 : 68 (57 : 30). Este adevărat însă că jucătorii polonezi nu au depus nici un fel de eforturi pentru a rezista puternicei reprezentative sovietice. Îndeplinind doar rolul de sparing-partener şi totodată menajîndu-se în mod vizibil pentru partida de a doua zi, ei vor încerca prin toate mijloacele permise de regulament să intre în posesia medaliilor de bronz, în dauna tenacelui lor adversar, formaţia Bulgariei.

Tot în după-amiaza respectivă, de data aceasta nu la Helsinki, aşa cum ne obişnuisem, ci la Tampere, selecţionata noastră întîlnea în cadrul

locurilor V—VIII echipa Italiei. Am reuşit să vizionez graţie televiziunii finlandeze aproape întreaga desfăşurare a acestui joc foarte echilibrat. Ştergînd proasta impresie a comportării din ultimele două partide ale grupei A (cu formaţiile Poloniei şi Cehoslovaciei), jucătorii români au evoluat cu o ambiţie şi dîrzenie demne de toată lauda, ceea ce a constituit o mare surpriză. După 10 minute de egalitate pe tabela de marcaj (18:18), echipa României a preluat conducerea în minutul 15 cu 26:23 şi a încheiat repriza cu un avans de 6 puncte (34:28). După pauză formaţia Italiei se apropie de două ori la un singur coş diferenţă: în minutul 30 la 47:45 şi în minutul 36 la 55:53. Din acest minut însă, jucătorii români se apără excepţional, recuperează majoritatea baloanelor în apărare şi punctează cu regularitate de la semidistanţă, terminînd învingători cu rezultatul de 63:57. Faţă de comportarea neaşteptat de bună a baschetbaliştilor noştri din partida cu Italia, ne-a venit din nou în minte evoluţia penibilă din partidele cu Polonia şi Cehoslovacia, care ne-au întrecut la diferenţe apreciabile, în jocuri în care sportivii români n-au depus nici un fel de rezistenţă, părînd a fi consolaţi dinainte cu eşecurile.

În cel de-al doilea joc al semifinalei grupei de la Tampere pentru locurile V—VIII, selecţionata ţării gazdă a întrecut cu uşurinţă formaţia Israelului (care a ratat cu puţin obţinerea unei performanţe de răsunet, aceea de a se clasa în primele patru locuri ale campionatelor europene) cu scorul de 73:60 (35:30).

La semifinalele disputate în Sala sporturilor de iarnă din Helsinki a participat şi ambasadorul României în Finlanda împreună cu cîţiva membri ai ambasadei, care de altminteri au fost nelipsiţi la jocurile formaţiei ţării noastre.

A doua zi dimineaţă, o maşină a ambasadei urma să ne ducă la Tampere, al doilea oraş al Finlandei ca mărime, unde să fim alături de reprezentanţii noştri în încercarea de a ocupa cel mai bun loc din istoria acestor campionate europene.

Ziua a zecea

În timpul celor aproape trei ore cît a durat călătoria noastră pînă la Tampere (230 km), am putut admira bogăţia pădurilor de-a lungul drumului pe care îl străbăteam. Pădurile acoperă cam două treimi din suprafaţa totală a Finlandei şi joacă un rol important în dezvoltarea industriei forestiere, reprezentînd cea mai mare bogăţie a acestei ţări. Prevăzători, finlandezii acordă o mare importanţă replantării pădurilor exploatate.

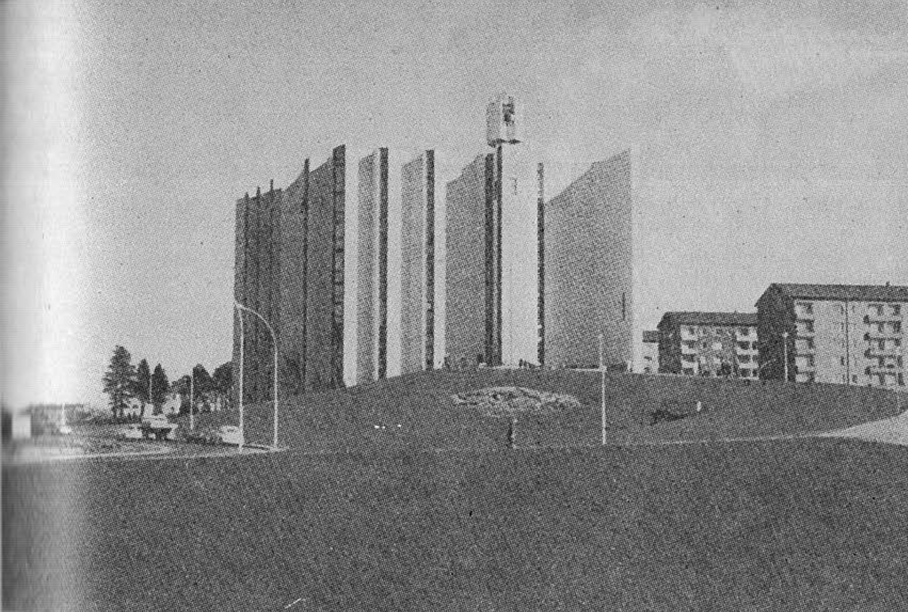
În jurul orei 11 sosim în Tampere. Descoperim cu uşurinţă hotelul « Emmaus » în care sînt găzduiţi membrii delegaţiei noastre. Toată lumea însă este plecată în oraş pentru a vizita unele puncte de atracţie şi, în consecinţă, ne îndreptăm şi noi spre biserica Kaleva.

Înainte de a descrie însă această remarcabilă operă de arhitectură, cîteva cuvinte despre oraşul gazdă. Tampere este cunoscut ca un oraş industrial. Rapida dezvoltare din ultimii ani a ţării « celor 1 000 de lacuri » a făcut ca acest interesant oraş din centrul Finlandei să devină un puternic centru industrial. Tampere este de asemenea oraşul teatrelor, al scriitorilor, oraşul artei. Abundenţa parcurilor şi a vegetaţiei în general, precum şi albastrul lacurilor care-l înconjură, îi dau o personalitate deosebită, fapt care îl face să fie iubit de turişti şi ales drept centru unde se ţin numeroase congrese internaţionale. Vechiul oraş a luat naştere în 1779 pe ţărmul fluviului Tammerkoski. În fizionomia oraşului trebuie cuprinse monumentele vechii culturi, ca şi noile creaţii ale arhitecţilor finlandezi, care rămîn viu întipărite în mintea vizitatorilor.

Dar iată-ne sosiţi la biserica Kaleva. Deasupra bisericii se află o clopotniţă în formă de cruce. În interior biserica, cu o înălţime de aproape 40 de metri, are o capacitate de peste cinci sute de locuri pe banchete pentru credincioşi, o orgă gigantică, un gen de scenă pentru un cor care poate să numere pînă la o sută de membri şi un amvon care, prin modul cum este situat, domină întreaga asistenţă. Sub parterul în care se află biserica propriu-zisă a fost construită o sală de conferinţe sau congrese.

ORAŞUL TAMPERE

BISERICA KALEVA DIN TAMPERE

Alături de această sală întîlneşti un café-bar cu o capacitate de peste 100 de locuri. Această monumentală biserică o zăreşti chiar înainte de a intra în oraşul Tampere, datorită poziţiei excelente în care a fost amplasată.

Pornim mai departe, spre un obiectiv aflat într-un mare parc, situat la circa 3 km depărtare de centrul oraşului Tampere. Obiectivul vizat este un teatru de vară cu totul neobişnuit. Neobişnuit prin construcţia lui, neobişnuit prin decorurile sale naturale, amplasate în jurul teatrului, neobişnuit prin modul de desfăşurare a acţiunii dramatice în faţa spectatorilor. Majoritatea marilor teatre din lume sînt dotate cu instalaţii moderne, cu scene turnante necesare prezentării unor piese cu multe schimbări de decoruri. Teatrul de vară din Tampere este unic în lume în felul lui. Spre deosebire de teatrele cu scene turnante, cel din Tampere are un gen de tribună turnantă construită în formă de amfiteatru cu o capacitate de circa 600 de locuri.

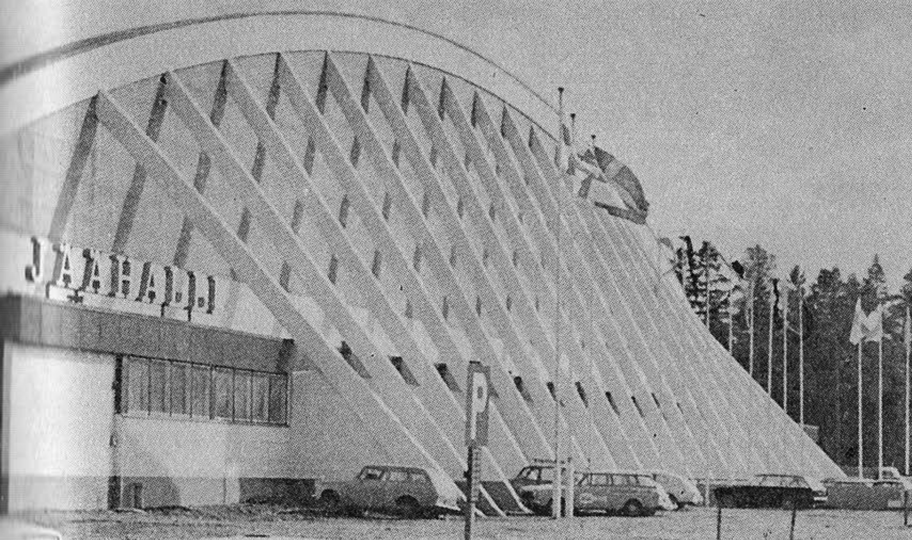
Decorurile unei piese în cinci acte sînt aranjate în jurul tribunei. La începutul acţiunii dramatice, în faţa spectatorilor se află decorul actului I. În timpul fiecărei pauze tribuna cu spectatori cu tot se roteşte pînă în dreptul decorului actului următor şi astfel, în continuare, pînă la sfîrşitul spectacolului. Proiectul acestui extrem de interesant teatru de vară a fost executat de arhitecţi finlandezi, iar numele piesei care se prezintă de nu mai puţin de şapte ani este « Soldatul necunoscut »,

piesă străbătută de un sentiment patriotic fierbinte. Cînd am vizitat Teatrul de vară din Tampere, tribuna turnantă era acoperită cu o prelată pentru a fi ferită de picăturile de ploaie (care nu ne-au părăsit nici o clipă în Tampere), iar în jurul teatrului am admirat şi restul anexelor, construite toate din lemn, în stil modern şi care cuprind cabinele actorilor, un mic restaurant şi o garderobă. Acest teatru de vară neobişnuit reprezintă una din curiozităţile Finlandei.

Este trecut de ora 13 şi ne grăbim spre hotelul « Emmaus », pentru a întîlni delegaţia sportivilor noştri. Într-adevăr, toţi baschetbaliştii români sînt gata echipaţi în holul hotelului, în aşteptarea autobuzului

VEDERE DIN INTERIORUL BISERICII KALEVA DIN TAMPERE

SALA JAAHALLI DIN TAMPERE

care să-i transporte la Jaahalli, unde pentru formaţia României se va desfăşura ultimul act. Întreaga delegaţie, împreună cu bagajele, se urcă în autobuzul care a deservit-o pe tot timpul şederii la Tampere, deoarece imediat după terminarea jocului dintre România şi Finlanda acesta va porni cu maximum de viteză spre capitala Finlandei, unde echipa noastră va trebui să participe la ceremonia de închidere a Campionatelor europene.

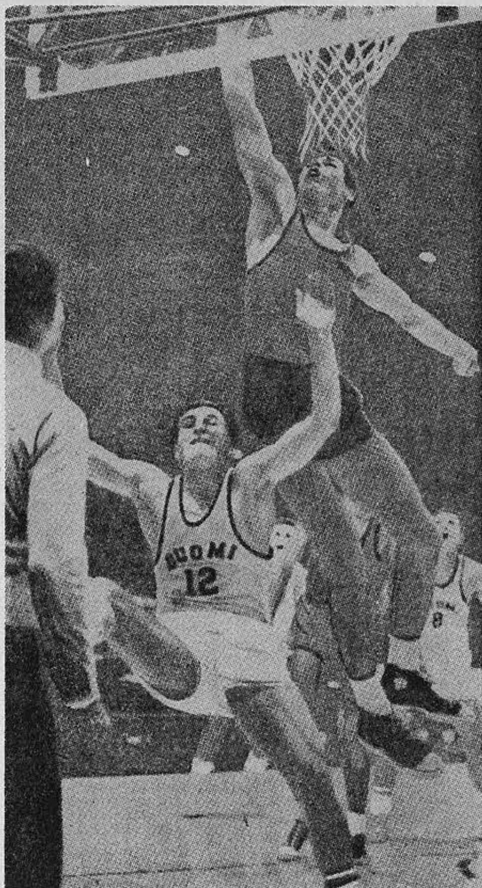
Iată-ne sosiţi la Jaahalli, o sală a sporturilor cu o capacitate de 4 000 locuri, unde partida dintre formaţiile Italiei şi Israelului, care va decide pe ocupantul locului VII, este pe sfîrşite. Ambele echipe sînt angrenate într-o luptă dîrză pentru obţinerea victoriei. Ultimele cinci minute sînt extrem de echilibrate şi pînă în ultimul minut şansele par a fi de partea selecţionatei Israelului care conduce cu diferenţe minime, dar jucătorii italieni reuşesc să răstoarne rezultatul şi să cîştige partida cu scorul final de 74 : 72 (41 : 40).

Spre surprinderea noastră, sala Jaahalli nu este plină, aşa cum ne aşteptam, bazaţi pe faptul că aici evoluează reprezentativa naţională a

Finlandei : cel mult 1 000 de spectatori au luat loc în tribunele Sălii sporturilor de iarnă din Tampere.

Trebuie arătat de la început că în partida dintre România şi Finlanda, selecţionata noastră, ca niciodată, a acţionat cu luciditate, balonul circulînd la fiecare atac cel puţin 20 de secunde, a folosit cu succes pătrunderile, a căutat să facă blocaj jucătorului în cea mai mare formă, Iecheli, într-un cuvînt a ascultat întru totul indicaţiile date de antrenorul Al. Popescu.

ROMÂNIA – FINLANDA. CU TOATĂ OPOZIŢIA LUI J. PILKEVAARA, GH. NOVAC VA ÎNSCRIE

Echipa României, care pierduse în grupa de la Helsinki jocul cu reprezentativa ţării gazdă (51 : 57), a dat dovadă chiar din primul minut al întîlnirii de o dorinţă remarcabilă de a obţine victoria. Conducem la diferenţe minime pînă în minutul 11, cînd avem un avantaj de 9 puncte (26 : 17), iar diferenţa aceasta se menţine aproape toată repriza I şi la pauză scorul ne este favorabil cu 41 : 33. Formaţia de bază, compusă din Novac, Nosievici, Iecheli, Diaconescu şi Tarău a corespuns integral, dovedind de această dată curajul antrenorului de a-l folosi de la început pe tînărul Tarău, o mare revelaţie în această partidă (16 puncte). Pe parcursul întîlnirii au mai fost utilizaţi şi jucătorii Savu, Albu şi Cernea. În repriza a II-a, jucătorii finlandezi fac eforturi deosebite de a se apropia de adversarii lor şi reuşesc doar să ajungă la un singur coş diferenţă în minutul 30 (51 : 53). Ultimele 10 minute aparţin

însă din nou jucătorilor noştri, care măresc avansul la 7 puncte în minutul 36 (64 : 57), datorită în special recuperărilor la ambele panouri (în care au excelat pivoţii Tarău şi Novac) şi cîştigă partida cu rezultatul de 71 : 64, spre marea satisfacţie a tuturor românilor prezenţi la Jaahalli. Au condus autoritar şi corect arbitrii Parsbro (Suedia) şi Klimaj (Polonia). La Tampere pentru locurile XIII—XIV s-au întîlnit formaţiile Ungariei şi R.D.G. Victoria a revenit jucătorilor maghiari cu scorul de 78 : 62, iar pentru locurile XV—XVI echipa Belgiei a întrecut cu 92 : 77 selecţionata Olandei.

Părăsim în mare grabă oraşul Tampere, pentru a ajunge în timp util la finala Campionatelor europene dintre reprezentativele U.R.S.S. şi Cehoslovaciei, programată la orele 20,30. Ploaia continuă să ne întovărăşească. La cîţiva kilometri de Tampere, pe partea stîngă a şoselei, ni se atrage atenţia asupra unui avion german, doborît în timpul războiului, care în ultima vreme a fost amenajat în interior ca un gen de café-bar, unde poţi servi gustări, prăjituri şi băuturi răcoritoare. . .

Ajungem la Sala sporturilor de iarnă din Helsinki în ultimele secunde ale întîlnirii dintre echipele Poloniei şi Bulgariei, partidă care se încheie cu victoria jucătorilor polonezi cu scorul final de 80 : 76 (41 : 40). Baschetbaliştii polonezi obţin astfel pentru a doua oară consecutiv medaliile de bronz ale Campionatelor europene. Fericiţi de a fi cucerit această frumoasă performanţă, ei poartă pe braţe pe făuritorul succesului lor, antrenorul Witold Zagorski.

În sfîrşit, urmează ultimul act al acestei competiţii, marea finală dintre formaţiile Cehoslovaciei şi U.R.S.S. Jucătorii cehoslovaci revin astfel pe primul plan al întrecerilor europene, după mai bine de 15 ani, datorită perseverenţei, conştiinciozităţii cu care se pregătesc şi mai ales politicii chibzuite duse de federaţia lor de specialitate în ceea ce priveşte numărul partidelor internaţionale pe care le dispută anual atît loturile reprezentative, cît şi formaţiile de club. Dar finala mult aşteptată este un joc fără istoric, ca şi cel disputat cu o seară înainte (în care echipa Poloniei a făcut mai mult figuraţie), baschetbaliştii cehoslovaci neevoluînd cu prea multă convingere şi nereuşind să constituie vreun pericol pentru puternicii lor adversari, jucătorii sovietici. După 40 de minute de joc efectiv, tabela de marcaj indica scorul de 89 :77 (40 :30) în favoarea selecţionatei sovietice. Trebuie arătat cu această ocazie că reprezentativa U.R.S.S. a acţionat permanent cu 2—3 jucători cu o talie de peste 2 m, s-a apărat cea mai mare parte a timpului agresiv pe tot terenul, a recuperat numeroase baloane şi a lansat contraatacuri spectaculoase, dar mai ales eficace.

Cu această victorie, formaţia U.R.S.S. devine pentru a 9 oară campioană europeană de baschet şi obţine medalia de aur pentru a 6 oară consecutiv. Alte rezultate: pentru locurile IX—X, selecţionata Iugoslaviei a surclasat echipa Spaniei cu scorul de 101 : 73, iar pentru locurile XI—XII, echipa Franţei a dispus, după o partidă echilibrată, de formaţia Greciei cu 74:69. Iată clasamentul final al Campionatelor europene disputate în Finlanda: 1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. Polonia, 4. Bulgaria, 5. România, 6. Finlanda, 7. Italia, 8. Israel, 9. Iugoslavia, 10. Spania, 11. Franţa, 12. Grecia, 13. Ungaria, 14. R.D.G., 15. Belgia şi 16. Olanda.

Închiderea jocurilor a fost precedată de defilarea tuturor echipelor participante şi premierea primelor trei clasate. Medaliile de aur, argint şi bronz au fost înmînate personal de domnul William Jones jucătorilor sovietici, cehoslovaci şi polonezi. O dată cu intonarea imnurilor respective au fost înălţate pe catarge stindardele celor trei ţări premiate. După cuvîntul de închidere a aceluiaşi secretar general a fost coborît steagul albastru al Federaţiei Internaţionale de Baschet Amator, viitoarele întreceri (ediţia a XVI-a) urmînd să se desfăşoare peste doi ani la Napoli. În timpul defilării, jucătorii noştri au fost aplaudaţi minute în şir de către publicul spectator, care a scandat din nou numele de RO-MÂ-NI-A.

Înainte de a părăsi definitiv «Sala de gheaţă» din Helsinki, am solicitat părerea domnului William Jones asupra actualei ediţii a Campionatelor europene: «În afara reprezentativei U.R.S.S., care s-a dovedit superioară cu o clasă celorlalte echipe participante, restul întrecerilor au fost extrem de disputate, producîndu-se numeroase surprize. Clasamentul final consider că reprezintă, cu mici excepţii, valoarea formaţiilor care s-au întrecut în cea de-a XV-a ediţie a «europenelor». O plăcută revelaţie a fost pentru mine evoluţia jucătorilor români, care în sfîrşit au ocupat locul pe care-l merită. . . şi n-au mai ratat consacrarea, aşa cum ne obişnuisem la ultimele ediţii».

În seara aceleiaşi zile a avut loc tradiţionala masă comună, banchetul de adio oferit de organizatori tuturor participanţilor la cea de-a XV-a ediţie a Campionatelor europene. La banchet s-au rostit numeroase cuvîntări, au fost felicitaţi cîştigătorii primelor trei premii.

În dimineaţa zilei de luni, întregul nostru grup de turişti a părăsit Helsinki, plecînd pe ruta de întoarcere prin Leningrad şi Moscova la Bucureşti. Părăsind Finlanda, am dus cu noi imaginile unei ţări moderne în plin progres, căldura oamenilor pe care i-am cunoscut şi care ne-au făcut să ne simţim ca acasă în timpul celor zece zile cît am poposit pe meleagurile nordice ale ospitalierei Suomi.

ANALIZA COMPORTĂRII ECHIPELOR STRĂINE

Echipa U.R.S.S. a dovedit din nou că este exponenta unei şcoli, «şcoala sovietică», caracterizată printr-o pregătire fizică generală multilaterală la un nivel înalt, cu accent pe calităţile fizice: forţă, viteză şi rezistenţă, la care acum se mai adaugă supleţe şi îndemînare. Tehnica este bună şi se caracterizează prin simplitate şi eficacitate, şi — azi mai pregnant ca în trecut — în regim de viteză de deplasare şi de execuţie. În prezent tactica echipei este mult mai complexă.

Astfel, în acest campionat, cu toate că au prezentat o formaţie cu foarte mulţi jucători cu talie înaltă, au folosit cu succes presingul pe tot terenul, ca sistem de bază în apărare. Ne-a mirat mult uşurinţa cu care jucătorii sovietici intrau în apărare, mobilitatea şi jocul de picioare excelent, fapt care le-a permis să realizeze foarte multe intercepţii. Este adevărat că în aplicarea acestor forme de apărare agresivă au comis multe greşeli personale, dar această tactică s-a dovedit a fi în favoarea echipei sovietice, deoarece adversarii se timorau în faţa acestor acţiuni dure şi încet-încet se demobilizau şi nu mai atacau eficace.

Consecinţa acestei apărări au fost şi numeroasele puncte înscrise pe contraatac, care, de data aceasta, a fost o armă redutabilă a jucătorilor sovietici. El a fost foarte bine organizat şi dezlănţuit din orice situaţie, iar trecerea rapidă din apărare în atac a fost faza premergătoare oricărei acţiuni. Noua echipă a U.R.S.S. se dovedeşte mult superioară celorlalte formaţii prezentate la Campionatele europene precedente. Atacul poziţional este mult mai viu, mai cursiv, în cadrul lui acţiunile tactic-colective sînt armonios alternate cu acţiunile individuale spectaculoase, dublate de aruncări de la semidistanţă, impetuoase, precise, combinate cu angajarea viguroşilor pivoţi, în care Polivoda (2,02 m înălţime şi 110 kg, care cu un an în urmă jucase împotriva noastră în echipa de juniori, anul acesta a evoluat în prima formaţie) se dovedeşte a fi mobil, tenace şi posesor al unui bagaj bun de procedee şi acţiuni. Trebuie să remarcăm

de asemenea dezinvoltura şi complexitatea jocului lui Volnov şi Paulauskas.

În total, jucătorii sovietici au înscris 837 de puncte şi au primit doar 576.

Aruncări din acţiune = 52%, aruncări libere = 64,5%.
Recuperări în atac = 144, recuperări în apărare = 196.
Greşeli personale = 247.

Fără îndoială, selecţionata U.R.S.S. a fost cea mai bună echipă a celui de-al XV-lea Campionat european şi, după părerea noastră, şi cea mai valoroasă din cîte a prezentat vreodată Uniunea Sovietică.

«*Echipa CEHOSLOVACIEI*, după 8 ani de luptă a reuşit să revină în primele 4 din Europa», mi-a spus după jocul împotriva noastră antrenorul ceh Vladimir Heger. Într-adevăr, actuala formaţie a Cehoslovaciei se luptă de mulţi ani să recîştige un loc fruntaş în ierarhia europeană şi abia la Helsinki a reuşit. Beneficiari ai unui stil de joc propriu în aplicarea tehnicii, tacticii şi ritmului de acţiune, echipa Cehoslovaciei s-a dovedit din nou deosebit de eficace în ofensivă. Jucători cu o bună şi rapidă mînuire a mingii, ei folosesc în cadrul atacului, cu multă eficacitate, fenta de pătrundere, cu care îşi dezechilibrează apărătorul direct, pentru ca mai apoi să efectueze o oprire bruscă şi să arunce la coş din săritură, iar în cazul cînd şi această acţiune este stopată, să angajeze pivotul, pe valorosul Zidek. Tînăr, serios, corect, cu un bagaj de procedee specifice postului deosebit de variate, a dovedit acum că este sensibil şi respectuos, căci în jocul cu Olanda, în urma unor acţiuni nereuşite, fiind scos de antrenorul echipei şi certat, l-am văzut plîngînd pe bancă ca un copil. . . Asta spune tot !

Au cîştigat cu destulă uşurinţă primele două jocuri împotriva formaţiilor Poloniei cu 90:75 şi a Iugoslaviei cu 74:66, iar în jocul al treilea au cedat la fel ca şi noi în faţa apărării tari, dure a finlandezilor, pentru ca apoi să obţină numai victorii în partidele următoare ale grupei de la Helsinki. Totuşi cehoslovacii au intrat destul de timoraţi în cea de-a patra partidă, aceea cu Olanda, din cauza insuccesului cu Finlanda şi au reuşit abia spre sfîrşitul jocului să se impună. În ultima întîlnire, cea împotriva noastră, au abordat jocul cu un trac de neînchipuit, de care însă jucătorii noştri n-au ştiut să profite şi astfel cei dintîi au reuşit să-şi recapete calmul şi încrederea după primele 10 minute de joc.

Trebuie să remarcăm din această echipă pe Zednicek, jucător cu o detentă excepţională, pe Zidek, pivot de clasă mondială, pe Ruzicka, excelent conducător de joc şi în special pe Bobrovsky, care, cu toată

înălţimea sa de 2 m, joacă fundaş şi cînd este marcat de un jucător mai mic de statură, apare în mişcare sub coş ca pivot, reuşind să înscrie în felul acesta multe puncte.

În defensivă au folosit numai apărarea om la om normală, activă la omul cu mingea, şi numai în cazuri excepţionale schimbări de oameni. Contraatacul poziţional, printr-o circulaţie rapidă a mingii şi omului, realizează demarcaje individuale prin care, din acţiunea descrisă mai sus, punctează precis.

În total ei au înscris 709 puncte şi au primit 619.

Aruncări din acţiune = 46,8%, aruncări libere = 68%.
Recuperări în atac = 115, recuperări în apărare = 226.
Greşeli personale = 231.

Echipa POLONIEI a ocupat din nou locul III, jucătorii dovedindu-se beneficiari ai unei maturităţi deosebite, care ştiu să se mobilizeze atunci cînd trebuie. Locul V la Campionatul mondial şi locurile III în anul 1965 şi II în anul 1963 dovedesc din plin valoarea ridicată a acestei formaţii care are în Lopatka (unul din coşgeterii Campionatului mondial) şi Bogdan Likszo doi pivoţi care colaborează remarcabil şi sînt foarte eficaci.

Caracteristica acestei echipe o constituie tocmai jocul acestor doi pivoţi, în care amîndoi aruncă foarte bine în special de la semidistanţă, de unde înscriu majoritatea punctelor, deoarece adversarii de aceeaşi talie întîrzie să iasă la ei sau nu reuşesc să contracareze blocajele pe care le folosesc. Pentru această echipă se pune întrebarea firească: cum a pierdut de două ori în faţa noastră (ultima oară chiar la Varşovia), iar la Helsinki ne-a întrecut comod la 17 puncte? Explicaţia este următoarea: trăgînd învăţăminte din cele două jocuri pierdute, polonezii au reuşit să reducă din greşelile făcute anterior împotriva presingului şi folosind tactica de ţinere a mingii, au putut să aducă mingea în atac, unde pe deoparte să valorifice posibilităţile celor doi pivoţi, iar pe de altă parte să beneficieze de aportul substanţial al fundaşului Trams, care a aruncat de la semidistanţă şi distanţă cu o deosebită precizie, şi cu tot marcajul strict a înscris 25 de puncte, care s-au dovedit hotărîtoare. În al doilea rînd, ei au fost beneficiarii unei situaţii speciale, de care noi, în jocurile anterioare, am profitat din plin. În minutul 25 de joc, cînd aveau un avans de numai 3 coşuri, noi am căutat să profităm de lipsurile în apărare ale lui Likszo, care nu putea marca corect un jucător de cîmp, şi acţionînd de patru ori consecutiv prin Iecheli, pe care-l marca, nu am reuşit nici să înscriem vreun punct, nici să-l scoatem din joc datorită greşelilor personale, deoarece arbitrul german Schrober nu l-a penalizat în situaţiile respective, cu toate că fusese depăşit de atacantul nostru. În această

situație, polonezii au fost aceia care au profitat și s-au distanțat, fapt care le-a permis să evolueze în continuare calm și reținut. Victoriile obținute împotriva reprezentativei Iugoslaviei, cînd au făcut o demonstrație de ce înseamnă joc «cu cap», și apoi împotriva selecționatei Bulgariei, nu mai lasă nici un dubiu asupra meritelor acestei echipe. Echipa Poloniei a folosit în apărare presingul temporar pentru a opri sau a întîrzia atacul advers şi mai ales pentru a crea celor doi pivoți de clasă posibilitatea să se retragă sub coş. În continuarea partidelor polonezii s-au apărat cînd om la om, cînd zonă 2—3. Contraatacul a fost utilizat numai în situații clasice, din intercepții sau recuperări. În atacul pozițional contra zonei de 1—3—1 au întrebuințat pe Likszo «în căciulă» şi Lopatka sub coş. Împotriva apărării om la om au folosit atacul de 2—2—1, cu blocaje pe pivotul principal.

Jucătorii polonezi au înscris 702 puncte și au primit 669.

Aruncări din acțiune = 46,8%, aruncări libere = 69,1%.
Recuperări în atac = 107, recuperări în apărare = 180.
Greșeli personale = 241.

Echipa BULGARIEI a ocupat un nesperat loc IV, care se datorează pe de o parte excepționalei combativități de care au dat dovadă, precum şi jocului excesiv de dur şi brutal, joc acuzat de toate echipele, dar care nu a fost sancționat de arbitri aşa cum se cuvenea. Au reuşit să cîştige trei meciuri cu tactica faulturilor în ultimele minute de joc (cu R.D.G., Grecia şi Israel). Dar dacă arbitrii le-au permis-o, ei s-au adaptat şi. . . au obținut un loc pe care din 1957, de la Sofia, nu l-au mai putut atinge.

Trebuie să remarcăm că aceşti jucători bulgari reuşesc să se mobilizeze extraordinar în preajma Campionatelor europene, cu toate că evoluțiile lor între aceste campionate au lăsat de dorit. În 1966, în cadrul « Cupei Bosforului » au ocupat locul V, în urma Cehoslovaciei, Turciei, Iugoslaviei şi României, iar în decembrie 1966, la Campionatele balcanice de la Sofia au ocupat locul IV, clasîndu-se după Iugoslavia, România şi Grecia, şi, în sfîrşit, în 1967, la Campionatele balcanice de la Skoplje, cu toate că au ocupat locul II la egalitate cu Grecia şi România, i-am învins pentru a cincea oară consecutiv. Dar acum, în preajma Campionatului european, la turneele de la Messina şi Catania au ocupat de două ori locul II, reuşind să ne învingă tot de atîtea ori (o dată la un singur coş, iar în celălalt joc la o diferență de 3 puncte). Curios este faptul că înaintea acestor turnee au fost învinşi acasă de echipa R.D.G. de trei ori consecutiv (la 7, 9 şi 5 puncte), manifestînd o îngrijorătoare lipsă de omogenitate şi pregătire. Dar singura explicație care poate sta în picioare este aceea a calităților de voință şi dîrzenie pe care le manifestă în competițiile deosebit de importante baschetbaliştii bulgari. Ei au dovedit a nu ştiu cîta oară că reuşesc

să lase acasă toate neînțelegerile dintre tineri şi « bătrîni », că pe terenul de joc sînt capabili să asculte de conducătorul lor, « bătrînul » Barciovski, că ştiu să joace tare pînă unde le permite arbitrajul şi trebuie să recunoaştem că toate acestea au contribuit din plin la obținerea locului IV.

În apărare au jucat mult presing după coş marcat, presărat de durități, în scopul de a timora adversarul şi apoi au trecut la apărarea om la om pînă la 8 m de coş. Folosesc contraatacul din orice situație şi atacul rapid, aleargă mult imediat ce interceptează mingea, acționează cu pătrunderi în forță şi aruncă la coş de îndată ce s-au demarcat.

În atacul pozițional au utilizat o circulație bazată pe blocaj la omul fără minge şi au aruncat din săritură sau pătrundere.

Ei au înscris 630 de puncte şi au primit 635.

Aruncări din acțiune = 44%, aruncări libere = 64,5%.
Recuperări în atac = 94, recuperări în apărare = 202.
Greşeli personale = 285.

Echipa FINLANDEI, țară organizatoare, nu a ştiut să profite de avantajul terenului şi în afara jocului susținut în ziua a doua (cel cu România), cînd au depus toate stăruințele pentru a avea un arbitraj corespunzător (arbitru F.I.B.A., elvețianul Weber, care a condus un singur joc şi apoi a plecat acasă), la celelalte partide nu numai că nu au fost avantajați, dar, după părerea mea, în jocurile cu Polonia şi Iugoslavia, pe care aveau posibilitatea să le cîştige, au fost chiar defavorizați.

Echipa Finlandei care a prezentat jucători cu un gabarit impresionant, 6 oameni de peste 2 m, pe care dacă-i vezi alergînd recunoşti şcoala atletismului finlandez, un conducător de joc excepțional, Pilkevaara, şi un centru de 2 m, Karri Liimo (care a stat un an în Statele Unite), putea face mai mult dacă ar fi ştiut să-şi organizeze mai bine acest avantaj al terenului.

Finlandezii au jucat om la om şi zonă 2—3, iar împotriva echipei noastre, în ultimul joc de la Tampere, zonă agresivă 1—2—2. Contraatacul l-au folosit sporadic, cu toate că aveau recuperări foarte bune în defensivă (doi jucători au fost în primii cinci în clasamentul recuperărilor). În atacul pozițional au întrebuințat multe combinații bazate mai ales pe încrucişări urmate de aruncări de la semidistanță sau pătrunderi în forță. Trebuie evidențiat în mod deosebit Karri Liimo care a aruncat foarte bine din săritură cu o mînă şi care a reuşit să finalizeze numeroase atacuri.

Finlandezii au înscris 625 de puncte şi au primit 571.

Aruncări din acțiune = 42,7%, aruncări libere = 60%.
Recuperări în atac = 122, recuperări în apărare = 226.
Greşeli personale = 261.

Echipa ITALIEI a ocupat locul VII, pentru că a cedat în fața echipei noastre în final, cînd a părut demoralizată în urma insuccesului din serii. Se pare că într-adevăr a pierdut. . . «din mînă» locul II în serie, pe care, după părerea noastră, îl merita atît prin valoarea jucătorilor, cît mai ales prin disciplina tactică de care a dat dovadă. Am subliniat această disciplină deoarece noi eram obişnuiți ca jucătorii italieni să fie cam dezordonați şi individualişti. Dar se pare că noua formulă a baschetului italian şi mai ales antrenorul Paratore i-a supradisciplinat, şi ca să demonstrăm acest lucru vom arăta care este sistemul de atac al acestei echipe, sistem pe care îl respectă pe parcursul întregului joc împotriva apărării om la om.

Formația de bază cuprinde:

Nr. 12 Massini, pivot, 2,05 m.
Nr. 13 Bufalini, pivot fals, 2 m.
Nr. 10 Vianello, înaintaş dreapta, 1,90 m.
Nr. 6 Cosmelli, Iessi sau Recalcati (nr. 5).

Care sînt acțiunile de bază în cadrul acestui sistem de atac? Cosmelli (6) se străduieşte să-i paseze lui Vianello (10) pe partea dreaptă, pătrunzînd sau simulînd un blocaj la omul fără minge, după care schimbă direcția, pătrunzînd rapid spre coş, unde dacă scapă liber poate reprimi mingea de la Vianello, care acționează imediat: dacă adversarul se depărtează, aruncă din săritură, iar dacă adversarul îl atacă dezechilibrat, pătrunde prin spațiul de pedeapsă. Dacă apărătorul îl marchează corect, pasează fundaşului Iessi (5), care imediat îl pasează lui Cosmelli, venit pe stînga prin blocajul lui Bufalini (de care cam greu scapi) şi aruncă din săritură dacă e liber. Dacă primeşte mingea şi apărătorul nu a fost prins în blocaj de Bufalini (13), acesta traversează pentru a fi angajat sub coş de Vianello sau Iessi, sau, dacă mingea a ajuns totuşi pe stînga, va fi angajat Massini, care aruncă bine «în cîrlig ». Dacă Vianello este marcat la intercepție, atunci mingea ajunge la Bufalini care fuge de lîngă Massini şi primeşte mingea pe colț, pentru a-l angaja pe Massini. Aceste acțiuni sînt respectate, fiecare cunoscînd bine sarcinile ce-i revin în diferite situații.

Italienii au înscris 621 de puncte şi au primit 615.

Aruncări din acțiune = 42,8%, aruncări libere = 52%.
Recuperări în atac = 118, recuperări în apărare = 156.
Greșeli personale = 205.

Echipa ISRAELULUI, care se socoteşte nedreptățită de locul pe care l-a ocupat (VIII) şi care are mulți jucători valoroşi, nu a reuşit o valorificare corespunzătoare cu tot bagajul tehnico-tactic bogat în ofensivă. Astfel, în ultimele două jocuri contînd pentru locurile V—VIII, datorită nume-

roaselor greşeli în apărare şi personale, precum şi a ratărilor din poziţii favorabile, ei au fost întrecuţi de reprezentativa Finlandei cu 60:73 şi de selecţionata Italiei cu 72:74. Se pare că nu sînt beneficiarii unei bune rezistenţe de concurs.

Ei au înscris 625 de puncte şi au primit 660.

Aruncări din acţiune = 42,2%, aruncări libere = 52,5%.
Recuperări în atac = 126, recuperări în apărare = 191.
Greşeli personale = 243.

Echipa IUGOSLAVIEI a ocupat un neaşteptat loc IX, cu toate că venise în Finlanda cu titlul de vicecampioană mondială. Este adevărat că numai 5 jucători din formaţia prezentată la Montevideo au fost şi la Helsinki, dar nu acesta este motivul principal al insuccesului. După părerea noastră tactica iraţională în atac i-a făcut să piardă cele mai importante jocuri. Această echipă beneficiază de 6 jucători de peste 2 m, dintre care unii nici nu joacă în posturi de pivot, ori considerăm cu totul greşit ca indiferent de plasamentul acestora (pivoţi), fundaşii (mai mici) să arunce la coş după o pasă sau două. S-a observat că ori de cîte ori reuşeau să paseze pînă cînd cei trei jucători înalţi (căci jucau în atac cu formula 2—3, din care 3 erau peste 2 m) ajungeau pe locurile lor, concretizau mai ales datorită recuperărilor. În declaraţiile sale, antrenorul Zeravica a arătat că această formaţie tînără, de perspectivă, este pregătită în vederea Campionatelor mondiale care vor avea loc în 1970 la Ljubljana, în Iugoslavia, şi unde speră să cucerească titlul suprem. Este un procedeu de a lucra în perspectivă, rămîne însă de văzut dacă cei pentru care au fost sacrificaţi vedete ca Daneu, Koraci, Nicolici, Giurici vor progresa în aşa măsură, încît să satisfacă cerinţele.

Ei au înscris 690 de puncte şi au primit 608.

Aruncări din acţiune = 43,1%, aruncări libere = 67,8%.
Recuperări în atac = 142, recuperări în apărare = 196.
Greşeli personale = 254.

Echipa SPANIEI, cu jucători posesori a unei tehnici individuale excelente, a fost lipsită de aportul unui pivot de valoare. Indisponibilitatea americanului naturalizat Luik se pare că i-a costat un loc mai bun. În orice caz, nu putem trece mai departe fără a sublinia disciplina tactică care domneşte şi în această echipă. Trebuie evidenţiată modestia celui mai strălucit jucător al campionatului european, excelentul tehnician Rodriguez şi jocul surprinzător al pivotului Martinez, care cu toată vîrsta sa şi înălţimea de numai 1,96 m s-a situat printre primii recuperatori, cu toate că nu este beneficiarul unei detente deosebite.

Spaniolii au înscris 698 puncte şi au primit 775.

Aruncări din acţiune = 39%, aruncări libere = 71,5%.
Recuperări în atac = 133, recuperări în apărare = 198.
Greşeli personale = 262.

Echipa BELGIEI a fost compusă din tehnicieni excepţionali, dar mult prea individualişti şi slabi apărători. Cunosc mult baschet, însă nu lucrează în echipă, nici în atac şi nici în apărare. Nu putem trece cu vederea fermitatea Federaţiei belgiene de baschet care a lăsat acasă pe unul dintre cei mai buni jucători (om de peste 20 de puncte în fiecare joc) pentru indisciplină, iar de la Helsinki l-a trimis în patrie pe cel mai valoros din formaţie, Dierckx, pentru inadaptabilitate tactică (juca mult prea individualist), cu toate că era un bun aruncător de la semidistanţă. Ei au folosit excesiv apărarea în zonă pentru a valorifica un contraatac decisiv, a cărui victimă am căzut şi noi de cîteva ori, şi un atac rapid în care în 1 : 1 sau 2 :2 reuşeau mai mult decît în 5 :5.

Belgienii au înscris 655 puncte şi au primit 736.

Aruncări din acţiune = 40,5%, aruncări libere = 67,3%.
Recuperări în atac = 109, recuperări în apărare = 188.
Greşeli personale = 244.

Echipa FRANŢEI, clasată pe locul XI, s-a prezentat şi la această ediţie a Campionatului european cu o formaţie incompletă, deoarece unii dintre cei mai buni jucători nu au putut face deplasarea. Aliniind o formaţie de talie mijlocie, fără jucători pivoţi valoroşi, au dat dovadă de multă disciplină în joc, atacînd cu răbdare, iar în defensivă au folosit zona, ca apărare de bază. Din rîndul jucătorilor o impresie deosebită au lăsat Gilles, un jucător eficace, şi Degros, un foarte bun conducător de joc, incisiv şi excelent aruncător de la distanţă şi semidistanţă.

Reprezentativa GRECIEI a pierdut la acest campionat patru locuri, adică de pe locul VIII (Moscova, 1965) a căzut pe locul XII. Cu toate că în jocurile din serie au luptat de la egal la egal cu toţi adversarii, pierzînd la diferenţe minime şi uneori chiar în prelungiri, în jocurile finale au cedat în faţa Franţei (pe care o învinseseră în grupa de la Tampere) şi în faţa Spaniei (pe care a condus-o în minutul 33 cu 16 puncte). Prezenţa coşgeterului campionatului european, Kolokihtas, şi a gigantului Trontzos (2,18 m), le-a creat posibilitatea cel puţin a menţinerii performanţei realizate cu doi ani în urmă.

Pe locul XIII s-a clasat *echipa UNGARIEI*, care a aliniat o formaţie modestă, apelînd în ultima instanţă la o parte din vechii lor jucători. Nu au putut realiza mai mult, avînd în echipă numai 2 sportivi valoroşi

şi anume: Nyitrai, pivot, de 21 ani (2,02 m), foarte eficace, şi Prieszol. Au reuşit o victorie nesperată asupra Italiei, scoţîndu-i astfel pe aceştia din urmă din cursa pentru locul II din serie. Echipa Ungariei a folosit apărarea om la om, cît şi cea în zonă, iar în atac s-a bazat mai mult pe eficacitatea celor doi jucători mai sus citaţi.

Ocupanta locului al XIV-lea, *echipa R.D.GERMANE*, se prezenta înaintea acestui campionat cu şanse pentru locul II din serie. Îi dădeau dreptul la aceasta atît locul V ocupat în precedenta ediţie de la Moscova, cît şi pregătirea serioasă la care a fost supusă încă din luna februarie 1967, media înălţimii jucătorilor săi şi mai ales rezultatele obţinute în jocurile susţinute în calificări (o victorie asupra Cehoslovaciei). Locul ocupat de R.D. Germană nu reflectă valoarea acestei echipe care practică un joc foarte organizat în apărare şi în atac. Cred că situarea pe această poziţie se datoreşte şi faptului că, pierzînd primele jocuri din serie, s-au demoralizat, nemaiputînd să se redreseze.

Echipa OLANDEI a constituit o surpriză prin disciplina de joc, sistemul de atac interesant şi eficace, precum şi tehnica bună a jucătorilor. Această echipă a reuşit să conducă la scor (timp de 32—35 minute) majoritatea echipelor pe care le-au întîlnit. Dar rezistenţa slabă, lipsa unor rezerve la valoarea titularilor i-au privat de unele victorii pe care le meritau.

Concluzii

Din cele prezentate mai sus reiese că, în general, echipele participante la cel de-al XV-lea Campionat european s-au prezentat bine pregătite din toate punctele de vedere. Astfel am asistat la jocuri tari din prima şi pînă în ultima zi, nu am mai înregistrat acele căderi după zilele de pauză şi nici jocuri slabe în ultimele etape datorită lipsei de pregătire fizică, ca în ediţiile anterioare.

A doua remarcă se referă la disciplina tactică: toate echipele au folosit atît în apărare, cît şi în atac sisteme de joc bine antrenate, pe care s-au străduit să le aplice consecvent, cu adaptările necesare. Nimeni nu a jucat liber, la întîmplare, improvizat, dar în cadrul sistemului valoarea tehnico-tactică şi fantezia celor virtuoşi a ieşit totuşi în evidenţă. Prezenţa jucătorilor de peste 2 m, bine pregătiţi, bine dezvoltaţi fizic şi cu calităţi, se face remarcată din ce în ce mai mult în fiecare echipă, mergînd de la 3 pînă la 6 componenţi. În ceea ce priveşte folosirea celor înalţi, există tendinţa de a se prezenta în teren o formaţie cu 2 şi 3 jucători în jurul a 2 m, dintre care 1 sau 2 sînt pivoţi. Din ce în ce mai mulţi jucători de cîmp sînt de peste 1,95 m.

În apărare, tendința este spre agresiv-activ sub diferite forme, mergînd de la presing continuu și pe tot terenul — U.R.S.S. (cu tot gabaritul mare al jucătorilor), la presing temporar — Polonia, Bulgaria, România, presing pe 1/2 de teren — Italia, Israel, Finlanda, la agresiv pînă în 7 metri — Cehoslovacia, Iugoslavia și Ungaria. Clasamentul se arată favorabil echipelor care au folosit formele agresive ale apărării om la om, mergînd pînă la presing pe tot terenul, demonstrînd că această apărare poate fi practicată și de jucători de peste 1,90 m.

Lupta pentru recuperarea mingii în defensivă sau ofensivă a atins aspecte de nebănuit, existînd din ce în ce mai multe acțiuni în care 5 jucători se bat cu orice mijloace (permise și nepermise) pentru a intra în posesia mingii. Atacul pozițional a devenit o lege a disciplinei și acei care nu se supun plătesc scump dezordinea. Se joacă mult cu 2 pivoți care aruncă bine de la semidistanță și care în multe echipe se plasează unul lîngă altul în atac.

ANALIZA COMPORTĂRII ECHIPEI ROMÂNIEI

După ce am vorbit despre toţi participanţii la Campionatele europene din Finlanda, rezervăm un capitol special reprezentativei noastre.

De la început trebuie să atribuim calificativul de « foarte bună » performanţei realizate de echipa noastră.

Astfel, dacă aruncăm o privire asupra clasamentului vom vedea că echipe foarte valoroase se află în urma noastră şi — poate nu ne vine să credem —, dar nu este mai puţin adevărat că şi înaintea noastră se află două echipe pe care în ultimii ani le-am învins, dar. . . campionatele europene sînt un concurs pe serii, pe adiţiune de puncte. . . Cu toate că mulţi sînt dispuşi să minimalizeze acest salt spectaculos de la locul XIII la locul V, cei de bună credinţă şi care cunosc situaţia baschetului nostru se vor declara foarte mulţumiţi, pentru că deşi, în mod cam îndrăzneţ, am trecut în planul de pregătire ca obiectiv locul VI, el a fost depăşit.

Despre pregătire. Pregătirea a început la 1 iulie 1966 şi a avut ca prim obiectiv calificarea pentru campionatul european, întrucît la acea dată nu eram calificaţi. Am stabilit obiectivele pe factorii antrenamentului, ţinînd seama de « *Direcţiile principale ale procesului de instruire sportivă în baschet* », de aşa-zisă « *Concepţie unitară de pregătire şi joc* ». În consecinţă, am parcurs în mod succesiv o serie de etape pentru a ne apropia de obiectivele propuse.

Astfel, pentru apărare ne-am propus să învăţăm şi să perfecţionăm presingul sub diferite forme şi apărarea om la om, iar în atac sistemul 1-3-1 sau 1-4, în care jucătorii pivoţi să fie folosiţi în principal ca elemente de blocaj şi urmărire la coş şi în secundar ca realizatori.

Stabilirea acestor obiective a fost determinată în special de diferenţa în centimetri şi kilograme care există între jucătorii noştri şi

cei străini, şi mai ales de forţa de care dispun în atacul poziţional, raţionamentul dovedindu-se în cea mai mare măsură just.

În ceea ce priveşte pregătirea fizică, ne-am propus ca obiectiv principal perfecţionarea calităţilor fizice, cu accent pe rezistenţă în diferite regimuri: de forţă, viteză, detentă, de joc etc. Am utilizat ca mijloc de bază un circuit format din 9 exerciţii, dintre care 4—5 cu îngreuieri — circuit care dăduse rezultate bune şi cu lotul de juniori în 1964, 1965, 1966 — şi un circuit specific cu 13 mişcări.

Selecţia. Dintre jucătorii selecţionaţi de către Colegiul central al antrenorilor, cinci au făcut parte din lotul de juniori din anii 1964 şi 1965 (Novac, Iecheli, Diaconescu, Tarău şi Ruhring), iar restul de 15 din vechiul lot de seniori (Demian, Nosievici, Albu, Popescu, Savu, Bîrsan, Novacek, Dikai, Barău, Cernea, Gheorghe Valeriu, Czmor, Dimancea, Predulea, Tursugian).

Dintre aceştia, după Campionatele balcanice de la Skoplje (mai, 1967) şi turneul din U.R.S.S. (iunie, 1967) au rămas în pregătire pentru anul 1967 doar 14. Jucătorii la care s-a renunţat pe parcurs nu au afectat nucleul celor 10 de bază, aşa că putem afirma că nu am avut fluctuaţii importante sau care să afecteze atingerea obiectivelor tactice. În general, putem aprecia că selecţia nu a omis pe cei mai buni exponenţi ai baschetului masculin. De asemenea, trebuie să remarcăm o promovare substanţială a foştilor juniori spre primii 10.

În decursul celor 16 luni, pregătirea a avut un pronunţat caracter de continuitate pentru jucătorii din Capitală, deoarece în afara stagiilor de pregătire în comun, ei au fost solicitaţi la două antrenamente pe săptămînă. În aceste două lecţii săptămînale am căutat să menţinem ceea ce se cîştigase în perioadele anterioare, în special din punct de vedere fizic, prin efectuarea circuitului şi a cîtorva probe atletice (60 m, săritura în lungime, săritura în înălţime etc.).

În perioada de pregătire, ciclul de lecţii săptămînale a fost adaptat la specificul competiţiei, efectuîndu-se pentru acest campionat:

4 zile = 3 antrenamente pe zi — 1 zi pauză;
3 zile = 3 antrenamente pe zi — 1 zi pauză;
2 zile = 3 antrenamente pe zi — 1 zi pauză,

adică exact formula de disputare a Campionatelor europene, iar pentru celelalte competiţii am făcut 3 zile × 3 antrenamente şi 1 zi pauză. Planurile de lucru pentru aceste perioade au fost minuţios întocmite, ţinînd seama de ponderea factorilor antrenamentului, pe lecţii, mijloace şi minute.

În 1966 am efectuat 142 lecții de antrenament, am susținut 14 jocuri internaționale (oficiale), obținînd 7 victorii, am înscris 935 de puncte față de 899 primite (medie de 67 : 64).

În 1967, de la 1 ianuarie și pînă la 25 octombrie am efectuat 180 lecții de antrenament și am susținut 31 întîlniri internaționale, obținînd 18 victorii, 12 înfrîngeri și un joc egal (cu selecționata Leningradului). Am înscris 2451 de puncte și am primit 2197 (medie 72 :65). Am reușit să învingem adversari pe care de mult nu-i mai întrecusem (Iugoslavia, R.D.G., Israel).

Din cifrele prezentate reiese un volum considerabil de muncă, un număr mare de jocuri ale căror rezultate, ținînd seama că în nici un turneu nu am întîlnit adversari de mîna a doua, le putem considera bune, iar locul V este fără discuție o consecință a acestei activități.

Comportarea la Campionatele europene. Desigur, nu putem trece cu ușurință peste modul cum am evoluat în diferite etape. Este vorba deci să analizăm critic și autocritic întreaga comportare și să vedem ce trebuie să facem în viitor pentru a obține rezultate și mai bune.

La Helsinki am întîlnit în primul joc echipa Spaniei, cu o teamă justificată, deoarece în jocul din cadrul celei de-a XIII-a ediții a Campionatelor europene, după ce condusesem cu 16 puncte, am fost depășiți în ultimele secunde de joc. Și de data aceasta am condus cu 14 puncte, iar cu un minut și 20 de secunde înainte de final aveam 7 puncte și totuși am fost egalați, cînd la 6 secunde de joc, la un punct pentru noi, Albu a transformat doar una din cele două aruncări libere acordate, iar Rodriguez a adus egalarea în ultimele 2 secunde. În prelungiri ne-am recăpătat calmul și am obținut victoria. Cum a fost posibil acest lucru? Spre sfîrșitul jocului, spaniolii văzînd că nu pot reduce diferența, au trecut la presing, care, cu toate că nu reprezenta o agresivitate deosebită, a provocat o suită de pase greșite, al căror autor principal a fost Nosievici, facilitînd astfel pierderea avantajului și ajungîndu-se chiar la egalare. Echipa noastră a folosit apărarea om la om și numai sporadic presingul, întrucît eram avertizat de unii dintre jucătorii noștri că spaniolii ar fi foarte eficace împotriva unei astfel de apărări, invocîndu-se faptul că, în 1963, ar fi învins în acest fel pe cehi la 30 puncte diferență. În această situație am adoptat prudența.

În al doilea joc am întîlnit echipa Finlandei. Țara gazdă a făcut o vîlvă nemaipomenită în jurul acestei partide, deoarece la Moscova, cu doi ani în urmă, reușisem să-i învingem la 23 puncte diferență și, în consecință, luaseră toate măsurile, ca pentru o adevărată finală.

Mobilizare generală, circa 8000 de spectatori, un arbitru, Weber (Elveția), care a condus prima și ultima partidă, iar apoi a plecat acasă.

Jocul a fost foarte disputat și finlandezii au utilizat o apărare agresivă pe 1/2 de teren, dură, obstrucționistă, căreia nu i-am răspuns cum se cuvenea. Albu, considerat cel mai periculos jucător român, a fost marcat presing pe tot terenul, iar indicația de a-i face blocaj sau de a face blocaj nu s-a respectat decît parțial. Presingul combinat cu retragerea în zonă 2—3 i-a incomodat pe finlandezi, care au pierdut multe mingi, dar noi nu am concretizat în situații clare. Ajunși la 3 puncte, am încercat un atac 1—4, introducîndu-l pe Cernea, dar 3 greșeli ale acestuia — pași, fault în atac și ratare de sub panou — au readus diferența de puncte la 9, iar în ultimele 3 minute finlandezii nu au reușit să iasă din terenul propriu, înscriind un singur coș și acela de la distanță, dar noi nu am fructificat mingile recuperate. Este adevărat că greșelile personale, comise de finlandezi în urletele publicului care îi încuraja frenetic, nu au fost sancționate de arbitri (acțiuni revăzute apoi în film la televizor), dar aceasta nu scuză ineficacitatea noastră. De altfel, a doua zi, finlandezii au reușit o mare surpriză: să-i întreacă pe cehi cu aceeași tactică și același public.

ECHIPA ROMÂNIEI LA CAMPIONATELE EUROPENE DIN FINLANDA. DE LA STÎNGA LA DREAPTA, SUS: TH. MINESCU (MEDIC), E. IECHELI, A. CERNEA, A. SAVU, GH. NOVAC, T. TARĂU ȘI AL. POPESCU (ANTRENOR). JOS: R. DIACONESCU, N. BÎRSAN, D. NOSIEVICI, GH. POPESCU ȘI M. ALBU. DIN FOTOGRAFIE LIPSESC H. DAMIAN ȘI GH. BARĂU

În cea de-a treia zi am întîlnit echipa Belgiei, care ne-a opus tot timpul întîlnirii o zonă 2—3, pe care am atacat-o succesiv cu 1-3-1 şi diagonala; marcînd coş aproape la fiecare acţiune, belgienii ne-au făcut dificultăţi printr-un contraatac dezlănţuit din orice situaţie. Este adevărat că nu au putut să facă depăşiri numerice, ci reuşeau să ne marcheze prin acţiuni extrem de rapide de 1 la 1 sau 2 la 2; cu toate că luasem măsuri de oprire a contraatacului, de repliere, nu am obţinut un avantaj mai mare de 6—7 puncte, iar în final au ajuns la un singur punct, cînd belgienii s-au grăbit, au greşit şi noi am speculat prompt înscriind: scor final 77:74.

Următorul joc ne-a opus formaţia Olandei, care făcuse succesiv 3 partide bune. Noi am sesizat că atacul zonei este slab realizat şi atunci am întrebuinţat tot timpul presingul după coş marcat şi zonă după minge pierdută. Acestor variaţii de apărare olandezii nu au putut să le facă faţă şi am cîştigat sigur.

A venit ziua de pauză în care am făcut un antrenament de o oră şi jumătate, pregătind totodată şi partida cu Iugoslavia.

Despre acest joc, susţinut în etapa a V-a, nu mai vorbesc, deoarece cei mai mulţi l-au vizionat prin intermediul televiziunii. Aş putea adăuga că victoria noastră a fost datorată pe de o parte variaţiilor de apărare şi presingului din ultimele minute, precum şi evoluţiei lui Nosievici care, introdus în ultima parte a jocului, a aruncat de 6 ori la coş, înscriind tot de atîtea ori, şi a transformat 8 aruncări libere din 8 acordate, fiind numit în presă «Fabulosul Nosievici».

Această victorie ne-a deschis perspectiva ocupării unui loc fruntaş în cazul în care învingeam Polonia şi Cehoslovacia şi, paradoxal, cîştigînd numai un joc, iar Iugoslavia dispunînd de Polonia, am fi ocupat locul V în serie şi implicit am fi luptat pentru locurile IX—XII.

Jocul următor cu Polonia se profila în roz, deoarece cu o lună înainte îi învinsesem atît la turneul de la Messina, cît şi în cel de la Varşovia, presingul şi zona adaptată incomodîndu-i vizibil. De aici, la Helsinki, polonezii au venit cu un moral excelent şi mai ales hotărîţi să joace bine, fapt dovedit în partidele cu Finlanda, Belgia şi Olanda. În jocul cu noi au intrat cu intenţia clară de a ţine mingea, de a nu se grăbi, de-a ajunge încet şi sigur în faţa coşului nostru şi, în adevăr, presingul neconvingător nu i-a prea deranjat şi astfel cei doi pivoţi Likszo şi Lopatka au început să acţioneze serios, iar cînd nu aveau situaţia favorabilă, au întors balonul la Trams (selecţionat în echipa Europei), care ne-a dat nici mai mult nici mai puţin de 25 de puncte, cu toţi cei 3—4 apărători pe care i-am schimbat pentru a-l marca. În ceea ce priveşte tactica specială încercată prin Iecheli am vorbit

mai înainte. În orice caz, în timp ce polonezii au jucat calm şi reţinut noi am fost nervoşi, pripiţi, lipsiţi de răbdare şi am fost învinşi pe merit.

Jocul ultim, cu Cehoslovacia, s-a disputat într-o tensiune de nedescris şi mai ales cu gîndul la partida dintre Polonia—Iugoslavia, căci situaţia în clasament se prezenta înaintea acestor două întîlniri astfel:

Cehoslovacia	— 5:1
Polonia	— 5:1
Finlanda	— 5:2
România	— 4:2
Iugoslavia	— 4:2

Dacă învingeam pe cehi şi iugoslavii pe polonezi, ajungeam 5 echipe la egalitate de puncte şi nouă ne revenea locul V din cauza coşaverajului mai slab. În eventualitatea că noi cîştigam cu cehii, iar polonezii cu iugoslavii, noi trebuia să învingem la 19 puncte diferenţă pentru a ocupa locul II. Dar pe cehi nu am reuşit să-i întrecem de mult timp. În decembrie 1966, în cadrul « Cupei Bosforului », jucînd foarte bine, am pierdut la 2 puncte diferenţă, ratînd 6 aruncări libere în ultimul minut, cînd ei aveau un avantaj de numai 3 puncte.

Dar acum, în aceste împrejurări, am jucat slab, lipsa de răbdare şi mai ales greşelile comise în atac ne-au pus în imposibilitate să folosim cu eficacitate armele defensive. Cu toată revenirea din repriza a doua, cînd am ajuns la numai 3 coşuri, nu ne-am regăsit echilibrul şi n-am fost capabili să profităm de panica în care intraseră cehii, care erau convinşi că-i urmăreşte ghinionul în Campionatele europene şi fatalitatea îi va împiedica să lupte pentru locurile I—II. Dar noi am fost darnici şi i-am ajutat, lăsînd în seama polonezilor soarta noastră. Şi într-adevăr, polonezii au jucat cu un calm şi tact deosebit jocul decisiv cu iugoslavii, şi atunci cînd aceştia au folosit zona, pivotul Lopatka şi-a făcut datoria înscriind coş după coş din colţul terenului, în atacul 1-3-1, pentru a ne reda nouă entuziasmul şi încrederea.

A doua zi, vineri, ne-am deplasat la Tampere pentru a ne încerca şansele la locurile V—VIII.

Întîlnind echipa Italiei, care ne învinsese la diferenţe minime la Messina şi Catania, am reuşit de data aceasta să înfrîngem apărarea « duro » a italienilor, să folosim presingul cu mult succes şi să luptăm cu întreaga echipă pentru a-l neutraliza pe eficacele pivot Massini (2 m). Jocul prestat de noi a fost total schimbat faţă de ultimele două evoluţii nesatisfăcătoare. Iată dar cum poate schimba o victorie

fața unei echipe. Jucătorii erau de nerecunoscut: siguri pe ei, prompți în intervenții în apărare, agresivi și deciși, cu nerv, dar fără nervi, cu răbdare în atac pentru a trece primele 10 secunde — în care apărarea « duro » a italienilor face ravagii, perioadă după care ei cedează, folosind cu eficacitate încrucișările false pe o parte pentru o apariție din partea opusă, uneori din blocaj, a lui « Osu » (Iecheli), am condus din « cap în cap ». De altfel, chiar dacă de la italieni au lipsit doi jucători, nu asta a decis soarta partidei.

A urmat după acest joc cealaltă semifinală, Finlanda-Israel, în care ultimii nu au reușit să contracareze înălțimea celor mari: Vainic (2,05 m), Manninen (2,02) și Liimo (2,00 m), au comis multe greșeli personale și au cedat la 13 puncte.

Urma deci să întîlnim în finala turneului de la Tampere echipa Finlandei, care și de data aceasta avea să lupte din răsputeri ca să obțină măcar locul V. Și în acest joc am intrat cu încredere sporită în urma victoriei obținute în fața Italiei și folosind numai presingul, apărarea om la om agresivă, nu le-am permis finlandezilor să ne conducă la scor în nici un moment. Foarte curioasă a fost tactica adoptată de ei: după 15 minute în care s-au apărat om la om, și văzînd că sînt depășiți, au trecut într-o zonă 1-2-2 foarte agresivă și numai nefructificarea ocaziilor ce s-au ivit la linia de aruncări libere și în dreapta coșului ne-au împiedicat să ne distanțăm. De data aceasta arbitrajul corect al aceluiași suedez Pasbro și al polonezului Klimaj au asigurat buna desfășurare a jocului.

În concluzie, locul V este un loc ocupat după o luptă grea, în care fluctuațiile morale proprii unei astfel de competiții ne-au împiedicat în unele jocuri să aplicăm tactica preconizată. În orice caz, comportarea echipei noastre, atît în teren, cît și în afara terenului, jocul uneori spectaculos și sportiv ne-au atras simpatia publicului finlandez, care a culminat în jocul cu Iugoslavia, cînd aproape 10 000 de spectatori au scandat numele țării noastre, desigur și pentru că aveau interes ca noi să cîștigăm acest meci, susținîndu-ne la fel și în partidele următoare. De altfel și micul grup de turiști români a reușit să organizeze o galerie remarcabilă.

În ceea ce privește relațiile cu F.I.B.A., cu conducătorii, arbitrii și antrenorii celorlalte delegații, încă cu un an în urmă, printr-o atitudine de curtoazie, de amabilitate, am legat o serie de prietenii și am constatat la acest campionat că arbitrii nu numai că nu ne-au defavorizat, ba chiar ne-au simpatizat.

Am dus o muncă susținută cu jucătorii noștri ca să aibă o ținută corectă față de oficialii jocurilor; această muncă a fost deosebit de difi-

cilă, deoarece mulți dintre ei erau obişnuiți din campionatul intern să se manifeste ostil deciziilor arbitrilor şi chiar să protesteze. Cu greu au înțeles ei să renunțe la aceste atitudini şi dacă pînă la Campionatele europene am mai avut de înregistrat unele gesturi, aici ele au dispărut cu desăvîrşire.

Rezultatul obținut de reprezentativa României se repercutează pozitiv asupra baschetului nostru în general, şi avem posibilitatea ca în continuare să îmbunătățim activitatea la toate nivelele şi din toate punctele de vedere.

GENERALITĂŢI ASUPRA CELEI DE-A XV-A EDIŢII A CAMPIONATELOR EUROPENE DE BASCHET MASCULIN

Cea de-a XV-a ediţie a Campionatelor europene de baschet masculin, organizată în anul 1967, în Finlanda, în perioada 28 septembrie — 8 octombrie, a reunit la startul ei un număr de 16 echipe.

Datorită numărului mare de ţări înscrise, Federaţia Internaţională de Baschet Amator (F.I.B.A.) a fost obligată să organizeze turnee de calificare pentru desemnarea unui număr de 12 echipe reprezentative, ştiut fiind că patru ţări — Uniunea Sovietică, Polonia, Iugoslavia şi Bulgaria — primiseră acest drept datorită poziţiilor ocupate în clasament la precedenta ediţie a campionatelor, desfăşurată la Moscova în 1965.

Turneele de calificare s-au disputat:

— la Halle (R.D. Germană) între 5—7 mai 1967, unde jocurile au dat cîştig de cauză selecţionatelor R.D. Germane şi Cehoslovaciei, în dauna Austriei şi Suediei;

— la Anvers (Belgia), unde turneul s-a desfăşurat între 10—12 noiembrie 1966 şi a calificat formaţiile Israelului şi Belgiei, care au eliminat Anglia şi Danemarca;

— Franţa şi Spania au obţinut calificarea în faţa reprezentativelor Portugaliei şi Elveţiei, la turneul de la Paris din 20—23 noiembrie 1966, iar Ungaria şi Olanda la turneul de la Oldenburg (R.F. a Germaniei), eliminînd din competiţie echipa ţării gazdă şi a Scoţiei;

— în sfîrşit, România şi Grecia au primit dreptul de participare, în detrimentul Turciei, la Campionatul balcanic disputat în decembrie 1966 la Sofia. În urma acestor rezultate, cele 16 echipe reprezentative au fost împărţite prin tragere la sorţi în 2 grupe de cîte 8 echipe, urmînd ca jocurile în aceste serii să se dispute sistem turneu.

Atît la Helsinki, cît şi la Tampere (unde s-au disputat cele două serii), jocurile s-au desfăşurat într-o organizare excelentă, în două săli cu o mare capacitate (ambele şi patinoare artificiale). Patinoarul de la Helsinki, denumit şi Sala sporturilor de gheață, putea găzdui nu mai puțin de 11000 spectatori, iar cel de la Tampere pînă la 5000 de spectatori. În mijlocul celor două patinoare au fost montate podiumuri de joc formate din plăci, vopsite cu un lac special care dădea impresia că sînt de plastic. Deşi podeaua era lucioasă, ghetele de baschet aveau o aderență deosebită. Panourile de baschet erau din plexiglas, avînd inele montate direct pe acest material, fapt care le făcea mult mai rigide decît cele existente în țara noastră.

Cronometrul şi scorerul electric se aflau instalate deasupra terenului de joc (în realitate patru cronometre şi scoraje, alcătuind un cub), creînd posibilitatea informării din orice unghi al sălii şi terenului asupra minutelor sau secundelor de joc, precum şi a scorului.

Dacă la Helsinki, unde evolua țara gazdă, numărul spectatorilor a fost în permanență mare (sala fiind aproape plină în multe din zilele în care reprezentativa Finlandei susținea partide dificile), nu acelaşi lucru putem spune despre asistența de la Tampere, unde cifra maximă s-a ridicat la cel mult 2 500 de spectatori.

Publicul, entuziast, cunoscător al regulamentului de joc, corect, bineînțeles aprig susținător al echipei sale reprezentative, a mai avut două simpatii — echipele Spaniei şi mai ales României, cărora le-a adresat multe încurajări, aplauze etc.

Partidele desfăşurate în cadrul celor 2 serii, de-a lungul celor 7 etape (cu o singură pauză după cea de-a patra întîlnire), au oferit jocuri spectaculoase, echilibrate şi de o valoare deosebită. După adiționarea punctelor obținute în aceste partide, clasamentele celor două grupe au arătat astfel:

Grupa A: Helsinki

1.	Cehoslovacia	7	6	1	550 : 451	= 13 p
2.	Polonia	7	6	1	554 : 485	= 13 p
3.	Finlanda	7	5	2	479 : 449	= 12 p
4.	România	7	4	3	483 : 497	= 11 p
5.	Iugoslavia	7	4	3	523 : 457	= 11 p
6.	Spania	7	2	5	526 : 579	= 9 p
7.	Belgia	7	1	6	500 : 581	= 8 p
8.	Olanda	7	0	7	454 : 570	= 7 p

Grupa B: Tampere

1. U.R.S.S.	7	7	0	640 : 431	=	14 p
2. Bulgaria	7	4	3	475 : 473	=	11 p
3. Italia	7	4	3	490 : 480	=	11 p
4. Israel	7	4	3	493 : 513	=	11 p
5. Grecia	7	3	4	449 : 509	=	10 p
6. Franța	7	3	4	422 : 480	=	10 p
7. Ungaria	7	2	5	418 : 464	=	9 p
8. R.D.G.	7	1	6	435 : 472	=	8 p

Din aceste clasamente se desprinde o mare surpriză survenită în grupa A, și anume, nesituarea în primele patru locuri a selecționatei Iugoslaviei, vicecampioană mondială în același an. În grupa B departajarea s-a făcut între echipele clasate pe locurile II-III-IV (Bulgaria, Italia și Israel) pe baza coșaverajului direct dintre aceste formații, aflate la egalitate de puncte. De asemenea mai trebuie relevat faptul că reprezentativa R.D. Germane, clasată în campionatul european precedent pe locul V și care dovedise o bună formă înainte de începerea jocurilor din Finlanda, s-a situat pe ultimul loc.

După o zi de pauză binemeritată, în care unele echipe și-au mutat cartierul general de la Helsinki la Tampere, iar celelalte invers, au continuat partidele finale care au stabilit clasamentul general. După ultimele două zile de înverșunate întreceri, clasamentul definitiv s-a prezentat astfel:

1. U.R.S.S.
2. Cehoslovacia
3. Polonia
4. Bulgaria
5. România
6. Finlanda
7. Italia
8. Israel
9. Iugoslavia
10. Spania
11. Franța
12. Grecia
13. Ungaria
14. R.D. Germană
15. Belgia
16. Olanda

Aruncări din acțiune

1. U.R.S.S.	**646 : 337**	**=**	**52,2%**
2. Cehoslovacia	**576 : 270**	**=**	**46,8%**
3. Polonia	**606 : 294**	**=**	**46,8%**
4. Ungaria	**519 : 237**	**=**	**45,7%**
5. Bulgaria	**566 : 254**	**=**	**44 %**

6.	Iugoslavia	642 : 281	=	43,7%
7.	România	572 : 247	=	43 %
8.	Italia	599 : 257	=	42,8%
9.	Finlanda	615 : 263	=	42,7%
10.	Israel	608 : 256	=	42,2%
11.	Belgia	666 : 269	=	40,5%
12.	R.D. Germană	594 : 234	=	39,4%
13.	Spania	701 : 276	=	39 %
14.	Olanda	660 : 251	=	39 %
15.	Grecia	626 : 236	=	37,6%
16.	Franța	517 : 188	=	36,7%

Aruncări libere

1.	România	168 : 120	=	73 %
2.	Spania	241 : 153	=	71 %
3.	R.D. Germană	160 : 103	=	69,4%
4.	Polonia	168 : 116	=	69 %
5.	Cehoslovacia	250 : 170	=	68 %
6.	Iugoslavia	202 : 137	=	67,8%
7.	Franța	162 : 109	=	67,2%
8.	Grecia	211 : 140	=	66,5%
9.	U.R.S.S.	239 : 154	=	64,5%
10.	Bulgaria	209 : 135	=	64,5%
11.	Belgia	182 : 117	=	64,3%
12.	Ungaria	178 : 112	=	63 %
13.	Italia	168 : 104	=	62 %
14.	Olanda	162 : 98	=	60,5%
15.	Finlanda	172 : 103	=	60 %
16.	Israel	186 : 98	=	52,5%

Urmărire în apărare

1–2.	Finlanda	226
1–2.	Cehoslovacia	226
3.	Ungaria	205
4.	Bulgaria	202
5.	Spania	198
6–7.	U.R.S.S.	196
6–7.	Iugoslavia	196
8–9.	Grecia	193
8–9.	R.D. Germană	193
10.	Israel	191
11.	Belgia	188
12.	Polonia	180
13.	Olanda	175
14.	Italia	156
15–16.	Franța	154
15–16.	România	154

Recuperări în atac

1. U.R.S.S.	144		9. Cehoslovacia	115
2. Iugoslavia	142		10. Belgia	109
3. Spania	133		11. Franța	108
4. Olanda	130		12. Polonia	107
5. Israel	126		13–14. România	104
6. Finlanda	122		13–14. Grecia	104
7. R.D. Germană	121		15. Bulgaria	94
8. Italia	118		16. Ungaria	90

Clasamentul coșgeterilor

1. Georgios Kolokihtas	(Grecia)	236 puncte
2. Emiliano Rodriguez	(Spania)	178 puncte
3. Vladimir Cvetkovic	(Iugoslavia)	160 puncte
4. Massimo Masini	(Italia)	159 puncte
5. Ekehard Iecheli	(România)	156 puncte
6. Alain Gilles	(Franța)	152 puncte
7. Mieczyslaw Lopatka	(Polonia)	152 puncte
8. Alfonso Martinez	(Spania)	139 puncte
9. Tanhum Cohen-Mintz	(Israel)	128 puncte
10. Jiri Zidek	(Cehoslovacia)	126 puncte

ECHIPELE PARTICIPANTE ÎN GRUPA DE LA TAMPERE

Bulgaria

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Emil Mihailov	24	90	200		Ț.S.K.A. Sofia
5 Slaveiko Raitcev	23	80	187		Akademik Sofia
6 Pando Pandov	20	88	196		Akademik Sofia
7 Kristo Doicinov	20	95	202		Spartak Sofia
8 Georgi Guenev	20	92	199		Akademik Sofia
9 Boris Krastev	22	74	178		Lokomotiv Sofia
10 Mincio Dimov	27	72	178		Spartak Sofia
11 Țvetko Barciovski	33	85	193		Ț.S.K.A. Sofia
12 Ivan Vodeniciarski	20	87	194		Botevgrad
13 Boicio Branciov	19	96	200		Bourgas

14 Temelaki Dimitrov	20	89	196		Ţ.S.K.A. Sofia
15 Georgi Kristov	20	78	184		Botevgrad

Notă : *a* = vîrstă
b = greutate
c = înălţime
d = număr de jocuri internaţionale
e = clubul

Grecia

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Apostolos Tsavas	24	69	171		AEK
5 Georgios Barlas	24	80	186		Sportig AO
6 Konstantinos Politis	25	80	185		Panathinaikos
7 Georgios Kolokihtas	22	90	190		Panathinaikos
8 Christos Zoupas	23	76	178		AEK
9 Panagiotis Maglos	24	92	195		AO Pagratiou
10 Basil Coumas	26	89	186		AEK
11 Efstratios Bazios	20	80	179		MAS Aetos
12 Eas Larentzakis	23	90	190		AEK
13 Konstantinos Diamantopoulos	21	75	182		Sportig AO
14 Georgios Trontzos	26	108	215		AEK
15 Andreas Haikalis	24	90	190		Panathinaikos

Antrenori : Mihail Pantazopoulos şi Evagelos Nikitopoulos; conducătorul delegaţiei : Panagiotis Lambropoulos

Franţa

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Francis Schneider	18	75	187	12	Le Mans
5 Charles Tassui	23	90	195	17	SA Lyon
6 Alain Gilles	22	73	188	80	Villeaurbanne
7 Jean Degros	28	83	182	122	Denain
8 Alain Schol	23	94	200	39	JA Vichy
9 Michel Le Ray	24	82	185	83	Villeurbanne
10 Jean-Claude Bonato	21	93	199	49	Antibes
11 Jean-Pierre Staelens	22	90	195	17	Denain
12 Michel Longueville	21	95	204	25	Stade Français
13 Gérard Lespinasse	22	88	194	21	SA Lyon
14 Claude Peter	20	78	189	16	Le Mans
15 Alain Durand	21	82	197	18	Villeurbanne

Antrenori : Joe Jaunay şi Camille Mutterer; conducătorul delegaţiei : Robert Busnel

Ungaria

	a	b	c	d	e
4 Laszlo Orbay	24	87	193	60	MAFC
5 Laszlo Gabanyi	32	94	202	170	MAFC
6 György Polik	28	82	193	125	MAFC
7 Jozsef Kovacs	30	79	186	31	Baja
8 Gabor Kulcsar	25	86	197	42	MAFC
9 Jozsef Prieszol	25	93	194	83	MAFC
10 Valer Banna	28	84	191	73	Honved
11 Imre Nyitrai	21	101	202	18	Honved
12 Laszlo Koranyi	25	98	200	30	MAFC
13 Istvan Halmos	26	81	185	85	Honved
14 Ödön Lendvai	25	97	198	15	Honved
15 Tibor Kangyal	25	78	186	77	MAFC

Antrenori: Janos Szabo și Ressö Eszeki; conducătorul delegației: Ferenc Hepp

U.R.S.S.

	a	b	c	d	e
4 Anatoli Krikun	19	85	188	4	Tartto Kalev
5 Modestas Paulauskas	22	88	194	100	Zalgiris Kaunas
6 Zurab Sakandelidze	24	83	187	97	Dinamo Tbilisi
7 Alzan Zarmuhamedov	23	90	204	4	Burevestnik Tașkent
8 Juri Selihov	24	80	187	70	Burevestnik Moscova
9 Anatoli Polivoda	20	110	200	55	Stroitel Kiev
10 Sergei Belov	23	85	191	50	Sverdlovsk Uralmaș
11 Priit Tomson	25	86	191	75	Tartto Kalev
12 Tönno Lepmets	29	100	194	15	Tartto Kalev
13 Gennadi Volnov	28	92	201	196	Ț.S.K.A. Moscova
14 Jaak Lipso	27	95	200	165	Ț.S.K.A. Moscova
15 Vladimir Andreiev	22	91	215	47	Ț.S.K.A. Moscova

Antrenori: Aleksander Gomelski și Juri Ozerov; conducătorul delegației: Roman Zubov

Israel

	a	b	c	d	e
4 Tanhum Cohen-Mintz	28	95	204	70	Makabi Tel Aviv
5 Offer Eshed	25	82	192	64	Hapoel Holon
6 Gabriel Teichner	22	92	203	7	Hapoel Nir Dabid

7	William Wold	29	73	182	7	Hapoel Tel Aviv
8	Shmuel Avisar	20	81	196	7	Hapoel Haifa
9	Igal Dar	31	71	176	63	Hapoel Haifa
10	Avraham Gat	23	85	196	48	Hapoel Tel Aviv
11	Gershon Dekel	24	75	186	7	Hapoel Tel Aviv
12	David Kaminski	29	89	188	47	Hapoel Tel Aviv
13	Avraham Hoffman	29	84	188	47	Makabi Tel Aviv
14	Haim Shtarkman	23	72	176	42	Makabi Tel Aviv
15	Uri Shtern	28	80	194	56	Hapoel Afikim

Antrenor: Shimon Shelah; conducători ai delegației :Dov Prusak și Mose Edelstein.

Italia

		a	*b*	*c*	*d*	*e*
4	Lino Paschini	21	88	198	—	Apu Snaidero
5	Gianluigi Iessi	22	81	185	28	Boario
6	Carlo Recalcati	22	80	185	21	Oransoda Cantu
7	Alberto Merlati	24	102	205	21	Oransoda Cantu
8	Giulio Iellini	20	78	189	7	Simmenthal Milano
9	Fernando Fattori	22	88	193	30	Butangas Pesaro
10	Gabriele Vianello	29	89	192	102	Noalex Venezia
11	Gianfranco Fantin	21	78	183	20	Simmenthal Milano
12	Massimo Massini	22	106	206	71	Simmentahl Milano
13	Sauro Bufalini	26	95	200	98	Ignis Varese
14	Massimo Cosmelli	24	78	182	64	Candy Bologna
15	Ottorino Flaborea	24	98	200	39	Ignis Varese

Antrenor: Nello Paratore

R.D.G.

4	Hans-Joachim Kirstein	24	73	188	34	TSC Berlin
5	Eckehard Wendt	20	90	203	2	TSC Berlin
6	Herbert Kulik	33	71	188	168	TSC Berlin
7	Berndt Prall	21	93	204	40	DHfK Leipzig
8	Volkhardt Uhlig	25	79	186	127	Chemie Halle
9	Hans-Joachim Flau	27	88	198	89	ASK Leipzig
10	Gerd Höhne	25	73	196	68	ASK Leipzig
11	Detlef Knoll	24	105	205	19	ASK Leipzig
12	Günther Adam	25	99	200	75	ASK Leipzig
13	Wolfgang Jahn	24	87	190	70	ASK Leipzig

14 Karl-Friedrich Stahl	27	104	214	105	Dynamo Berlin
15 Dieter Schultze	25	90	207	87	Chemie Halle

Antrenori: Werner Krüger și Friedrich Mahlo; conducătorul delegației: Hans-Joachim Otto

ECHIPELE PARTICIPANTE ÎN GRUPA DE LA HELSINKI

Belgia

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Kamiel Dierckx	25	71	181	41	Racing Mechelen
5 Willy Ivens	27	74	186	10	Avanti
6 Jozef Eygel	34	82	184	121	Antwerpse
7 Rene Aerts	30	80	183	48	Standard Liège
8 Lucien Michelet	25	78	182	31	Racing Mechelen
9 Robert van Herzele	28	75	180	49	Racing Mechelen
10 Raoul Schoeters	23	85	183	1	Oxaco
11 John Loridon	30	100	205	107	Racing Mechelen
12 Walter Dhondt	24	90	192	11	Antwerpse
13 Lucien Vankersschaever	28	102	198	90	Racing Mechelen
14 Etienne Geerts	20	78	185	3	Antwerpse
15 Alfons Declerck	27	95	202	2	Avanti

Antrenori: Rene Mol și Pierre Huge; conducătorul delegației: Joseph Vanhulle

Spania

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Ramón Guardiola	23	85	191	14	Real Madrid
5 Angel Serrano	24	79	183	15	KAS
6 Carlos Luquero	20	99	195	29	KAS
7 Enrique Margall	23	84	195	22	Badalona
8 José Luis Sagi-Vela	23	88	190	5	Estudiantes
9 Antonio Nava	19	80	191	2	Real Madrid
10 Emiliano Rodriguez	30	80	187	118	Real Madrid
11 José Laso	29	71	175	10	KAS
12 Alfonso Martinez	30	95	197	102	Badalona
13 Francisco Buscato	27	76	177	116	Badalona
14 José Manuel Monsalve	23	96	198	48	KAS
15 José Ramon Ramos	24	79	179	55	Real Madrid

Antrenor: Antonio Diaz Miguel; conducătorul delegației: Eduardo H. Villaamil

Iugoslavia

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Borut Bassin	23	74	177	26	Olimpia Ljubljana
5 Ljubodrag Simonovic	18	86	194	10	Crvena Zvezda
6 Zoran Maroevic	25	90	203	17	Beograd OKK
7 Dragan Kapicic	18	86	196	—	Crvena Zvezda
8 Vladimir Cvetkovic	26	90	197	51	Crvena Zvezda
9 Dragoslav Raznatovic	26	90	190	55	Radnicki
10 Ratimir Tvrdic	24	78	184	23	Split
11 Kresimir Cosic	18	83	205	15	Zadar
12 Damir Solman	18	81	199	10	Mladost Zagreb
13 Goran Brajkovic	19	80	180	10	Zadar
14 Aljosa Zorga	20	86	201	10	Olimpia Ljubljana
15 Petar Skansi	24	103	207	22	Split

Antrenor: Ranko Zeravica; conducătorul delegației: Zeljko Cindric

Polonia

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Miroslaw Kuczynski	20	86	201	11	Legia
5. Wlodzimierz Trams	23	85	189	29	Legia
6 Czeslaw Malec	26	83	194	74	Wisla
7 Henryk Cegielski	22	81	192	47	Legia
8 Maciej Chojnacki	25	82	192	14	Lech
9 Waldemar Kozak	19	85	202	4	Lublinianka
10 Grzegorz Korcz	21	89	194	9	AZS Poznan
11 Bogdan Likszo	27	108	200	126	Wisla
12 Mieczyslaw Lopatka	28	96	196	136	Slask
13 Kazimierz Frelkiewicz	27	75	181	124	Slask
14 Boleslaw Kwiatkowski	25	81	185	40	AZS Warszawa
15 Zbigniew Dregier	32	75	180	184	Wybrzeze

Antrenori: Witold Zagorski și Adam Baglejewski; conducătorul delegației: Marian Kozlowski

Cehoslovacia

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Jiri Marek	27	73	180	46	Sparta
5 Jiri Zidek	23	107	206	53	Slavia Praha
6 Jan Bobrovsky	22	99	200	71	Spartak Brno

7 Celestyn Mrazek	26	96	200	18	Sparta
8 Frantisek Konvicka	29	88	192	174	Spartak Brno
9 Karel Baroch	28	76	180	87	Slavia Praha
10 Robert Mifka	26	99	201	98	Spartak Brno
11 Jiri Zednicek	22	86	191	38	Slavia Praha
12 Vladimir Pistelak	27	88	190	157	Spartak Brno
13 Jiri Ammer	25	85	189	29	Slavia Praha
14 Bohumil Tomasek	31	105	199	181	Slavia Praha
15 Jiri Ruzicka	26	87	186	93	Slavia Praha

Antrenor: Vladimir Heger; conducătorul delegației: Jiri Doskocil.

Olanda

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Petrus Rijsewik	21	74	181	17	Landlust
5 Antonie Boot	26	79	185	54	Blue Stars
6 Jan Bruin	30	73	180	62	Punch
7 Frank Kales	24	85	189	32	Flamingo's
8 Antonius van der Kroon	22	75	185	8	Landlust
9 Frederik Witte	32	103	204	42	Landlust
10 Karel Vrolijk	21	89	187	19	Herly
11 Erik Jager	24	82	186	2	Flamingo's
12 Roelof Tuinstra	21	86	197	8	SVE
13 Erik van Woerkom	20	96	202	—	Juventus
14 Franciscus de Haan	28	85	181	56	Punch
15 Karel Pastor	21	100	203	16	Destelbergen

Antrenori: Egon Steuer și Albert Mandersloot; conducătorul delegației: Piet Storm

România

	a	*b*	*c*	*d*	*e*
4 Adolf Cernea	25	90	200	29	Dinamo
5 Gheorghe Novac	22	85	196	39	Dinamo
6 Dragoș Nosievici	29	82	184	113	Steaua
7 Alin Savu	25	85	190	61	Steaua
8 Ekehardt Iecheli	22	82	194	44	Politehnica
9 Mihai Albu	29	78	184	106	Dinamo
10 Gheorghe Barău	28	75	186	8	Steaua
11 Nicolae Bîrsan	27	76	185	25	St. Roșu

12 Cristian Popescu	30	72	189	117	Rapid
13 Titus Tarău	21	87	198	22	ICF
14 Radu Diaconescu	23	80	186	33	Politehnica
15 Horia Demian	25	94	200	101	Universitatea Cluj

Antrenor: Alexandru Popescu; conducătorul delegației: Ion Tulpan

Finlanda

	a	*b*	*c*	*d*	e
4 Veikko Vainio	19	96	205	23	KTP
5 Uolevi Manninen	30	106	202	93	Honka
6 Karri Liimo	23	94	200	79	HKT
7 Karri Lahti	21	93	200	37	Honka
8 Pertti Laanti	28	87	196	110	HKT
9 Martti Liimo	26	86	195	99	HKT
10 Kari Rönnholm	22	85	193	47	Honka
11 Lars Karell	20	86	190	34	Honka
12 Jorma Pilkevaara	22	84	187	82	Honka
13 Olavi Ahonen	26	76	185	42	TPyrintö
14 Teijo Finneman	23	77	183	71	HKT
15 Jyrki Immonen	22	75	183	60	Honka

Antrenori: Kalevi Tuominen și Robert Petersen; conducătorul delegației: Reijo Raulas

REZULTATELE TEHNICE ÎNREGISTRATE ÎN CELE DOUĂ GRUPE

Grupa I, Helsinki

	Spania	România	Belgia	Iugoslavia	Finlanda	Olanda	Polonia	Cehoslovacia
Spania	—	85 : 88	89 : 76	68 : 82	69 : 76	79 : 71	71 : 88	65 : 98
România	88 : 85	—	77 : 74	75 : 73	51 : 57	83 : 64	58 : 75	51 : 69
Belgia	76 : 89	74 : 77	—	66 : 73	62 : 82	82 : 70	68 : 98	72 : 92
Iugoslavia	82 : 68	73 : 75	73 : 66	—	68 : 59	96 : 46	65 : 69	66 : 74
Finlanda	76 : 69	57 51	82 : 62	59 : 68	—	83 : 70	68 : 80	54 : 49
Olanda	71 : 79	64 : 83	70 : 82	46 : 96	70 : 83	—	65 : 69	68 : 78
Polonia	88 : 71	75 : 58	98 : 68	69 : 65	80 : 68	69 : 65	—	75 : 90
Cehoslovacia	98 : 65	69 : 51	92 : 72	74 : 66	49 : 54	78 : 68	90 : 75	—

Grupa a II-a, Tampere

	Bulgaria	Ungaria	Israel	U.R.S.S.	Italia	R.D.G.	Grecia	Franța
Bulgaria	—	66 : 58	78 : 61	61 : 84	73 : 71	68 : 66	64 : 66	65 : 67
Ungaria	58 : 66	—	56 : 60	54 : 85	80 : 73	59 : 55	60 : 69	51 : 56
Israel	61 : 78	60 : 56	—	65 : 93	67 : 70	75 : 67	91 : 81	75 : 68
U.R.S.S.	84 : 61	85 : 54	93 : 65	—	105 : 91	83 : 67	83 : 41	108 : 52
Italia	71 : 73	73 : 80	70 : 67	91 : 105	—	64 : 55	74 : 58	47 : 42
R.D.G.	58 : 66	55 : 59	67 : 75	67 : 83	55 : 64	—	69 : 56	56 : 68
Grecia	66 : 64	69 : 60	81 : 91	41 : 83	58 : 74	56 : 69	—	78 : 69
Franța	67 : 65	56 : 51	68 : 75	51 : 108	42 : 47	68 : 56	69 : 78	—

CORPUL ARBITRILOR INTERNAȚIONALI DELEGAȚI LA CEA DE-A XV-A EDIȚIE A CAMPIONATELOR EUROPENE

La Helsinki

A. *Arbitrii invitați de F.I.B.A.*

1. Harry Keats — Anglia
2. Theodor Schrober — R.F.G.
3. Roger Weber — Elveția

La Tampere

A. *Arbitrii invitați de F.I.B.A.*

1. Lars Parsbro — Suedia
2. Heimo Komusaari — Finlanda

B. *Arbitrii reprezentînd țările participante*

La Helsinki:

1. Semion Afanasiev — U.R.S.S.
2. Luigi Cicoria — Italia
3. Ervin Kassai — Ungaria
4. Lazar Kamenik — Bulgaria
5. Jacob Handelsman — Israel
6. René Blanchouin — Franța
7. Günther Landert — R.D.G.
8. Konstantinos Dimou — Grecia

La Tampere:

1. Vladimir Novotny — Cehoslovacia
2. Mieczyslaw Klimaj — Polonia
3. Dan Chiriac — România
4. Pieter Leegwater — Olanda
5. Jan Brands — Belgia
6. Dragas Jaksic — Iugoslavia
7. Pentti Hilke — Finlanda
8. Leo Allbom — Finlanda

În total au condus jocurile « europenelor », inclusiv semifinalele și finalele, 21 de arbitri internaționali.

LOTURILE SPORTIVILOR ROMÂNI CARE AU PARTICIPAT LA CAMPIONATELE EUROPENE DE BASCHET IN CADRUL CELOR 15 EDIŢII

Ediţia I, 1935, Geneva

Emma Dumitrescu şi C. Riegler (fundaşi); Bălteanu, Samy Gruenştein (Gruia) şi Nicu Grozăvescu (atacanţi); Nae Alexandrescu, M. Bercuş şi O. Belitoreanu (rezerve). Conducători tehnici: C.O. Lecca şi Genu Grozăvescu.

Ediţia a V-a, 1947, Praga

C. Herold, Al, Popescu, H. Kevorkian, S. Sădeanu, I. Vulescu, Gh. Teodorescu, H. Dlugoş, A. Neagu, C. Babaliescu, N. Bădulescu, V. Popescu, P. Marossi şi S. Ferencz. Conducător: C. Vîrgolici.

Ediţia a VIII-a, 1953, Moscova

C. Călugăreanu, C. Niculescu, A. Fodor, M. Erdogh, L. Nagy, A. Folbert, D. Niculescu, V. Kadar, E. Răducanu, Tr. Liţă, M. Nedef şi A. Petroşanu. Antrenor: Al. Popescu.

Ediţia a IX-a, 1955, Budapesta

M. Nedef, A. Folbert, E. Răducanu, L. Nagy, D. Niculescu, A. Fodor, M. Erdogh, C. Cojocaru, M. Spiridon, R. Popovici, E. Ganea, V. Kadar şi E. Niculescu. Antrenor: V. Popescu.

Ediţia a X-a, 1957, Sofia

A. Folbert, L. Nagy, M. Nedef, A. Fodor, M. Erdogh, E. Niculescu, E. Răducanu, Gr. Costescu, A. Borbelly, A. Novacek şi A. Beretchi. Antrenori: Al. Popescu şi V. Popescu.

Ediția a XI-a, 1959, Istanbul

A. Folbert, A. Fodor, M. Nedef, E. Niculescu, A. Novacek, Cr. Popescu, L. Toth, M. Popa, Th. Nedelea, D. Nosievici, E. Vizi și Gr. Costescu. Antrenor: C. Herold.

Ediția a XII-a, 1961, Belgrad

M. Nedef, A. Novacek, E. Niculescu, Cr. Popescu, D. Nosievici, M. Albu, H. Demian, H. Giurgiu, P. Visner, N. Viciu și Gh. Valeriu. Antrenori: C. Herold și D. Niculescu.

Ediția a XIII-a, 1963, Wroclaw

H. Demian, M. Cîmpeanu, Gh. Valeriu, M. Spiridon, E. Niculescu, M. Albu, Cr. Popescu, D. Nosievici, M. Nedef, H. Giurgiu, P. Visner și H. Kiss. Antrenor: V. Popescu.

Ediția a XIV-a, 1965, Moscova

M. Albu, A. Popovici, H. Demian, Gh. Novac, M. Spiridon, N. Ionescu, A. Savu, D. Nosievici, Cr. Popescu, M. Nedef și E. Iecheli. Antrenor: V. Popescu.

Ediția a XV-a, 1967, Helsinki

M. Albu, Cr. Popescu, N. Bîrsan, Gh. Novac, A. Cernea, H. Demian, D. Nosievici, A. Savu, E. Iecheli, T. Tarău, Gh. Barău și R. Diaconescu. Antrenor: Al. Popescu.

REZULTATELE TEHNICE ALE CAMPIONATELOR EUROPENE

I. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA GENEVA (ELVEȚIA), MAI 1935

Partide eliminatorii

Spania—Belgia	25 : 17
Cehoslovacia—Franța	23 : 21
Letonia—Ungaria	46 : 12
Italia—Bulgaria	42 : 23
Elveția—România	42 : 9

Semifinale

Letonia—Elveția	29 : 19
Spania—Cehoslovacia	21 : 17

Finala pentru locurile I—II

Letonia—Spania	24 : 18

Partidă pentru locurile III—IV

Cehoslovacia:Elveția	25 : 23

Alte partide disputate

Bulgaria—Ungaria	21 : 19
Ungaria—România	24 : 14
Italia—Bulgaria	36 : 22
Franța—Belgia	49 : 30
Franța—România	66 : 23
Belgia—Bulgaria	29 : 11
Franța—Italia	29 : 27

Clasament

1. Letonia
2. Spania
3. Cehoslovacia
4. Elveția
5. Franța
6. Belgia
7. Italia
8. Bulgaria
9. Ungaria
10. România

II. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA RIGA (LETONIA), MAI 1937

Partide eliminatorii

Grupa A

Lituania—Italia	22 : 20
Lituania—Estonia	26 : 19
Lituania—Egipt	21 : 7
Italia—Estonia	30 : 20
Italia—Egipt	w : 0
Estonia—Egipt	45 : 15

Clasament grupa A

1. Lituania	6 puncte
2. Italia	5 puncte
3. Estonia	4 puncte
4. Egipt	2 puncte

Grupa B

Franța—Polonia	29 : 24
Franța—Letonia	23 : 26
Franța—Cehoslovacia	26 : 19
Polonia—Letonia	32 : 25
Polonia—Cehoslovacia	29 : 19
Letonia—Cehoslovacia	44 : 11

Clasament grupa B

1. Franța	5 puncte
2. Polonia	5 puncte
3. Letonia	5 puncte
4. Cehoslovacia	3 puncte

Semifinale

Lituania—Polonia	31 : 25
Italia—Franța	36 : 22

Finala pentru locurile I—II

Lituania—Italia 24 : 23

Partida pentru locurile III—IV

Franța—Polonia 27 : 24

Alte partide disputate

Estonia—Letonia 41 : 19
Estonia—Cehoslovacia 39 : 20
Egiptul nu s-a mai prezentat.

Clasament general

1. Lituania	5. Estonia
2. Italia	6. Letonia
3. Franța	7. Cehoslovacia
4. Polonia	8. Egipt

III. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA KAUNAS (LITUANIA), MAI 1939

Rezultate tehnice

Lituania—Letonia	37 : 36	Polonia—Estonia	40 : 36
Lituania—Polonia	46 : 18	Polonia—Italia	43 : 27
Lituania—Franța	47 : 18	Polonia—Ungaria	43 : 20
Lituania Estonia	33 : 14	Polonia Finlanda	46 : 13
Lituania Italia	47 : 19	Franța—Estonia	33 : 31
Lituania—Ungaria	79 : 15	Franța—Italia	31 : 24
Lituania—Finlanda	112 : 9	Franța—Ungaria	45 : 19
Letonia—Polonia	43 : 29	Franța—Finlanda	73 : 11
Letonia—Franța	45 : 26	Estonia—Italia	29 : 22
Letonia—Estonia	25 : 26	Estonia—Ungaria	64 : 18
Letonia—Italia	47 : 19	Estonia—Finlanda	91 : 1
Letonia—Ungaria	58 : 24	Italia—Ungaria	27 : 21
Letonia—Finlanda	108 : 7	Italia—Finlanda	63 : 13
Polonia—Franța	38 : 36	Ungaria—Finlanda	43 : 16

Clasament general

1. Lituania	7	7	0	401 : 129
2. Letonia	7	5	2	353 : 172
3. Polonia	7	5	2	256 : 221

4.	Franța	7	4	3	262 : 215
5.	Estonia	7	4	3	291 : 172
6.	Italia	7	2	5	215 : 222
7.	Ungaria	7	1	6	160 : 341
8.	Finlanda	7	0	7	70 : 536

IV. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA GENEVA (ELVEȚIA), MAI 1946

Rezultate tehnice

Grupa A

Italia—Ungaria	39 : 31
Italia—Polonia	40 : 25
Italia—Luxemburg	75 : 15
Ungaria—Polonia	34 : 21
Ungaria—Luxemburg	48 : 10
Polonia—Luxemburg	45 : 28

Clasament

1. Italia
2. Ungaria
3. Polonia
4. Luxemburg

Grupa B

Franța—Olanda	47 : 18
Franța—Anglia	65 : 11
Olanda—Anglia	48 : 27

Clasament

1. Franța
2. Olanda
3. Anglia

Grupa C

Cehoslovacia—Elveția	20 : 17
Cehoslovacia—Belgia	38 : 33
Elveția—Bulgaria	33—23

Clasament

1. Cehoslovacia
2. Elveţia
3. Belgia

Semifinale

Cehoslovacia—Ungaria	42 : 28
Italia—Franţa	37 : 35

Finale

Pentru locurile I—II	Cehoslovacia—Italia	34 : 32
Pentru locurile III—IV	Ungaria—Franţa	38 : 32
Pentru locurile V—VI	Elveţia—Olanda	36 : 25
Pentru locurile VII—VIII	Belgia—Luxemburg	42 : 11
Pentru locurile IX—X	Polonia—Anglia	50 : 22

Clasament general

1. Cehoslovacia
2. Italia
3. Ungaria
4. Franţa
5. Elveţia
6. Olanda
7. Belgia
8. Luxemburg
9. Polonia
10. Anglia

V. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA PRAGA (CEHOSLOVACIA), 27.IV—4.V.1947

Rezultate tehnice

Grupa A

Cehoslovacia—Polonia	51 : 17
Cehoslovacia—România	64 : 25
Cehoslovacia—Olanda	93 : 19
Polonia—România	51 : 32
Polonia—Olanda	40 : 23
România—Olanda	50 : 42

Clasament

1. Cehoslovacia
2. Polonia
3. România
4. Olanda

Grupa B

Egipt—Belgia	46 : 35
Egipt—Italia	43 : 38
Egipt—Albania	104 : 19
Belgia—Italia	34 : 21
Belgia—Albania	114 : 11
Italia—Albania	60 : 15

Clasament

1. Egipt
2. Belgia
3. Italia
4. Albania

Grupa C

Franța—Bulgaria	67 : 32
Franța—Austria	100 : 6
Bulgaria—Austria	56 : 13

Clasament

1. Franța
2. Bulgaria
3. Austria

Grupa D

Uniunea Sovietică—Ungaria	62 : 33
Uniunea Sovietică—Iugoslavia	50 : 11
Ungaria—Iugoslavia	50 : 27

Clasament

1. Uniunea Sovietică
2. Ungaria
3. Iugoslavia

Semifinala A

Cehoslovacia—Belgia	33 : 29
Cehoslovacia—Franța	32 : 22
Cehoslovacia—Ungaria	52 : 48

Belgia—Franța	27 : 26
Belgia—Ungaria	30 : 27
Franța—Ungaria	45 : 41

Clasament

1. Cehoslovacia	3	3	0	116 : 99 = 6 puncte
2. Belgia	3	2	1	86 : 85 = 5 puncte
3. Franța	3	1	2	93 : 100 = 4 puncte
4. Ungaria	3	0	3	116 : 127 = 3 puncte

Semifinala B

Uniunea Sovietică—Egipt	46 : 32
Uniunea Sovietică—Polonia	36 : 18
Uniunea Sovietică—Bulgaria	55 : 23
Egipt—Polonia	52 : 28
Egipt—Bulgaria	51 : 38
Polonia—Bulgaria	32 : 27

Clasament

1. Uniunea Sovietică	3	3	0	137 : 73 = 6 puncte
2. Egipt	3	2	1	135 : 112 = 5 puncte
3. Polonia	3	1	2	78 : 115 = 4 puncte
4. Bulgaria	3	0	3	88 : 138 = 3 puncte

Alte partide

România—Austria	69 : 23
România—Albania	73 : 19
Austria—Albania	44 : 27

Clasament

1. România
2. Austria
3. Albania

Italia—Olanda	34 : 39
Italia—Iugoslavia	59 : 33
Olanda—Iugoslavia	26 : 32

Clasament

1. Italia
2. Olanda
3. Iugoslavia

Partide finale

Pentru locurile I—II	Uniunea Sovietică—Cehoslovacia	56 : 37
Pentru locurile III—IV	Egipt—Belgia	50 : 48
Pentru locurile V—VI	Franța—Polonia	62 : 29
Pentru locurile VII—VIII	Ungaria—Bulgaria	59 : 29
Pentru locurile IX—X	Italia—România	55 : 39
Pentru locurile XI—XII	Olanda—Austria	54 : 33
Pentru locurile XIII—XIV	Iugoslavia—Albania	90 : 13

Clasament general

1. Uniunea Sovietică
2. Cehoslovacia
3. Egipt
4. Belgia
5. Franța
6. Polonia
7. Ungaria
8. Bulgaria
9. Italia
10. România
11. Olanda
12. Austria
13. Iugoslavia
14. Albania

VI. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA CAIRO (EGIPT), 15—22 mai 1949

Rezultate tehnice — o singură grupă

Egipt—Franța	57 : 36	Grecia—Turcia	54 : 41
Egipt—Grecia	50 :29	Grecia—Olanda	46 : 28
Egipt—Turcia	57 : 44	Grecia—Siria	49 : 45
Egipt—Olanda	64 : 29	Grecia—Liban	45 : 36
Egipt—Siria	71 : 24	Turcia—Olanda	38 : 24
Egipt—Liban	57 : 30	Turcia—Siria	43 : 33
Franța—Grecia	41 : 36	Turcia—Liban	48 : 41
Franța—Turcia	47 : 33	Olanda—Siria	40 : 37
Franța—Olanda	58 : 25	Olanda—Liban	24 : 22
Franța—Siria	59 : 22	Siria—Liban	38 : 28
Franța—Liban	43 : 26		

Clasament general

1. Egipt	6	6	0	356 : 192 = 12 puncte
2. Franța	6	5	1	281 : 199 = 11 puncte
3. Grecia	6	4	2	269 : 241 = 10 puncte
4. Turcia	6	3	3	247 : 256 = 9 puncte

5. Olanda	6	2	4	180 : 265 =	8 puncte
6. Siria	6	1	5	189 : 287 =	7 puncte
7. Liban	7	0	7	183 : 265 =	6 puncte

VII. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA PARIS (FRANȚA), IUNIE 1951

Rezultate tehnice—grupele eliminatorii

Grupa A

Italia—Franța	37 : 49	Franța—Elveția	63 : 33
Italia—Olanda	53 : 28	Franța—Luxemburg	72 : 26
Italia—Elveția	67 : 35	Olanda—Elveția	48 : 44
Italia—Luxemburg	76 : 20	Olanda—Luxemburg	46 : 32
Franța—Olanda	48 : 50	Elveția—Luxemburg	68 : 36

Clasament

1. Italia	7 puncte (+13)
2. Franța	7 puncte (+10)
3. Olanda	7 puncte (—23)
4. Elveția	5 puncte
5. Luxemburg	4 puncte

Grupa B

U.R.S.S.—Turcia	58 : 34	Turcia—Austria	50 : 18
U.R.S.S.—Finlanda	74 : 36	Turcia—Danemarca	83 : 36
U.R.S.S.—Austria	71 : 34	Finlanda—Austria	53 : 27
U.R.S.S.—Danemarca	109 : 13	Finlanda—Danemarca	44 : 19
Turcia—Finlanda	60 : 42	Austria—Danemarca	33 : 26

Clasament

1. U.R.S.S.	8 puncte
2. Turcia	7 puncte
3. Finlanda	6 puncte
4. Austria	5 puncte
5. Danemarca	4 puncte

Grupa C

Bulgaria—Grecia	68 : 38
Bulgaria—Portugalia	77 : 32
Grecia—Portugalia	81 : 35

Clasament

1.	Bulgaria	4 puncte
2.	Grecia	3 puncte
3.	Portugalia	2 puncte

Grupa D

Belgia—Cehoslovacia	51 : 38
Belgia—R.F.G.	70 : 18
Belgia—Scoția	87 : 25
Cehoslovacia—R.F.G.	62 : 30
Cehoslovacia—Scoția	103 : 18
R.F.G.—Scoția	69 : 25

Clasament

1.	Belgia	6 puncte
2.	Cehoslovacia	5 puncte
3.	R.F.G.	4 puncte
4.	Scoția	3 puncte

Semifinala I

Franța—Bulgaria	56 : 49
Franța—Turcia	40 : 42
Franța—Belgia	53 : 49
Bulgaria—Turcia	52 : 45
Bulgaria—Belgia	51 : 41
Turcia—Belgia	38 : 32

Clasament

1. Franța	3	2	1	149 : 140	(+5)	= 5 puncte
2. Bulgaria	3	2	1	152 : 142	(0)	= 5 puncte
3. Turcia	3	2	1	125 : 124	(—5)	= 5 puncte
4. Belgia	3	0	3	122 : 142		= 3 puncte

Semifinala a II-a

U.R.S.S.—Cehoslovacia	53 : 37
U.R.S.S.—Italia	60 : 42
U.R.S.S.—Grecia	64 : 42
Cehoslovacia—Italia	66 : 34
Cehoslovacia—Grecia	54 : 40
Italia—Grecia	64 : 51

Clasament

1. U.R.S.S.	3	3	0	177 : 121 = 6 puncte
2. Cehoslovacia	3	2	1	157 : 127 = 5 puncte
3. Italia	3	1	2	140 : 177 = 4 puncte
4. Grecia	3	0	3	133 : 182 = 3 puncte

I semifinală pentru locurile I—IV

Cehoslovacia—Franța 59 : 50

Partidele pentru locurile V—VIII

Turcia—Grecia 42 : 36

A II-a semifinală pentru locurile I—IV

U.R.S.S.—Bulgaria 72 : 54

Partide pentru locurile V—VIII

Italia—Belgia 48 : 36

Partide finale pentru locurile I—VIII

Pentru locurile I—II	U.R.S.S.—Cehoslovacia	45 : 44 (19 : 19)
Pentru locurile III—IV	Franța—Bulgaria	55 : 52 (36 : 26)
Pentru locurile V—VI	Italia—Turcia	43 : 38 (26 : 18)
Pentru locurile VII—VIII	Belgia—Grecia	39 : 28 (24 : 9)

Partide pentru locurile IX—XVI

Grupa I

Finlanda—Olanda	66 : 52
Finlanda—Danemarca	62 : 35
Finlanda—Scoția	72 : 32
Olanda—Danemarca	55 : 17
Olanda—Scoția	55 : 28
Danemarca—Scoția	47 : 41

Clasament

1. Finlanda	3	3	0	201 : 119 = 6 puncte
2. Olanda	3	2	1	162 : 111 = 5 puncte
3. Danemarca	3	1	2	99 : 158 = 4 puncte
4. Scoția	3	0	3	101 : 175 = 3 puncte

Grupa a II-a

Austria—R.F.G.	39 : 37
Austria—Elveția	36 : 34
Austria—Portugalia	43 : 31
R.F.G.—Elveția	48 : 51
R.F.G.—Portugalia	47 : 39
Elveția—Portugalia	49 : 52

Clasament

1. Austria	3	3	0	118 : 102 = 6 puncte
2. R.F.G.	3	1	2	132 : 129 (+5) = 4 puncte
3. Elveția	3	1	2	134 : 136 (0) = 4 puncte
4. Portugalia	3	1	2	121 : 139 (—5) = 4 puncte

Partide pentru locurile IX—XVI

Pentru locurile IX—XII	Finlanda—R.F.G.	67 : 56 (31 : 27)
	Olanda—Austria	44 : 28 (22 : 13)
Pentru locurile XIII—XVI	Danemarca—Portugalia	46 : 39 (24 : 18)
	Elveția—Scoția	68 : 19 (30 : 10)

Partide finale pentru locurile IX—XVI

Pentru locurile IX— X	Finlanda—Olanda	57 : 52 (27 : 25)
Pentru locurile XI— XII	Austria—R.F.G.	51 : 49 (27 : 24)
Pentru locurile XIII—XIV	Elveția—Danemarca	54 : 22 (24 : 11)
Pentru locurile XV—XVI	Portugalia—Scoția	49 : 42 (27 : 24)

Clasament general

1. U.R.S.S.	7. Belgia	12. R.F.G.
2. Cehoslovacia	8. Grecia	13. Elveția
3. Franța	9. Finlanda	14. Danemarca
4. Bulgaria	10. Olanda	15. Portugalia
5. Italia	11. Austria	16. Scoția
6. Turcia		

VIII. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA MOSCOVA (U.R.S.S.), 23.V.—4.VI.1953

Rezultate tehnice—grupe eliminatorii

Grupa A

Cehoslovacia—Italia	59 : 43
Cehoslovacia—România	49 : 31

Cehoslovacia—Elveția	94 : 33
Italia—România	61 : 43
Italia—Elveția	82 : 32
România—Elveția	74 : 36

Clasament

1. Cehoslovacia = 6 puncte
2. Italia = 5 puncte
3. România = 4 puncte
4. Elveția = 3 puncte

Grupa B

Egipt—Franța	74 : 53
Egipt—R.F.G.	74 : 41
Egipt—Suedia	75 : 26
Franța—R.F.G.	76 : 44
Franța—Suedia	65 : 33
R.F.G.—Suedia	65 : 37

Clasament

1. Egipt = 6 puncte
2. Franța = 5 puncte
3. R.F.G. = 4 puncte
4. Suedia = 3 puncte

Grupa C

U.R.S.S.—Ungaria	65 : 54
U.R.S.S.—Belgia	59 : 31
U.R.S.S.—Danemarca	118 : 14
Ungaria—Belgia	57 : 35
Ungaria—Danemarca	95 : 30
Belgia—Danemarca	56 : 25

Clasament

1. U.R.S.S. = 6 puncte
2. Ungaria = 5 puncte
3. Belgia = 4 puncte
4. Danemarca = 3 puncte

Grupa D

Israel—Iugoslavia	55 : 57
Israel—Bulgaria	61 : 48

Israel—Finlanda	60 : 36
Israel—Liban	w : 0
Iugoslavia—Bulgaria	25 : 27
Iugoslavia—Finlanda	41 : 37
Iugoslavia—Liban	95 : 51
Bulgaria—Finlanda	61 : 45
Bulgaria—Liban	94 : 51
Finlanda—Liban	66 : 57

Clasament

1. Israel = 7 puncte (+11)
2. Iugoslavia = 7 puncte (0)
3. Bulgaria = 7 puncte (—11)
4. Finlanda = 5 puncte
5. Liban = 3 puncte

Partide finale pentru locurile I—VIII

U.R.S.S.—Ungaria	29 : 24	Franța—Israel	62 : 45
U.R.S.S.—Franța	80 : 51	Franța—Iugoslavia	56 : 39
U.R.S.S.—Cehoslovacia	49 : 41	Franța—Italia	52 : 54
U.R.S.S.—Israel	75 : 25	Franța—Egipt	73 : 62
U.R.S.S.—Iugoslavia	57 : 43	Cehoslovacia—Israel	53 : 59
U.R.S.S.—Italia	88 : 54	Cehoslovacia—Iugoslavia	64 : 66
U.R.S.S.—Egipt	66 : 27	Cehoslovacia—Italia	43 : 39
Ungaria—Franța	39 : 50	Cehoslovacia—Egipt	87 : 33
Ungaria—Cehoslovacia	39 : 44	Israel—Iugoslavia	40 : 29
Ungaria—Israel	66 : 20	Israel—Italia	47 : 42
Ungaria—Iugoslavia	69 : 51	Israel—Egipt	w : 0
Ungaria—Italia	49 : 38	Iugoslavia—Italia	48 : 45
Ungaria—Egipt	89 : 50	Iugoslavia—Egipt	58 : 29
Franța—Cehoslovacia	47 : 55	Italia—Egipt	51 : 60

Clasament general

1. U.R.S.S.	7	7	0	444 : 365 = 14 puncte	
2. Ungaria	7	4	3	375 : 282 = 11 puncte	(+30)
3. Franța	7	4	3	391 : 374 = 11 puncte	(+20)
4. Cehoslovacia	7	4	3	387 : 332 = 11 puncte	(+7)
5. Israel	7	4	3	238 : 327 = 11 puncte	(—37)
6. Iugoslavia	7	3	4	334 : 370 = 10 puncte	
7. Italia	7	1	6	323 : 387 = 8 puncte	
8. Egipt	7	1	6	271 : 426 = 7 puncte	

Partide pentru locurile IX—XVII

Grupa I

Belgia—Finlanda	59 : 49
Belgia—România	55 : 60
Belgia—Liban	74 : 66
Belgia—Suedia	75 : 38
Finlanda—România	59 : 51
Finlanda—Liban	74 : 66
Finlanda—Suedia	55 : 32
România—Liban	69 : 56
România—Suedia	74 : 43
Liban—Suedia	76 : 43

Clasament

1. Belgia	4	3	1	263 : 213 = 7 puncte	(+5)
2. Finlanda	4	3	1	216 : 185 = 7 puncte	(−2)
3. România	4	3	1	254 : 213 = 7 puncte	(−3)
4. Liban	4	1	3	241 : 239 = 5 puncte	
5. Suedia	4	0	4	156 : 280 = 4 puncte	

Grupa a II-a

Bulgaria—Elveția	71 : 52
Bulgaria—R.F.G.	82 : 50
Bulgaria—Danemarca	96 : 26
Elveția—R.F.G.	51 : 44
Elveția—Danemarca	65 : 42
R.F.G.—Danemarca	56 : 31

Clasament

1. Bulgaria	3	0	0	255 : 128 = 6 puncte
2. Elveția	3	2	1	168 : 163 = 5 puncte
3. R.F.G.	3	1	2	145 : 164 = 4 puncte
4. Danemarca	3	0	3	99 : 212 = 3 puncte

Partide pentru locurile IX—XII

Belgia—Elveția	59 : 43
Bulgaria—Finlanda	57 : 45

Partide pentru locurile XIII—XVI

România—Danemarca	80 : 53
R.F.G.—Liban	58 : 56

Partide pentru locurile IX—XVI

Pentru locurile	IX— X	Bulgaria—Belgia	71 : 53
Pentru locurile	XI— XII	Elveția—Finlanda	51 : 45
Pentru locurile	XIII—XIV	România—R.F.G.	69 : 59
Pentru locurile	XV—XVI	Liban—Danemarca	74 : 40

Clasament general

1. U.R.S.S.	7. Italia	12. Finlanda
2. Ungaria	8. Egipt	13. România
3. Franța	9. Bulgaria	14. R.F.G.
4. Cehoslovacia	10. Belgia	15. Liban
5. Israel	11. Elveția	16. Danemarca
6. Iugoslavia		17. Suedia

IX. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA BUDAPESTA (UNGARIA) 7.VI—19.VI.1955

Rezultate tehnice—grupe eliminatorii

Grupa A

Polonia—Iugoslavia	69 : 64
Polonia—Franța	57 : 55
Polonia—Austria	80 : 50
Polonia—Anglia	140 : 44
Iugoslavia—Franța	40 : 37
Iugoslavia—Austria	68 : 61
Iugoslavia—Anglia	98 : 53
Franța—Austria	72 : 56
Franța—Anglia	97 : 50
Austria—Anglia	69 : 48

Clasament

1. Polonia	8 puncte
2. Iugoslavia	7 puncte
3. Franța	5 puncte

4. Austria	5 puncte
5. Anglia	4 puncte

Grupa B

Ungaria—Italia	75 : 58
Ungaria—Turcia	66 : 55
Ungaria—Finlanda	94 : 58
Italia—Turcia	86 : 63
Italia—Finlanda	88 : 59
Turcia—Finlanda	83 : 66

Clasament

1. Ungaria	6 puncte
2. Italia	5 puncte
3. Turcia	4 puncte
4. Finlanda	3 puncte

Grupa C

U.R.S.S.—România	79 : 63
U.R.S.S.—Elveția	87 : 49
U.R.S.S.—Suedia	103 : 31
U.R.S.S.—Luxemburg	103 : 36
România—Elveția	63 : 39
România—Suedia	86 : 52
România—Luxemburg	68 : 40
Elveția—Suedia	72 : 52
Elveția—Luxemburg	73 : 50
Suedia—Luxemburg	54 : 52

Clasament

1. U.R.S.S.	8 puncte
2. România	7 puncte
3. Elveția	6 puncte
4. Suedia	5 puncte
5. Luxemburg	4 puncte

Grupa D

Cehoslovacia—Bulgaria	73 : 68
Cehoslovacia—R.F.G.	113 : 65
Cehoslovacia—Danemarca	100 : 28

Bulgaria—R.F.G.	97 : 54
Bulgaria—Danemarca	107 : 33
R.F.G.—Danemarca	52 : 36

Clasament

1. Cehoslovacia	6 puncte
2. Bulgaria	5 puncte
3. R.F.G.	4 puncte
4. Danemarca	3 puncte

Partide finale pentru locurile I—VIII

Ungaria—Cehoslovacia	65 : 75	U.R.S.S.—Polonia	101 : 76
Ungaria—U.R.S.S.	82 : 68	U.R.S.S.—Italia	54 : 48
Ungaria—Bulgaria	69 : 59	U.R.S.S.—România	84 : 66
Ungaria—Polonia	98 : 66	U.R.S.S.—Iugoslavia	75 : 52
Ungaria—Italia	81 : 65	Bulgaria—Polonia	67 : 57
Ungaria—România	71 : 60	Bulgaria—Italia	76 : 72
Ungaria—Iugoslavia	48 : 34	Bulgaria—România	73 : 46
Cehoslovacia—U.R.S.S.	81 : 74	Bulgaria—Iugoslavia	84 : 66
Cehoslovacia—Bulgaria	73 : 67	Polonia—Italia	67 : 59
Cehoslovacia—Polonia	68 : 72	Polonia—România	56 : 69
Cehoslovacia—Italia	96 : 48	Polonia—Iugoslavia	67 : 59
Cehoslovacia—România	91 : 69	Italia—România	73 : 70 (64 : 64) (29 : 29)
Cehoslovacia—Iugoslavia	49 : 52	Italia—Iugoslavia	69 : 66
U.R.S.S.—Bulgaria	82 : 62	România—Iugoslavia	93 : 68

Clasament general

1. Ungaria	7	6	1	514 : 427 = 13 puncte
2. Cehoslovacia	7	5	2	533 : 447 = 12 puncte
3. U.R.S.S.	7	5	2	538 : 467 = 12 puncte
4. Bulgaria	7	4	3	483 : 465 = 11 puncte
5. Polonia	7	3	4	461 : 516 = 10 puncte
6. Italia	7	2	5	434 : 510 = 9 puncte
7. România	7	2	5	473 : 516 = 9 puncte
8. Iugoslavia	7	1	6	397 : 485 = 8 puncte

Partide pentru locurile IX—XVIII

Grupa I

Finlanda—Anglia	94 : 60
Finlanda—Elveția	65 : 41

Finlanda—Austria	55 : 49
Finlanda—R.F.G.	65 : 53
Anglia—Elveția	59 : 53
Anglia—Austria	51 : 48
Anglia—R.F.G.	50 : 67
Elveția—Austria	65 : 41
Elveția—R.F.G.	35 : 34
Austria—R.F.G.	46 : 42

Clasament

1. Finlanda	4	4	0	279 : 203 = 8 puncte
2. Anglia	4	2	2	230 : 262 = 6 puncte
3. Elveția	4	2	2	199 : 199 = 6 puncte
4. Austria	4	1	3	184 : 213 = 5 puncte
5. R.F.G.	4	1	3	196 : 196 = 5 puncte

Grupa a II-a

Franța—Turcia	50 : 38
Franța—Luxemburg	84 : 30
Franța—Suedia	84 : 36
Franța—Danemarca	96 : 26
Turcia—Luxemburg	72 : 59
Turcia—Suedia	87 : 46
Turcia—Danemarca	82 : 33
Luxemburg—Suedia	65 : 59
Luxemburg—Danemarca	46 : 31
Danemarca—Suedia	41 : 51

Clasament

1. Franța	4	4	0	314 : 133 = 8 puncte
2. Turcia	4	3	1	279 : 188 = 7 puncte
3. Luxemburg	4	2	2	200 : 246 = 6 puncte
4. Suedia	4	1	3	192 : 277 = 5 puncte
5. Danemarca	4	0	4	134 : 275 = 4 puncte

Partide pentru locurile IX—XII

Franța—Anglia	103 : 55
Finlanda—Turcia	55 : 54

Partide pentru locurile XIII—XVI

Elveția—Suedia	54 : 43
Austria—Luxemburg	80 : 55

Partide finale pentru locurile IX—XVIII

Pentru locurile IX— X	Franța—Finlanda	65 : 48
Pentru locurile XI— XII	Turcia—Anglia	77 : 54
Pentru locurile XIII— XIV	Austria—Elveția	52 : 47
Pentru locurile XV— XVI	Luxemburg—Suedia	56 : 52
Pentru locurile XVII—XVIII	R.F.G.—Danemarca	51 : 49

Clasament final

1. Ungaria	7. România	13. Austria
2. Cehoslovacia	8. Iugoslavia	14. Elveția
3. U.R.S.S.	9. Franța	15. Luxemburg
4. Bulgaria	10. Finlanda	16. Suedia
5. Polonia	11. Turcia	17. R.F.G.
6. Italia	12. Anglia	18. Danemarca

X. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA SOFIA (BULGARIA), 20—30 IUNIE 1957

Rezultate tehnice—grupe eliminatorii

Grupa A

U.R.S.S.—Polonia	83 : 71
U.R.S.S.—Turcia	80 : 49
U.R.S.S.—Austria	107 : 38
Polonia—Turcia	55 : 50
Polonia—Austria	62 : 36
Turcia—Austria	80 : 57

Clasament

1. U.R.S.S.	6 puncte
2. Polonia	5 puncte
3. Turcia	4 puncte
4. Austria	3 puncte

Grupa B

Ungaria—România	66 : 65
Ungaria—Finlanda	50 : 39
Ungaria—Belgia	84 : 50
România—Finlanda	83 : 72
România—Belgia	57 : 45
Finlanda—Belgia	76 : 74

Clasament

1. Ungaria	6 puncte
2. România	5 puncte
3. Finlanda	4 puncte
4. Belgia	3 puncte

Grupa C

Cehoslovacia—Iugoslavia	79 : 61
Cehoslovacia—Scoția	123 : 44
Cehoslovacia—Albania	71 : 37
Iugoslavia—Scoția	94 : 39
Iugoslavia—Albania	89 : 57
Scoția—Albania	65 : 42

Clasament

1. Cehoslovacia	6 puncte
2. Iugoslavia	5 puncte
3. Scoția	4 puncte
4. Albania	3 puncte

Grupa D

Bulgaria—Franța	67 : 52
Bulgaria—Italia	72 : 45
Bulgaria—R.F.G.	100 : 58
Franța—Italia	61 : 59
Franța—R.F.G.	83 : 39
Italia—R.F.G.	73 : 52

Clasament

1. Bulgaria	6 puncte
2. Franța	5 puncte
3. Italia	4 puncte
4. R.F.G.	3 puncte

Partide finale pentru locurile I—VIII

U.R.S.S.—Bulgaria	60 : 57
U.R.S.S.—Cehoslovacia	62 : 60
U.R.S.S.—Ungaria	62 : 51
U.R.S.S.—România	87 : 63

U.R.S.S.—Iugoslavia	97 : 61	
U.R.S.S.—Polonia	86 : 64	
U.R.S.S.—Franța	83 : 53	
Bulgaria—Cehoslovacia	82 : 80	
Bulgaria—Ungaria	63 : 52	
Bulgaria—România	67 : 54	
Bulgaria—Iugoslavia	99 : 76	
Bulgaria—Polonia	74 : 69	
Bulgaria—Franța	68 : 65	(60 : 60) (31 : 28)
Cehoslovacia—Ungaria	65 : 62	
Cehoslovacia—România	61 : 55	
Cehoslovacia—Iugoslavia	95 : 74	
Cehoslovacia—Polonia	80 : 61	
Cehoslovacia—Franța	64 : 62	
Ungaria—România	76 : 61	
Ungaria—Iugoslavia	81 : 61	
Ungaria—Polonia	77 : 63	
Ungaria—Franța	81 : 58	
România—Iugoslavia	71 : 60	
România—Polonia	70 : 65	(61 : 61) (55 : 55) (30 : 27)
România—Franța	65 : 45	
Iugoslavia—Polonia	69 : 68	
Iugoslavia—Franța	75 :72	
Polonia—Franța	65 : 62	

Clasament general locurile I—VIII

1. U.R.S.S.	7	7	0	537 : 400 = 14 puncte
2. Bulgaria	7	6	1	510 : 456 = 13 puncte
3. Cehoslovacia	7	5	2	505 : 458 = 12 puncte
4. Ungaria	7	4	3	480 : 433 = 11 puncte
5. România	7	3	4	440 : 462 = 10 puncte
6. Iugoslavia	7	2	5	476 : 584 = 9 puncte
7. Polonia	7	1	6	456 : 518 = 8 puncte
8. Franța	7	0	7	427 : 501 = 7 puncte

Partide finale pentru locurile IX—XVI

Turcia—Italia	57 : 50
Turcia—Finlanda	75 : 51
Turcia—Belgia	83 : 70
Turcia—R.F.G.	54 : 33

Turcia—Austria	59 : 42
Turcia—Scoția	100 : 54
Turcia—Albania	97 : 64
Italia—Finlanda	97 : 87
Italia—Belgia	91 : 50
Italia—R.F.G.	57 : 37
Italia—Austria	32 : 30
Italia—Scoția	91 : 47
Italia—Albania	82 : 42
Finlanda—Belgia	84 : 67
Finlanda—R.F.G.	61 : 47
Finlanda—Austria	53 : 51 (49 : 49) (27 : 27)
Finlanda—Scoția	72 : 56
Finlanda—Albania	91 : 42
Belgia—R.F.G.	50 : 46
Belgia—Austria	70 : 58
Belgia—Scoția	76 : 51
Belgia—Albania	90 : 48
R.F.G.—Austria	58 : 55
R.F.G.—Scoția	49 : 44 (42 : 42) (23 : 19)
R.F.G.—Albania	72 : 43
Austria—Scoția	48 : 47
Austria—Albania	58 : 45
Scoția—Albania	69 : 56

Clasament final pentru locurile IX—XVI

9.	Turcia	7	7	0	525 : 364 = 14 puncte
10.	Italia	7	6	1	500 : 350 = 13 puncte
11.	Finlanda	7	5	2	499 : 435 = 12 puncte
12.	Belgia	7	4	3	473 : 461 = 11 puncte
13.	R.F.G.	7	3	4	342 : 364 = 10 puncte
14.	Austria	7	2	5	342 : 364 = 9 puncte
15.	Scoția	7	1	6	368 : 492 = 8 puncte
16.	Albania	7	0	7	340 : 559 = 7 puncte

XI. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA ISTANBUL (TURCIA), 21—31 IUNIE 1959

Rezultate tehnice—grupe eliminatorii

Grupa A

Cehoslovacia—Polonia	82 : 51
Cehoslovacia—Spania	85 : 62

Cehoslovacia—Finlanda	93 : 47
Polonia—Spania	61 : 58
Polonia—Finlanda	72 : 57
Spania—Finlanda	57 : 43

Clasament

1. Cehoslovacia	6 puncte
2. Polonia	5 puncte
3. Spania	4 puncte
4. Finlanda	3 puncte

Grupa B

Bulgaria—Belgia	77 : 79
Bulgaria—Iugoslavia	80 : 72
Bulgaria—Turcia	62 : 57
Belgia—Iugoslavia	56 : 60
Belgia—Turcia	61 : 50
Iugoslavia—Turcia	70 : 66

Clasament

1. Bulgaria	5 puncte (+5)
2. Belgia	5 puncte (−2)
3. Iugoslavia	5 puncte (−4)
4. Turcia	3 puncte

Grupa C

U.R.S.S.—Franța	80 : 48
U.R.S.S.—Italia	59 : 44
U.R.S.S.—Israel	90 : 44
U.R.S.S.—R.D.G.	87 : 37
Franța—Italia	50 : 47
Franța—Israel	77 : 56
Franța—R.D.G.	77 : 35
Italia—Israel	74 : 59
Italia—R.D.G.	85 : 65
Israel—R.D.G.	79 : 67

Clasament

1. U.R.S.S.	8 puncte
2. Franța	7 puncte

3. Italia	6 puncte
4. Israel	5 puncte
5. R.D.G.	4 puncte

Grupa D

România—Ungaria	62 : 52
România—Iran	65 : 48
România—Austria	83 : 48
Ungaria—Iran	109 : 48
Ungaria—Austria	92 : 43
Iran—Austria	49 : 42

Clasament

1. România	6 puncte
2. Ungaria	5 puncte
3. Iran	4 puncte
4. Austria	3 puncte

Partide pentru locurile I—VIII

Grupa I

U.R.S.S.—Ungaria	69 : 60
U.R.S.S.—Bulgaria	66 : 60
U.R.S.S.—Polonia	78 : 59
Ungaria—Bulgaria	67 : 52
Ungaria—Polonia	63 : 56
Bulgaria—Polonia	69 : 57

Clasament

1. U.R.S.S.	3	3	0	213 : 179 = 6 puncte
2. Ungaria	3	2	1	190 : 177 = 5 puncte
3. Bulgaria	3	1	2	181 : 190 = 4 puncte
4. Polonia	3	0	3	172 : 210 = 3 puncte

Grupa a II-a

Franța—Cehoslovacia	52 : 49
Franța—Belgia	66 : 63
Franța—România	61 : 52
Cehoslovacia—Belgia	76 : 49
Cehoslovacia—România	66 : 59
Belgia—România	79 : 76

Clasament

1. Franța	3	3	0	179 : 164 = 6 puncte
2. Cehoslovacia	3	2	1	191 : 160 = 5 puncte
3. Belgia	3	1	2	191 : 218 = 4 puncte
4. România	3	0	3	187 : 206 = 3 puncte

Partide finale pentru locurile I—IV

U.R.S.S.—Cehoslovacia	83 : 72
U.R.S.S.—Franța	88 : 72
Cehoslovacia—Ungaria	71 : 61
Franța—Ungaria	60 : 62

Clasament

1. U.R.S.S.	3	3	0	240 : 204 = 6 puncte
2. Cehoslovacia	3	1	2	192 : 196 = 4 puncte (+7)
3. Franța	3	1	2	184 : 199 = 4 puncte (+1)
4. Ungaria	3	1	2	183 : 200 = 4 puncte (−8)

Partide finale pentru locurile V—VIII

Bulgaria—Belgia	72 : 49
Bulgaria—România	53 : 52
Polonia—Belgia	74 : 68
Polonia—România	67 : 66

Clasament

5. Bulgaria	3	3	0	194 : 158 = 6 puncte
6. Polonia	3	2	1	198 : 203 = 5 puncte
7. Belgia	3	1	2	196 : 222 = 4 puncte
8. România	3	0	3	194 : 199 = 3 puncte

Partide finale pentru locurile IX—XVII

Grupa I

Iugoslavia—R.D.G.	95 : 61
Iugoslavia—Austria	80 : 58
R.D.G.—Austria	61 : 50

Clasament

1. Iugoslavia	4 puncte
2. R.D.G.	3 puncte
3. Austria	2 puncte

Grupa a II-a

Italia—Turcia	73 : 55
Italia—Spania	65 : 45
Spania—Turcia	50 : 53

Clasament

1. Italia	4 puncte
2. Turcia	3 puncte
3. Spania	2 puncte

Grupa a III-a

Israel—Finlanda	56 : 55
Israel—Iran	68 : 43
Finlanda—Iran	69 : 37

Clasament

1. Israel	4 puncte
2. Finlanda	3 puncte
3. Iran	2 puncte

Partide finale pentru locurile IX—XI

Iugoslavia—Italia	78 : 76
Iugoslavia—Israel	72 : 54
Italia—Israel	75 : 56

Clasament

9. Iugoslavia	2	2	0	150 : 130 = 4 puncte
10. Italia	2	1	1	151 : 134 = 3 puncte
11. Israel	2	0	2	110 : 147 = 2 puncte

Partide finale pentru locurile XII—XIV

Turcia—Finlanda	63 : 57
Turcia—R.D.G.	54 : 53
Finlanda—R.D.G.	60 : 49

Clasament

12. Turcia	2	2	0	117 : 110 = 4 puncte
13. Finlanda	2	1	1	117 : 112 = 3 puncte
14. R.D.G.	2	0	2	102 : 114 = 2 puncte

Partide finale pentru locurile XV—XVII

Spania—Austria	64 : 33
Spania—Iran	71 : 42
Austria—Iran	60 : 49

Clasament

15. Spania	2	2	0	135 : 75	= 4 puncte
16. Austria	2	1	1	93 : 113	= 3 puncte
17. Iran	2	0	2	91 : 131	= 2 puncte

XII. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA BELGRAD (IUGOSLAVIA), 24.IV.—8.V.1961

Rezultate tehnice—grupe eliminatorii

Turneul I

Grupa A

Iugoslavia—Polonia	72 : 67
Iugoslavia—Grecia	86 : 57
Iugoslavia—Anglia	122 : 58
Polonia—Grecia	77 : 46
Polonia—Anglia	78 : 34
Grecia—Anglia	78 : 43

Clasament

1. Iugoslavia	6 puncte
2. Polonia	5 puncte
3. Grecia	4 puncte
4. Anglia	3 puncte

Grupa B

R.D.G.—Ungaria	64 : 63
R.D.G.—Finlanda	77 : 64
Ungaria—Finlanda	65 : 58

Clasament

1. R.D.G.	4 puncte
2. Ungaria	3 puncte
3. Finlanda	2 puncte

Turneul II

Grupa C

U.R.S.S.—Belgia	89 : 48
U.R.S.S.—Spania	82 : 49
Belgia—Spania	70 : 67

Clasament

1. U.R.S.S.	4 puncte
2. Belgia	3 puncte
3. Spania	2 puncte

Grupa D

Bulgaria—Israel	48: 42
Bulgaria—R.F.G.	70 : 47
Israel—R.F.G.	70 : 41

Clasament

1. Bulgaria	4 puncte
2. Israel	3 puncte
3. R.F.G.	2 puncte

Grupa E

Turcia—Cehoslovacia	77 : 70
Turcia—Suedia	55 : 40
Cehoslovacia—Suedia	58 : 33

Clasament

1. Turcia	4 puncte
2. Cehoslovacia	3 puncte
3. Suedia	2 puncte

Grupa F

România—Franța	68 : 66
România—Olanda	84 : 66
Franța—Olanda	91 : 54

Clasament

1. România	4 puncte
2. Franța	3 puncte
3. Olanda	2 puncte

Partide finale pentru turneul I

U.R.S.S.—Iugoslavia	75 : 58
U.R.S.S.—Ungaria	93 : 31
U.R.S.S.—Polonia	67 : 53
U.R.S.S.—R.D.G.	71 : 40
Iugoslavia—Belgia	85 : 59
Iugoslavia—Ungaria	72 : 66

Iugoslavia—R.D.G.	82 : 73
Belgia—Ungaria	61 : 59
Belgia—Polonia	66 : 62
Belgia—R.D.G.	69 : 63
Ungaria—Polonia	53 : 43
Polonia—R.D.G.	82 : 71

Clasamentul turneului I

1. U.R.S.S.	5	5	0	395 : 230 = 10 puncte
2. Iugoslavia	5	4	1	396 : 340 = 9 puncte
3. Belgia	5	3	2	303 : 358 = 8 puncte
4. Ungaria	5	1	4	272 : 333 = 6 puncte (+9)
5. Polonia	5	1	4	307 : 329 = 6 puncte (+1)
6. R.D.G.	5	1	4	311 : 367 = 6 puncte (−10)

Partide finale pentru locurile VII—X

Spania—Finlanda	90 : 53
Spania—Grecia	73 : 46
Spania—Anglia	99 : 50
Finlanda—Grecia	77 : 71
Finlanda—Anglia	71 : 38

Clasament

7. Spania	3	3	0	271 : 149 = 6 puncte
8. Finlanda	3	2	1	201 : 208 = 5 puncte
9. Grecia	3	1	2	195 : 193 = 4 puncte
10. Anglia	3	0	3	131 : 248 = 3 puncte

Partide finale pentru turneul II

Franța—Bulgaria	71 : 58
Franța—Cehoslovacia	66 : 62
Franța—Turcia	74 : 57
Franța—Israel	64 : 41
Bulgaria—România	63 : 52
Bulgaria—Cehoslovacia	62 : 60
Bulgaria—Turcia	60 : 57
România—Cehoslovacia	55 : 52
România—Turcia	50 : 46
România—Israel	62 : 42
Cehoslovacia—Israel	64 : 51
Turcia—Israel	50 : 57

Clasamentul turneului II

1. Franța	5	4	1	341 : 286 = 9 puncte	(+11)
2. Bulgaria	5	4	1	291 : 281 = 9 puncte	(−1)
3. România	5	4	1	286 : 269 = 9 puncte	(−10)
4. Cehoslovacia	5	1	4	308 : 311 = 6 puncte	(+6)
5. Turcia	5	1	4	287 : 311 = 6 puncte	(0)
6. Israel	5	1	4	233 : 288 = 6 puncte	(−6)

Partide finale pentru locurile VII—IX

Olanda—R.F.G.	48 : 46
Olanda—Suedia	48 : 47
R.F.G.—Suedia	48 : 43

Clasament

7. Olanda	2	2	0	96 : 93 = 4 puncte
8. R.F.G.	2	1	1	94 : 91 = 3 puncte
9. Suedia	2	0	2	90 : 96 = 2 puncte

Semifinale (pentru I—IV)

Iugoslavia—Franța	75 : 65
U.R.S.S.—Bulgaria	77 : 54

(V—VIII)

Ungaria—România	71 : 60
Cehoslovacia—Belgia	74 : 65

(pentru IX—XII)

Turcia—R.D.G.	63 : 50
Polonia—Israel	74 : 59

(pentru XIII—XVI)

Finlanda—Olanda	79 : 72
Spania—R.F.G.	62 : 49

(pentru XVII—XVIII)

Suedia—Anglia	70 : 41

Finale

Pentru locurile I— II	U.R.S.S.—Iugoslavia	60 : 53
Pentru locurile III— IV	Bulgaria—Franța	55 : 46

Pentru locurile	V— VI	Cehoslovacia—Ungaria	53 : 48	
Pentru locurile	VII— VIII	România—Belgia	61 : 51	
Pentru locurile	IX— X	Polonia—Turcia	74 : 59	
Pentru locurile	XI— XII	Israel—R.D.G.	83 : 80	(69 : 69) (33 : 39)
Pentru locurile	XIII— XIV	Spania—Finlanda	61 : 60	
Pentru locurile	XV— XVI	Olanda—R.F.G.	56 : 51	
Pentru locurile	XVII—XVIII	Grecia—Suedia	60 : 47	

Clasament general

1. U.R.S.S.	11. Israel
2. Iugoslavia	12. R.D.G.
3. Bulgaria	13. Spania
4. Franța	14. Finlanda
5. Cehoslovacia	15. Olanda
6. Ungaria	16. R.F.G.
7. România	17. Grecia
8. Belgia	18. Suedia
9. Polonia	19. Anglia
10. Turcia	

XIII. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA WROCLAW (POLONIA), 4—12 oct. 1963

Ziua I

Grupa I

Iugoslavia—Olanda	107 : 62	
Bulgaria—Israel	79 : 58	
Italia—Ungaria	74 : 71	(25 : 29) (55 : 55) (62:62) (66:66)
Belgia—Turcia	71 : 52	

Grupa a II-a

U.R.S.S.—Finlanda	75 : 53
R.D.G.—Franța	63 : 49
România—Cehoslovacia	56 : 55
Spania—Polonia	76 : 80

Ziua II-a

Grupa I

Iugoslavia—Israel	80 : 73
Italia—Olanda	73 : 60

Bulgaria—Turcia	71 : 52
Ungaria—Belgia	71 : 69

Grupa a II-a

U.R.S.S.—Polonia	64 : 54
Spania—România	75 : 70
Cehoslovacia—Franța	79 : 72
R.D.G.—Finlanda	73 : 50

Ziua a III-a

Grupa I

Belgia—Olanda	77 : 71
Israel—Turcia	64 : 55
Bulgaria—Ungaria	55 : 64
Iugoslavia—Italia	71 : 69

Grupa a II-a

U.R.S.S.—R.D.G.	76 : 52
Polonia—România	64 : 60
Cehoslovacia—Finlanda	78 : 45
Spania—Franța	86 : 70

Ziua a IV-a

Grupa I

Belgia—Italia	76 : 75
Iugoslavia—Turcia	97 : 67
Bulgaria—Olanda	99 : 71
Ungaria—Israel	35 : 38

Grupa a II-a

Finlanda—Spania	83 : 79
Cehoslovacia—R.D.G.	62 : 61
U.R.S.S.—România	64 : 54
Polonia—Franța	77 : 53

Ziua a V-a

Grupa I

Ungaria—Turcia	50 : 42
Israel—Olanda	70 : 55

Iugoslavia—Belgia	95 : 62
Bulgaria—Italia	59 : 51

Grupa a II-a

România—Franța	59 : 51
R.D.G.—Spania	91 : 85
U.R.S.S.—Cehoslovacia	96 : 56
Polonia—Finlanda	68 : 54

Ziua a VI-a

Grupa I

Bulgaria—Belgia	80 : 72
Olanda—Turcia	74 : 72
Italia—Israel	63 : 57
Iugoslavia—Ungaria	82 : 73

Grupa a II-a

România—Finlanda	69 : 55
Spania—Cehoslovacia	98 : 74
U.R.S.S.—Franța	77 : 59
Polonia—R.D.G.	93 : 62

Ziua a VII-a

Grupa I

Ungaria—Olanda	90 : 60
Italia—Turcia	72 : 65
Belgia—Israel	93 : 68
Iugoslavia—Bulgaria	76 : 66

Grupa a II-a

Franța—Finlanda	61 : 59
Cehoslovacia—Polonia	73 : 86
U.R.S.S.—Spania	106 : 64
R.D.G.—România	66 : 54

Partidele semifinale

Polonia—Iugoslavia	83 : 72
U.R.S.S.—Ungaria	89 : 51

Bulgaria—Spania	107 : 70
R.D.G.—Belgia	81 : 53
Cehoslovacia—Italia	70 : 66
Israel—România	57 : 47
Franța—Turcia	80 : 62
Finlanda—Olanda	71 : 58

Partidele finale

Pentru locurile I—II	U.R.S.S.—Polonia	61 : 45
Pentru locurile III—IV	Iugoslavia—Ungaria	81 : 61
Pentru locurile V—VI	Bulgaria—R.D.G.	77 : 62
Pentru locurile VII—VIII	Spania—Belgia	86 : 83
Pentru locurile IX—X	Israel—Cehoslovacia	60 : 58
Pentru locurile XI—XII	România—Italia	85 : 66
Pentru locurile XIII—XIV	Franța—Finlanda	60 : 50
Pentru locurile XV—XVI	Turcia—Olanda	64 : 62

Clasament general

1. U.R.S.S.
2. Polonia
3. Iugoslavia
4. Ungaria
5. Bulgaria
6. R.D.G.
7. Spania
8. Belgia
9. Israel
10. Cehoslovacia
11. România
12. Italia
13. Franța
14. Finlanda
15. Turcia
16. Olanda

XIV. CAMPIONATELE EUROPENE DE LA MOSCOVA (U.R.S.S.), 30.V.—10.VI.1965

REZULTATE TEHNICE

Ziua I

Grupa I

România—Finlanda	85 : 61
Israel—Ungaria	60 : 49
Cehoslovacia—R.D.G.	73 : 55
U.R.S.S.—Italia	87 : 48

Grupa a II-a

Bulgaria—R.F.G.	74 : 57
Grecia—Suedia	71 : 69
Iugoslavia—Franța	80 : 52
Polonia—Spania	82 : 57

Ziua a II-a

Grupa I

România—Ungaria	76 : 52
R.D.G.—Finlanda	59 : 63 (28 : 14) (51 : 51) (55 : 55)
U.R.S.S.—Israel	88 : 50
Italia—Cehoslovacia	78 : 69

Grupa a II-a

Spania—R.F.G.	86 : 58
Bulgaria—Suedia	113 : 56
Iugoslavia—Grecia	76 : 68
Polonia—Franța	72 : 53

Ziua a III-a

Grupa I

Israel—România	59 : 57
Finlanda—Italia	60 : 59
R.D.G.—Ungaria	56 : 55
U.R.S.S.—Cehoslovacia	79 : 74

Grupa a II-a

Grecia—Franța	64 : 63
Polonia—R.F.G.	92 : 64
Spania—Suedia	78 : 74
Iugoslavia—Bulgaria	89 : 69

Ziua a IV-a

Grupa I

Italia—Ungaria	66 : 64
U.R.S.S.—România	62 : 60
Cehoslovacia—Finlanda	68 : 40
Israel—R.D.G.	56 : 55

Grupa a II-a

Polonia—Grecia	74 : 62
R.F.G.—Suedia	71 : 49
Bulgaria—Franța	70 : 67
Iugoslavia—Spania	113 : 65

Ziua a V-a

Grupa I

R.D.G.—România	59 : 55
Cehoslovacia—Ungaria	77 : 53
Italia—Israel	68 : 47
U.R.S.S.—Finlanda	89 : 52

Grupa a II-a

Polonia—Suedia	93 : 41
Iugoslavia—R.F.G.	115 : 56
Grecia—Bulgaria	65 : 59
Spania—Franța	90 : 77

Ziua a VI-a

Grupa I

Cehoslovacia—Israel	71 : 69	(30 : 35)	(61 : 61)
Italia—România	81 : 75	(42 : 28)	(73 : 73)
Finlanda—Ungaria	67 : 46		
U.R.S.S.—R.D.G.	65 : 41		

Grupa a II-a

Franța—R.F.G.	74 : 47
Iugoslavia—Suedia	91 : 46
Grecia—Spania	89 : 82
Polonia—Bulgaria	79 : 63

Ziua a VII-a

Grupa I

Cehoslovacia—România	90 : 69
Israel—Finlanda	52 : 51

Italia—R.D.G.	87 : 64
U.R.S.S.—Ungaria	92 : 64

Grupa a II-a

Grecia—R.F.G.	81 : 72
Franţa—Suedia	90 : 61
Bulgaria—Spania	79 : 56
Iugoslavia—Polonia	78 : 69

Partidele semifinale

U.R.S.S.—Polonia	75 : 61
Iugoslavia—Italia	83 : 82
Bulgaria—Cehoslovacia	77 : 70
Israel—Grecia	69 : 67 (40 : 30) (61 : 61)
Franţa—Finlanda	55 : 42
R.D.G.—Spania	78 : 76 (34 : 31) (69 : 69)
România—Suedia	86 : 80
R.F.G.—Ungaria	53 : 52

Partidele finale

Pentru locurile I— II	U.R.S.S.—Iugoslavia	58 : 49
Pentru locurile III— IV	Polonia—Italia	86 : 70
Pentru locurile V— VI	Bulgaria—Israel	63 : 51
Pentru locurile VII— VIII	Cehoslovacia—Grecia	116 : 71
Pentru locurile IX— X	Franţa—R.D.G.	66 : 57
Pentru locurile XI— XII	Spania—Finlanda	65 : 58
Pentru locurile XIII—XIV	România—R.F.G.	74 : 63
Pentru locurile XV—XVI	Ungaria—Suedia	79 : 66

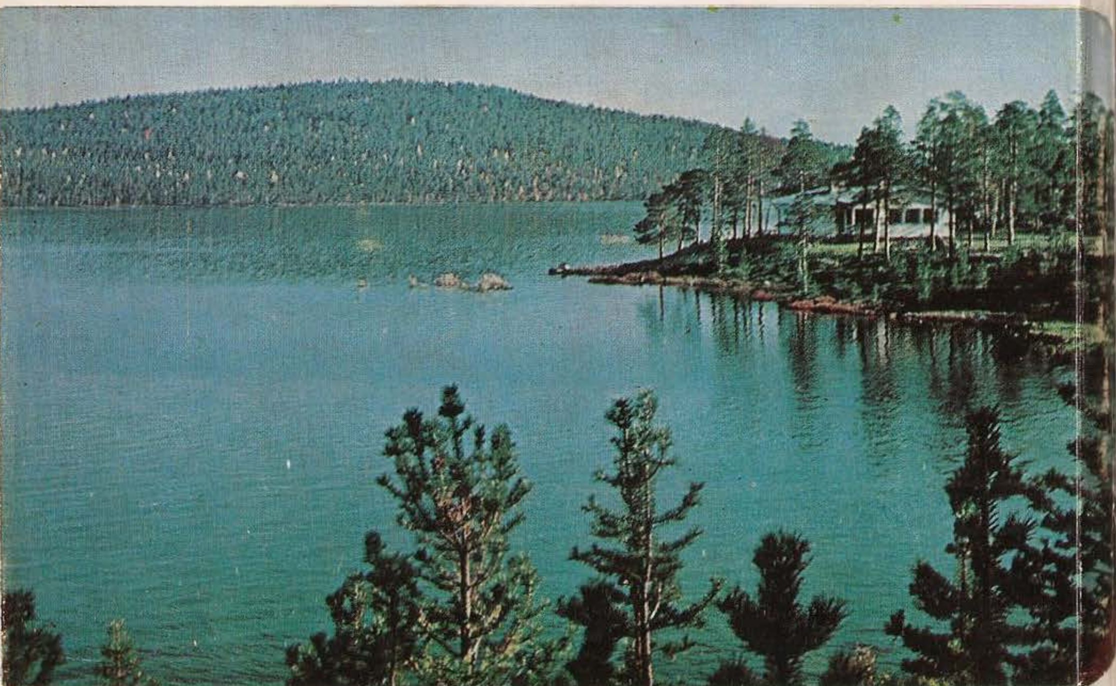
Clasament general

1. U.R.S.S.
2. Iugoslavia
3. Polonia
4. Italia
5. Bulgaria
6. Israel
7. Cehoslovacia
8. Grecia
9. Franţa
10. R.D.G.
11. Spania
12. Finlanda
13. România
14. R.F.G.
15. Ungaria
16. Suedia

Nr. crt.	ROMÂNIA	Nr. partidelor în care au fost utilizați	Recuperări în atac	Recuperări în apărare	Faulturi sancționate	Aruncări libere executate	Aruncări libere reușite	Procentaje obținute	Încercări în acțiune	Aruncări din acțiune reușite	Procentaje obținute	Puncte înscrise
4	Adolf Cernea	8	13	12	22	10	7	70%	27	10	37%	27
5	Gheorghe Novac	9	27	31	31	16	9	56%	69	24	35%	57
6	Dragoș Nosievici	9	19	18	20	20	19	95%	94	42	45%	103
7	Alin Savu	8	6	6	21	10	7	80%	56	22	40%	51
8	Ekehardt Iecheli	9	16	23	28	46	38	82%	115	59	51%	156
9	Mihai Albu	7	9	8	21	16	10	62%	70	24	34%	58
10	Gheorghe Barău	4	—	—	8	2	1	50%	1	—	—	1
11	Nicolae Bîrsan	8	1	2	30	10	7	70%	18	9	50%	25
12	Cristian Popescu, căpitanul echipei	6	1	1	9	8	5	62%	23	8	34%	21
13	Titus Tarău	4	6	6	13	4	3	75%	31	14	45%	31
14	Radu Diaconescu	8	5	12	23	18	11	61%	41	22	53%	55
15	Horia Demian	7	6	12	18	6	4	75%	26	14	53%	32
	Total	—	89	131	243	174	121	69%	571	248	43%	617

Cuprins

REDACTOR: GH. DEREVENCU
BUCUREŞTI, 1969
COLI TIPAR: 11
I. P. „ARTA GRAFICĂ"—BUCUREŞTI
CALEA ŞERBAN VODĂ, Nr. 133
COMANDA Nr. 1009

EDITURA
CONSILIULUI NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE FIZICĂ
ȘI SPORT

LEI 7